

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Disciples

SHORT STORIES: VOL. 2

IZZY SWEET SEAN MORIARTY

HAVARİLERİN KISA ÖYKÜLERİ

CİLT 2

IZZY SWEET
SEAN MORIARTY

İÇİNDEKİLER

[Uyarı](#)

[Yolculuk](#)

Johnathan

[Bir Çalışma](#)

James [Bana](#)

[Söz](#) Ver

Gabriel

[İnisiyasyon](#)

Amanda

[Gizlice Göz Atma: Eden](#) [Eden'a](#)

[Sahip Olmak](#)

[Bizi Takip Edin](#)

[Ayrıca Izzy ve Sean tarafından](#)

Telif Hakkı © 2023 Izzy Sweet ve Sean Moriarty tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Izzy Sweet ve Sean Moriarty tarafından yayımlandı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Izzy Sweet & Sean Moriarty

UYARI

Aşağıdaki kısa öyküler grafik, açıklayıcı şiddet ve açık seks sahneleri içermektedir.

GEZİ

Sabahın üç buçuğunda çalan telefon sürpriz olmamalıydı ama oldu. Tam olarak ne hayal ettiğimi bilmiyorum ama iyiydi. Beth'in sulu kış yanaklarının arasına sıkıca sıkışmış azgın ereksiyon kullanılmak için yalvarıyor.

"Siktir," diye homurdandım sessizce.

"Şimdi kim arıyor?" Beth derin uykusundan uyanarak mırıldanıyor.

Telefonuma uzanıp numaraya bakıyorum, görmezden gelebileceğim bir şey olmasını umuyorum.

Ama özel arayanın numarası bloke edilmiş.

Beth'ten uzaklaşarak, "Bu telefona cevap vermeliyim, bebeğim. Sen uyumaya devam et." "Tamam, kendine dikkat et," diye mırıldanıyor, sonra sessiz ve ağır nefes alışını duyuyorum.

Yataktan kayarak çıkıyorum, hızla koridora yöneliyorum ve telefonun susup hemen tekrar çalmaya başlamasını izliyorum.

"Ne oluyor lan?" Telefona homurdanıyorum.

Kimse beni özel hattan arayamamalı. Simon telefonlarımızı çok iyi ayarlamış.

Koridora girer girmez bağlantı düğmesine basıp "Bu da kim lan?" diyorum.

Sabırsız bir Simon hatta gelir. "Benimle kırk beş dakika içinde havaalanında buluş. Telefonu evde bırak, sana bir tane getireceğim. Tüm yükünü getir ama sokak kıyafetleri giy."

Tek bir soru sormama fırsat kalmadan hat kesiliyor. Özel bir numara olduğu için geri arayamıyorum bile.

Kahretsin.

Beth beni öldürecek. Yarın 4 Temmuz ve Andrew'un partisine tüm biraları getirmemiz gerekiyor.

Simon'ın ekiple ya da başka biriyle değil de benimle buluşmak istemesi, neler olup bittiğini anlamak için diğer birkaç adamı aramak istememe neden oldu.

Ama kuralları biliyorum.

Bize söyleneni yaparız ve etrafta dolaşmak, soru sormak hepimizin ölümüne neden olabilir.

İyi bir asker gibi, benden istenileni yaptım ve odaya geri döndüm. Havaalanı otuz dakika uzaklıkta. Giyinmek ve tuvalete gitmek dışında pek bir şey yapacak zamanım

yok.

Sahip olduğum en kirli kot pantolonu giyerek, ki Beth beni neredeyse saygıdeğer bir görünüme kavuşturduğu için artık eskisi kadar kirli değil, gömme dolabımdan çıkıyorum.

Orada, yatak odasında, huzur içinde uyuyan hayatımın aşkı. Tanrım, bu kadın çıplak omzuna bir bakışla beni ne hale getiriyor.

Andrew'u arayıp Simon ve Lucifer'in benim için hazırladığı işi üstlenip üstlenemeyeceğini sormayı gerçekten çok istiyorum.

Telefon cebimden çıkmak üzereyken özel numarayı hatırlıyorum ve bu telefonu burada bırakmamı emrediyor.

Beth bunu hala komodininin üzerinde görünce altına sıçacak.

Yatağın kenarına doğru yürüyorum, çarşafı ve battaniyeyi omzundan yukarı çekiyorum ve onu yatırıyorum. O kadar güzel ki normal bir günde onun yanında kendimi zor tutuyorum ama şu anda bir şey beni onun başını öpmeye zorluyor.

"Mmm, döndün mü?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Gitmeye hazırlanıyorum Beth," diyorum sessizce. "İş telefonunu burada bırakmam gerekiyor. Mümkün olan en kısa sürede döneceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

Zar zor uyanıkken kendini iterek oturma pozisyonuna geçiyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

"Telefonunu neden burada bırakıyorsun?" diye tekrar soruyor.

"Siktir." İçimi çektim ve onu kollarıma aldım. "Bir telefon geldi ve çalışmam gerek bebeğim."

Beni kollarına çekerek dudaklarımı sertçe öpüyor ve geri çekilip alnını benimkine yaslıyor.

"Geri döneceğine söz verir misin?" diye soruyor ve sesinde hafif bir titreme duyuyorum. Bir an için ona sıkıca sarılıyorum. "Söz veriyorum."

Yataktan kalkarak, ikimiz de benim dünyamda bazen verilen sözlerin b i r boka yaramadığını düşünmeden uzaklaşıyorum.

"Seni seviyorum, prenses ganimet." Ona göz kırparak sırıtıyorum.

Geri çekilen sırtıma fırlattığı yastık beni kıkırdatıyor.

"Bu evcil hayvan isminden nefret ediyorum," diye fısıldıyor yatağa geri yattığını duymadan önce. "Biliyorum." Yatak odasının kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum.

Koridorda yürürken Charlie'nin odasına bakmak için duruyorum. Mışıl mışıl uyuyor, bu da düşünebildiğim en mutlu şeylerden biri.

Burada yaşadığı ilk birkaç ay gece terörü ve uyku felci korkunçtu. Gözlerinin altında derin, siyah halkalar vardı ve biri çok yüksek sesle konuştuğunda ya da kazara bir kapıyı çarptığında titriyordu.

O aylar hepimiz için zordu, özellikle de Charlie için. Ondan önce hiç bir çocuğu kucağıma almamıştım ve vücudunun hıçkıra hıçkıra ağlaması hala düşüncesi bile varlığını sızlatıyor.

Maxine'in kafası Charlie'nin karnından çıktı. Uzun bir süre beni izlerken kulakları dikiliyor. Bu evdeki kurtarıcı lütuflardan biriydi. Hem o hem de Beth. Charlie ve benim bu

ikisi olmadan da karanlığın içinden çıkabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor ama bu çok daha zor olurdu.

Başımı İrlanda Kurt Köpeği'ne sallayarak sessizce mırıldandım, "İşe gitmem gerekiyor, kızım. İkisine de göz kulak ol.

Maxine kocaman başını tekrar Charlie'nin karnına koymadan önce birkaç saniye daha bana bakıyor. Charlie'nin kolunu ona dolamasını izliyorum ve neredeyse memnun iç çekişini duyabiliyorum.

O köpeği her şeyi sevdiği kadar çok seviyor. Köpek onun olduğu kadar o da onun koruyucusu.

Merdivenlerden inerken, çalışma odasında sakladığım büyük silah kasasından çantamı alıyorum.

Simon tam yük dedi ve tam olarak alacağı şey de bu.

Bazı operasyonlarımızı yürüttüğümüz bu lanet olası özel havaalanında ÇOK ŞEY oldu.

Esas olarak, bu orospu çocuğuna ateş ettim.

Bir kez bacağımdan, bir kez de karnımın sol tarafından. Kanlı bir karmaşaydı ve Beth yaralandığımı öğrendiğinde neredeyse beni öldürüyordu.

Lanet olsun, buradan nefret ediyorum.

Güvenlik kapısından geçip kullandığımız küçük hangara doğru ilerlerken etrafa bakıyorum. Simon'ın arabası burada değil ama hangarın hemen yanında oturan kirli ve eski bir kamyonet görüyorum. Oturduğu yerden içinde kimin olduğunu göremiyorum.

Bundan hoşlandım mı bilmiyorum.

Eski kamyonun arkasına yanaşarak kendi kamyonumu doğrudan onun kışına dayadım. Hazırlıklı olmamanın bir anlamı yoktu.

Kamyonetten uzun boylu bir adam çıktı. Gece karanlığında sadece sırtını görebiliyorum ama uzun boylu, sırik gibi ve tıpkı benim gibi giyinmiş olduğunu söyleyebilirim.

Kendi kamyonetimden inerek elimi kalça kılıfımdaki Beretta'ya koydum.

İyi bir çocuk oldum, etrafta dolaşmadım ya da aileme karşı gelmedim, bu yüzden burada her ne halt oluyorsa tüylerim diken diken oldu.

Yüzünü bana döndüğünde, adam belindeki silaha uzanma zahmetine bile girmiyor.

Sadece bana baktı ve kaşlarını çatı. "Üç dakika geç kaldın, Johnathan."

Simon.

Hayatta olmaz.

Üzerinde kirli bir kot pantolon, yıpranmış görünümlü bir tişört, saçları tamamen dağınık ve yüzünde bir haftalık sakal var. Normal seri katil gözlükleri bile yok. Lens takıyor olmalı çünkü bana gözlerini kısarak bakmıyor.

Midem ayaklarımın yanına oturmak isterken boğazımda bir yere takılıyor.

"Ne oluyor lan?" Homurdanıyorum ve silahımı kılıfından çekiyorum.

Simon beni görmezden gelerek kamyonetinin arkasına eğiliyor ve kasadan küçük siyah bir taktik çantası çıkarıyor.

"Eşyalarını kaldır, Johnathan. Andrew'un bu akşamki kutlamasına zamanında yetişmek istiyorsak gerçekten çok sıkı bir programımız var," diyor Simon.

Sonra yanımdan geçip hangar kapısına doğru yürüdü.

Hâlâ bu uzaylı vücut hırsızının sırtına bir kurşun sıkmak için yanıp tutuşuyorum. Ama Simon'ın normal yürüyüşünün yavaş yavaş o kadar da sert olmayan bir şekle dönüştüğünü görmek beni bunu düşünemeyecek kadar korkutuyor.

Ne oluyor lan?

Simon'ın ardından kapıdan geçip ana bölme kapılarına yöneliyorum, o ise doğrudan küçük özel jete yöneliyor. Kapıların açılması için düğmeye bastıktan sonra Simon'ı küçük rampadan uçağa kadar takip ediyorum.

Simon'ın karısı kaçırıldığında da aynı uçağa saldırmak zorunda kalmıştık.

Bazı acı hatıraları geri getiriyor, ama siktir et, artık bizim.

Simon çantasını bana uzatarak, "Eşyalarımızı yerleştirin," dedi. "Pilotlara son talimatları vereceğim."

"Anladım," diyorum ve çantasını alıyorum.

Eşyalarımızı iterek Simon'ın karşısındaki koltuğuma geri dönüyorum. "Neler oluyor lan?"

Simon çantasından çıkardığı dizüstü bilgisayarını bana uzattı. "Bu kayıt dışı bir iş."

"Kayıt dışı mı?" Ne zamandan beri yaptığımız her şey kayıt dışı oldu?

"Yani seninle benim aramda. Lucifer sadece küçük bir yolculuğa çıkacağımızı biliyor." Simon ekranı işaret eder.

Açılırken ekrana bakıyorum ve iki adamın belirttiğini görüyorum. Zamanda geriye gitmek imkânsız ama bedenimin soğuduğunu hissedebiliyorum. Göğsümü derinlemesine kesen bir bıçağın keskin yanığını ve yan tarafıma saplanan bir şişin etimi delmesini hissedebiliyorum.

Orada, canlı renklerde, Terry Jackson ve Jake Hughes var. Brent ve beni Meksika'da bırakıp kaçan üç adamdan ikisi.

"Nasıl?" Sesim içimdeki ölüm hissine uyarak soruyorum. "Onları nasıl buldum? Ya da onları bulacağımı nasıl bildim?" diye soruyor.

Gözlerinin içine baktığımda tuhaf bir şey görüyorum. Bana karşı her zamanki nefreti ve tiksintisi değil. Hayır, dostluğa benzer bir şey ama karanlık ve yozlaşmış.

Neredeyse şeytani bir saflıkla sınıtıyor.

Dizüstü bilgisayarını ona geri veriyorum. "İkisini de."

Dizüstü bilgisayarını kendine doğru çeviriyor. "Tüm hayatın ya da çoğu veri tabanlarımızda. Meksika'da geçirdiğin zaman hariç. Şimdi ailemize bir kardeş kattığımda, bir daha asla başka bir Bartholomew'u aramıza almayacağımızdan emin oluyorum. Birinin söyleyebileceği gibi, Judase'ler yok."

"Bunu biliyorum," diye hırlıyorum ona.

Lucifer'a hayatımın kayıp kısımlarını anlattırmak için katlandığı onca zahmete duyduğum öfkeyi bedenimin derinliklerinde hissedebiliyorum.

"Merak etme, Lucifer sırrından asla vazgeçmedi. Ama beni bilirsin, taşların çevrilmeden bırakılmasına izin vermem. Aradım da aradım. Karımı kurtarmama yardım ederken vurulduğunda bıçak yaralarını gördüm." Vücudumu işaret etti. "Bu tür yaralar sadece küçük bıçaklardan olur sustahlardan diye düşünüyordum. Ve bu beni

çok karanlık bir yola, senin gençliğine götürdü."

"Beni bir Meksika hapishanesinde bulduğunuz yer de orası," diyorum.

"Kesinlikle. Oradan gitmek kolaydı. Tüm detayları bilmemekle birlikte, beş adamın Meksika'ya gittiğini biliyorum. Üçü hemen geri döndü, biri hapiste kaldı ve bir siyah erkek de polis karakolunun yakınındaki bir çöplükte ölü bulundu."

Brent.

Brent'in bir adı ve ona ne olduğunu hiç bilmeyen bir ailesi var. Bazı geceler zihnim parçalanıyor çünkü onların ıstıرابında bir rol oynadığımı biliyorum.

"Joe Hammonds ne yazık ki planlarımın gerçekleşmesinden çok önce bir araba kazasında öldü," diyor Simon ve dizüstü bilgisayarını yanındaki koltuğa koyuyor. "Ama Jake ve Terry hâlâ hayattalar."

"Neden, Simon?" Ben soruyorum.

Bunu neden yapsın ki? Neden yapmak üzere olduğumuz şeyi yapacak kadar önemsiyor?

Bunu yapmak için neden kusursuz, temiz, hilkat garibesi derisinden kurtulsun ki?

"Çok basit, ama karım bu sakaldan tutkuyla nefret ediyor." Simon çenesini kaşırken kıkırdıyor. "Çünkü gerçek ihanet duygusunu bilirim. Birine arkanızı kollaması için güvenip sonra da sırtınıza saplanmış bir bıçak bulduğunuzda neler olduğunu bilirim."

"Bart?" Ona sessizce sordum.

Artık aile içinde Bart hakkında pek konuşmuyoruz, sanki hiç var olmamış gibi. Ama hepimiz onu ve güvenimizi nasıl sarstığını hatırlıyoruz.

"Hayır," diyor Simon omuzlarını yavaşça silkerek. "Yine de bize ihanet ederek egoma büyük bir darbe indirdiği kesin."

Simon'ın bu sözleri söylemesi beynime indirilmiş bir darbe gibi. Egosuna bir darbe mi? Hayır, hepimizin egosuna bir darbe oldu. Ama bunu itiraf etmesi beni şaşırttı.

"Simon, neler oluyor kardeşim?" diye sordum.

Yüksek sesle oflayıp pufluyor ve sırtıyor. "Karanlık geçmişlerimizde her zaman kirli sırlar vardır. Hiçbirimiz temiz değiliz. Bazılarımız diğerlerinden daha fazla. Benim ailem Matthew'unkine muhtemelen bildiğinizden daha yakın. Ama şunu söylemem yeterli, kontrolümüz dışında olsa bile birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Benden uzaklaşırken, az önce paylaştığımız samimiyetten neredeyse fiziksel olarak koptuğunu görebiliyorum. Normalde sahip olduğu soğuk duvar tekrar yerine kayıyor.

Koltuğumda arkama yaslanıp başımı dinliyorum. İşler ikimizin de konfor alanlarının biraz dışına çıkmaya başlıyor. İster tercih ister zorunluluk olsun, Simon da benimle geldi. Gabriel'i benimle gönderebilirdi. Kahretsin, bana o iki adam hakkında hiçbir şey söylemeyebilirdi.

"Uçuş ne kadar sürer?" Ona sordum.

Sırt çantasından ayrı bir dizüstü bilgisayar çıkarıyor ve kucağına yerleştiriyor. "Yaklaşık dört saat."

Uçak uzun süre gürlüyor ve jet motorlarının vızıltısı beni transa benzer bir duruma sokuyor. Keşke tekrar uykuya dalabilsem. Kollarımın Beth'in yuvarlak karnına dolandığını hayal etmek istiyorum. Maxine onun yüzünü yalayıp temizlemeye çalışırken Charlie'nin kahkahasıyla uyanmak istiyorum.

Uçaklarda asla uyuyamam ve beni nelerin beklediğini düşünmek beni çıldırtacak.

Bilinmeyen çok şey var ve Simon'ın bana daha fazlasını vermeyeceğini biliyorum.

İniş yaklaşana kadar bilgi alamayız.

Keşke Yabancı Lejyonu'ndayken kullandıkları o uçaklara geri dönebilseydim. Bir yere uçurulduğumda bu kesinlikle bir jetle olmazdı. Tüm bu lanet lüks, ailenin göstermeye ve kullanmaya başladığı tüm bu para ve aşırılıklar bana zamanın yarısında kurdeşen döktürüyor.

"Simon," diyorum neredeyse bir saat süren sessizliğin ardından.

"Evet?" diye cevap veriyor ve ben de kendimden geçtiğim süre boyunca çalışıp çalışmadığına dair hiçbir fikrim olmadığı gerçeğine odaklanıyorum.

"Bu kişisel bir mesele, değil mi?"

Burada otururken aklımdan iki şey geçti.

Simon bana kesinlikle doğruyu söylüyor olabilir. Gerçekten de eski hayatımdaki son iki adamla bir bağlantı görüyor. Hayattaki ilk kurala ihanet eden iki adam - kardeşlerine sırtını dönmezsin. Simon beni intikamımı almaya götürüyor olabilir.

Ya da...

İşte bu yüzden sırtımda tüyler ürpertici bir his var... Simon beni ölüme götürüyor olabilir.

Aileye karşı hiçbir şey yapmadım ama Simon'ın başıma gelenleri bu kadar kişisel algılamasına anlam veremiyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Beni ölüme mi götürüyorsun?" diye sordum.

Yüksek sesle gülüyor ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda normalde durgun olan yüzünde gerçek bir neşe görüyorum. "Hayır."

Kendimi sandalyeye iterek Simon'ın kendini tutmaya çalışmasını izliyorum.

"Bu kadar komik olan ne, pislik?" diye homurdanırken gerildiğimi hissediyorum.

"Ölmeni isteseydim Johnathan," diyor Simon sakince, "dün gece şeftalili dondurmanı yerken seni zehirlerdim."

Silahımı kılıfından çıkarıp arkasındaki pencereye doğrultuyorum. "O pencereden dışarı uçacaksın, Simon."

Ellerini kaldırarak tekrar güler. "Sakin ol, John. Beth dün gece Meredith'e telefonda partiye ne getireceklerini planlarken bundan bahsetti."

İç çekerek silahı kucağıma bıraktım. Bu adamla ilgili ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Elimde bir çanta silahla Lucifer'in ofisine ilk adımımı attığımdan beri benden nefret ediyorsun. Neler oluyor lan?"

"Nefret çok ağır bir kelime olabilir." Simon dizüstü bilgisayarını kapatır ve okşar. "Bu benim iş bilgisayarım."

"Yani?"

Sırt çantasındaki dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. "Yani, diğer dizüstü bilgisayar özellikle bu işe ve bu iki adamı geçmişinizden çıkarmaya a d a n m ı ş t ı ."

"Bu kadar çok bilgi olamaz." "Haklısınız, ama dediğim gibi, bu kişisel bir mesele."

"Peki neden diye soruyorum?"

Bastırıyorum.

Simon iç çeker. "Senden nefret etmiyorum. Kıyafetinden, sakalından, saçından,

barından, genel görünüşünden ve her zaman koktuğın motosiklet yağından nefret edebilirim. Ama nefret, hayır."

Kıkırdayarak, bu şeylerin her birinin onu yanlış yöne ittiğini görebiliyorum. Ben onun tam zıttıyım. Mikroplara karşı fobisi var, tıraş olma alışkanlığı var ve iç çamaşırlarını kolalıyormuş gibi görünüyor.

Hassas ve lazer odaklı.

Ben şiddeti seven çelik burunlu bir botum.

Ona başımı sallıyorum. "Eşlerimizin neredeyse en iyi arkadaş olmalarının ötesinde, gerçek sebep ne? Meredith'i almaya gittiğimizde havaalanında içimden vurduğum için mi?"

"Kısmen, ama tam olarak değil." Gözlüklerinin genellikle burnunun köprüsünde durduğu noktayı ovmak için uzanıyor, ama sanki lens taktığını yeni hatırlamış gibi duruyor.

"Pekâlâ, artık lafı dolandırmak yok." Birden sertleşti ve gözlerimin içine sertçe baktı. "Beni kafamın arkasından vurur musun?"

"Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Lucifer sana yapmanı söylese soru sormadan beni öldürür müydün?" Anında verdiğim cevap beni şaşırtıyor. "Hayır."

"Kesinlikle," diyor ve etrafımızı işaret ediyor. "Tüm bunlar bir anda yok olabilir. Her an gücümüz ve etkimiz sıfıra inebilir. Ama sadakat ve güven yok olmaz. Benden nefret edebilirsin Johnathan ama bana asla ihanet etmezsin. Sadakatin her zaman açık olacak. Charlie ve Beth, sonra da aile. Meredith'i kurtarmaya yardım ederken hiç düşünmeden vurulduğunda bunu düşünmek için çok zamanım oldu. Beth'in adını kendi kendine fısıldadığını gördüm.

Bakın, basit gerçek şu. Ailemi kurtarmak için uçan kurşunlara doğru koştun, ailenin geri kalanı gibi, ama onlar senin gibi ciddi şekilde yaralanmadılar. Yaralandığında gözlerini gördüm. Beni suçlamıyorlardı, sadece ailene geri dönemediğin için suçluluk duyuyorlardı."

Kahretsin, onun için bu kadar önemli olduğunu bilseydim, muhtemelen o zaman aşağılık bir yorum yapardım. Bu adamdan nefret ettiğim anlamına gelmiyor... Ondan hoşlanıyorum. Sadece onu kızdırmak eğlenceli. Ayrıca bir kez bile çatışmadan geri adım atmadı. Bir binaya girdiğimizde omzumun arkasında olmasından endişe ettiğim biri hiç olmadı.

"Eğer bu bir geri ödeme yoluysa-" diye söze başlıyorum ama başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Hayır. Bu saf ve basit bir intikam. Bunu hak ediyorsunuz ve sizin için bunu kolaylaştırabilirim." "Peki bu pislikler nerede?"

"Çok uzak bir arkadaşım onları Meksika'da küçük bir tatil kasabasına kadar takip ettirdi," diyor neredeyse şeytani bir sırıtışla.

"Tatil mi?" Ben soruyorum. "Aile kaçamağı gibi bir tatil mi?"

"Biraz. Jake için mutlu bir boşanma günü. İkinci karısı onun çapkınlıklarından bıktığına karar verdi. Servetinin ve evinin yarısını aldı. Terry, son altı yıldır olduğu gibi kokain bağımlısı bir avukat olarak, Jake'i neşelendirmek için onu güneşe götürdü."

Bu kulağa doğru geliyor. Hatırladığım kadarıyla ikisi de hiçbir zaman ödüllü insanlar olamayacaklardı. Kötü bir şey olduğundan değil. Ben de kesinlikle toplumun namuslu

bir üyesi değilim.

"Evde onları özleyecek kimse var mı?" Bensoruyorum.

Simon omuz silkiyor. "Her ikisinin de hâlâ yaşayan ebeveynleri var ve Terry'nin de ödüllü bir nişanlısı var. Ama herkesin bildiği gibi, etrafınıza dikkat etmezseniz Meksika çok tehlikeli bir yer olabilir."

Orası kesin ve şükürler olsun ki oradaki kartellerle uğraşmak zorunda kalmadık. Çok uzak geçmişte Lucifer'ın babasının onlarla anlaşması olduğunu biliyorum. Ancak bu bağlar Geçiş dediğimiz dönemde, Lucifer babasının yerine işi devraldığında kesildi.

"Bu arkadaş," diye soruyorum, "iki pislik her yere girip iki sorunu alıp götürürse buna ses çıkarmayacak mı?"

Simon sırtıarak üstündeki baş üstü bölmesini işaret ediyor. "Bahse girerim tek bir kişi bile bize bir şey söylemeyecek."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Lejyondan ayrıldıktan sonra dürüst bir vatandaş olmaya çalışmalı mıydım diye merak ediyorum.

Belki bir market müdürü falan olabilirdim.

Koltuklarımıza yerleşip silah kontrollerimize başladığımızda uçuşun geri kalanı hızla geçiyor.

Simon, silahlarını temizlerken ve kontrol ederken de en az silahlarında olduğu kadar etkilidir.

hayatındaki diğer her şey. Her silah kusursuz bir şekilde yağlanmış, pas ve çingirak yok.

Silahlarım neredeyse aynı durumda, ancak M4'te halledilebilecek birkaç çentik ve ezik fark ettim.

Siktir et.

Silahlarım gerektiğinde mükemmel çalışacak, tıpkı aletim gibi.

"Biliyorsun Beth büyük ihtimalle şu anda Meredith'le telefonda konuşuyordur," diyorum ve eski kol saatime bakıyorum.

Simon iç geçirerek başını sallar. "Onların olduğundaneminimNeyse ki ikisinin de şifreli telefonları var."

Ona sırtıyorum. "Başka bir hataya gerek yok sanırım."

Gülümsüyor. "Eğer olsaydı ve bundan başka bir rütbeli politikacı elde etseydik, hiç umursamazdım. Ama bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Ben de." Arkama yaslanıyorum. "Doktorun affı nasıl gidiyor?"

"Yavaşça. Vali'nin bu seçim döneminde dikkat çekmemesi gerekiyor, bu yüzden de bunu basını meşgul edecek başka büyük bir konu varken yapmaya çalışıyor."

"Hazır buradayken Meksika ile bir savaş başlatabiliriz," diye önerdim.

"Lütfen bu konuda şaka yapma." Simon kıkırdar. "Daha sürprizini bile görmedin."

Baş üstü bölmesine bakarak, "Şimdi bakabilir miyim?" diye sordum.

Sandalyesinden kalktı. "Elbette."

Ayağa kalkarak baş üstü bölmesini açtım ve iki yeşil kurşun geçirmez yeleğe kaşlarımı çatarak baktım. Birini aşağı çekip ön tarafındakine bakıyorum ve neredeyse altıma edecektim.

"Lanet olsun, DEA yelekleri mi?" Üzerindeki armayı ve rozeti daha iyi görebilmek için kaldırıyorum. "Bu lanet şey gerçeğine benziyor."

"Çünkü öyleler," diyor sırtarak. "İkisi de. Dediğim gibi, uluslararası bir olay başlatmamaya çalışalım."

Yeleği başımdan geçirip belime sıkıca bağlarken gülümsüyorum. "İki Amerikan DEA ajanının bir tatil köyüne girmesi kargaşaya neden olacaktır."

"Evet, ama göğüslerinde DEA olmayan iki silahlı adam kadar değil. Bunun bir geçerlilik havası var."

"Doğru." Kıyafetlerime bakıyorum ve şimdi her şey çok daha mantıklı geliyor. "Tipik asık suratlı DEA haydutları gibi görünmemizi istiyorsun. Birkaç adamı yakalayacağız ve tüm inci tutucular kötü uyuşturucuları götürdüğümüz için minnettar olacaklar."

Simon kendi yeleğini giyer. "Aynen öyle."

Arkasına bindiğimiz BEYAZ PANEL minibüs bizi her yere fırlatıyor. Mümkün olan her bir çukura ve tümseklere çarpacakmışız gibi geliyor.

"Siktiğimin sikleri," diye homurdanıyorum kendimi koltuğuma geri çekerken. "Bu bok olmalı kasıtlı."

"Her ne kadar seninle aynı fikirde olmak istesem de, buraya girerken haritalara baktım," diye homurdanıyor Simon karşımdan. "Tatil köyü oldukça güzel olsa da, çevresindeki yollar ülkenin bu bölgesi için tipik."

Başımın minibüsün tavanına çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yere çarpıp sonra geri kalkarken homurdanıyorum. "Eğer bu daha fazla sürerse, böbrek taşıyı yerinden oynatacağım."

"Aslında ben de bunlardan bir tane yemiştım," diye homurdanıyor Simon. "Öyle mi? Doğum yapmak gibi bir şey olduğunu söylüyorlar."

Simon bir anısı olduğunu düşünerek yüzünü buruşturuyor. "Meredith, ben ona Lamaze sınıfında koçluk yaparken bu şekilde görmüyordu."

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Ben soruyorum.

Simon bana bakıyor ve bana tam olarak nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalıştığını anlayabiliyorum. "Evet, ama ona her baktığımda sikimi tehdit etmeye devam ederse... Matthew'un benimle çok mutlu olacağından emin değilim."

"Siktir, bu çok zor dostum. Beth'in ya baş edemeyeceği kadar azgın olduğu ya da beynini kustuğu bir noktadayım. Beyninde kadınların yaşadığı yuvalanma olayından başka pek bir şey olmuyor."

Gözlerini kapatan Simon gülümsüyor. "O günler altın günlerdi."

Minibüsün arkasına doğru savrulurken bir süre daha sessiz kalıyoruz. Aslında

göğsümün etrafına bağıladığım bu lanet yelek için minnettarım.

her taraftan dayak yer.

"Tüm plan nedir?" Simon'a sordum.

"Basit bir kapkaç. Kar maskesi takacağız. Odaları tesisin sonuna doğru. Odayı neredeyse doğrudan vuracak şekilde konumlandık. Yani tam taktiksel swat tarzında gitmeye gerek yok. Ama dikkatli olmalıyız, etrafta dolaşan kartel üyeleri tedirgin olabilir."

"Çıkarma konusunda uyarıldılar mı?" Siyah kar maskesini kafama geçirip sadece gözlerimi açıkta bıraktığından emin olurken soruyorum.

"Evet, ama her zaman birinin döngü dışında bırakılma ihtimali vardır. Böyle bir durumda gerilimi azaltmaya çalışın" diyor ve ardından kendi maskesini kafasına geçiriyor. "Dediğim gibi, uluslararası olaylar şu anda çok kötü olur. Özellikle de büyük olasılıkla eve dönüş yolculuğumuza mal olacağı için. Geri dönmek için nehri geçmek ya da yük gemisi kullanmak zorunda kalırız."

Gözlerinin kenarlarında küçük bir kırışıklık var ve o orospu çocuğunun Rusya'dan eve dönerken o lanet olası cehennem gemilerinden biriyle yaptığım yolculuğu ima ettiğini biliyorum.

"Eve gitmenin daha kolay bir yolu vardı," diyorum ölü, düz bir sesle. "Sadece uçabilirdim, değil mi?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kıkırdamaya başlıyor ve gülmemek için göğsünün aşağı yukarı hareket ettiğini görüyorum.

"Seni pislik!" Ona çıkıştım. "Kaç kere kustum biliyor musun? Beş kilo verdim! Yeme bozukluğum varmış gibi görünüyordum!"

"Üzerine oturduktan sonra sandalyemde bıraktığın yağın intikamıydı bu." Sırıttıyor ve ekliyor: "O sandalyeye oturduktan sonra vücudumu ve arabamı dezenfekte etmek zorunda kaldım."

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki gerginliği hissedebiliyorum, homurdanıyorum, "Umarım bunu yaparken kendini kimyasal olarak yakmışsındır."

"Yeterince adil." Simon gülüyor. "Aklıma gelmişken, Evie'ye bana insan üremesi hakkında soru sormasını söyledin mi?"

"Ne oluyor lan?" Arkama yaslandım. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Benden istese onu Meredith ya da Beth'e gönderirdim."

Kaşlarını çattı. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Burada kaçırdığım bir şey mi var?"

Miguel'in kaba İngilizcesi ön ve arka taraf arasındaki bölmeden geliyor. "Biz buradayız."

"Görüşürüz," diyor Simon ve kapıya doğru ilerliyor.

Onun yanına geçerek, eğilmiş bir pozisyonda duruyorum ve başlamayı bekliyorum. "Hızlı ve temiz, John," diyor Simon.

Ona bakarak, "Hadi yapalım." dedim.

Simon kapıları iterek açıyor ve ikimiz de aynı anda dışarı çıkıyoruz. Bizim gibi giyinmiş olan Mateo da bir süre sonra yolcu koltuğundan atlıyor. Göğsünde bir polis arması var ve umarım bu bize daha da fazla güven verir.

Minibüsün arkası çok sıcaktı ama nemin içinde durmak berbat bir şey.

İyi ki atış eldivenlerimi getirmişim. Getirmemiş olsaydım ellerim terden sıırılsıklam olurdu.

M4'ü omzumun kıvrımına doğru kaldırarak yere doğrultuyorum ama

Hazır.

"Vamos," diyorum Mateo'ya.

Mateo'nun görevi bizi otele götürmek ve sonra da bok kuşlarının bütün gece alem yaptıktan sonra uyudukları yere gitmek. Aldığımız istihbarata göre, sabahın erken saatlerinde bir yere çakılmışlar ve o zamandan beri onlardan haber alınamamış.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve binanın yan kapılarından birine giriyoruz. Büyük tatil köyünün ön kapılarından geçmemize gerek yok. Zaten yeterince kötü olan açık havuz alanından geçmek zorunda kalacağız.

Zihnimi şimdi ve burayı takip etmeye zorluyorum.

Bu tesisle ilgili hiçbir şey bu ülkeye son gelişimdeki gibi değil. Burada, her türlü isteğinizle ilgilenecek belboylar ve görevliler var. Bulunduğum yerde dövüldüm, bıçaklandım, beyin sarsıntısı geçirdim ve hatırlayamadığım kadar çok hayatıma kastedildi. Tutulduğum hapishanede benim gibi bir adamı kabul edecek bir çete yoktu.

Kışımnda açık sezon vardı.

Kıyafetlerimin içinde birkaç sustalı taşımadan asla barınak ya da güvenliğim olmadı. Ailemin bana gönderdiği parayı kullanabilirdim ama her seferinde el konuldu. Neyse ki babam rüşvet verebileceğim bir memur buldu ve beni serbest bıraktırdı. Bu, biyolojik ailemle tek bağım olan babam ölmeden hemen önceydi.

"Kafanı oyuna ver John," diye mırıldanıyor Simon sessizce, ben de onu takip ederken. "Anıları geride bırakmak kolay değil," diyorum ve kahretsin, zorlanıyorum.

İleriye odaklanarak başımı dik tutuyorum. Şimdi ve burada olmalıyım. Bu iş bittiğinde kötü geçmişî düşünebilirim.

Her iki yanında misafir odaları olan koridordan aşağı inmeye başlıyoruz. Burası kocaman bir bina ve birileri tarafından fark edilmeden buradan çıkabileceğimizden şüpheliyim.

Mateo'ya "Hızlı ve pürüzsüz, durmak yok," diye mırıldandım.

Beni anlayıp anlamadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama sanırım ne demek istediğimi anladı. Neyse ki bu koridor boş, her ne kadar yürümek sonsuza kadar sürse de.

Tropik yüzme alanına açılan geniş cam kapıların önünde durup hayal kırıklığı içinde homurdanmak istiyorum. Dışarıda sadece birkaç kişi değil, bir ton insan var. Bir ton küçük çocuk yok ama bu durumu kolaylaştırmıyor.

"Siktir," diyorum kısık bir homurtuyla. "Bu haber vermeden gitmeyecek. Geçer geçmez telefonlar susmayacak ve yerel sosyal medyada yıldız olacağız."

Mateo tereddüt ettiğimizi hissederek bize bakıyor.

"Katılıyorum," diyor Simon. "Bugünlerde bir şeyleri filme almayı seven bu kadar çok insan varken bu anlatıyı kontrol edemeyeceğim."

"O zaman maskeler için şeytana şükredelim," diye homurdandım.

Mateo'ya başımızı sallayarak cam kapıları açıyoruz ve başımızı yukarıda tutuyoruz. Tüfeklerimizi hiçbir yöne sallamıyoruz. Korku yaratmaya gerek yok. Yakında bu insanların kafalarında ve muhtemelen tüm tesiste alarm zilleri çalacak.

Elimizdeki istihbarat ne olursa olsun çok geç olana kadar haberimiz olmadan bu iş

tersine dönebilir. Bu şekilde birimizin vücudunda yeni delikler açılmış olur.
Simon'a mırıldanarak, "Sırf meraktan soruyorum, kan grubun ne?" diye.
"B negatif. Seninki O negatif," diye cevaplıyor Simon, bir çiftin yanından geçerken.

Havlularını hızla toplayan ve korku içinde bize bakan kadınlar. "Pekala."

Simon'ın da şu anda benimle aynı şeyleri düşündüğünden eminim. Bu benim zevkime göre çok fazla plansız kaos.

Kahretsin, çok mu yaşlandım?

Bizi neredeyse uçarak gideceğimiz bir duruma sokması bile beni endişelendiriyor. Danimarka'da bir şeyler çürümüş gibi kokuyor.

Beth gözümün önüne geliyor. Tamamen değil, sadece gözleri kapalıyken ve uyurkenki görüntüsü.

Sikeyim.

Zihinsel olarak kendimi taşaklarından tekmeleyerek, tam bir depar atmadan olabildiğince hızlı ilerliyorum.

Önümüzdeki adama "Çekil," diye homurdanıyorum.

Beton alanda ilerlerken sanki sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor. Güneş kar maskemi kafatasıma kadar yakıyor. Geliştirdiğim ciddi bataklık poposu vakasından bahsetmiyorum bile.

Sonunda havuz alanının diğer tarafına ulaşıyoruz, bir sonraki cam kapıya varıyoruz ve çekip açıyoruz.

Şu ana kadar ateş edilmedi ve çığlık atılmadı. Bunu kendi kitabımda bir kazanç olarak sayacağım. Kapıdan geçip klimalı salona girerken, neşeli bir dans etmek istiyorum.

Simon ikimize de sessizce, "Sağ tarafta iki kişi var," diyor.

"Ben önden gideyim o zaman." Simon ve Mateo'nun yanından geçerken ikisinin de sol omzuna dokunuyorum.

Ayaklarım koridorda sessizce ilerliyor ve sonunda M4'ümü yukarı kaldırıyorum. Hazır olmadığımız halde odadan çıkan dangalaklara gerek yok.

Belirlenen odaya doğru ilerlerken, asıl kapıya gelmeden duruyorum. Bir gözetleme deliği var ve bir pislik dışarı bakıyor diye kapıdan vurulmak istemiyorum.

"Kickdown'da iyi miyiz?" Simon'a sessizce sordum.

Hızla yanıma yaklaşan Simon telefonunu çıkarıp kapının kilidine dayıyor.

Telefonunuzla açabileceğiniz yeni süslü kilitlerden biri. Onları hiç sevmiyorum, Simon'ın yaptığı gibi hacklemek çok kolay.

Kilidin klik sesi benim için yeterince sessiz, ancak diğer taraftaki biri için odada koşan bir fil gibi gelebilirdi.

Kolu olabildiğince sessizce aşağı ittiğimde, kapının mandalının açıldığını hissediyorum.

Mateo'nun koridorda pozisyon aldığını görmek için arkama bakıyorum. Güzel, ana çıkış yolumuzu tutmuş.

Simon sol omzuma iki kez vurdu. Gitme zamanı.

Kapıyı olabildiğince hızlı bir şekilde iterek açıyorum, M4'ümü pozisyonuma çekiyorum ve odayı hızlıca tarıyorum. Sağdaki banyo kapısı açık ve ışıkları yanıyor. Bir kadın

verde, tuvaletin önünde yayılmış.

Simon'a işaret ederek, dikkatimi önümdeki karanlık süite verirken onu kontrol etmesini istiyorum.

Koridordan gelen ışıkla, daha büyük bir odaya açılan küçük bir hol seçebiliyorum. Buranın iki yatak odalı bir süit olduğunu biliyorum, bu yüzden bu küçük giriş yolu ana oturma alanına ve küçük mutfığa açılıyor.

Sessiz bir fermuar sesi ve ardından bandın yırtılması bana kızın hala hayatta olduğunu söylüyor. Dün gece müthiş bir parti olmuş olmalı.

Simon sağ omzuma üç kez vurarak devam etmemi işaret etti.

Odaya girdiğimde içki ve burada yapılan diğer şeylerin kokusunu alıyorum. Pişmanlık ve sidik kokusu.

Sağdaki süitin kapısı açık. Soldaki süitin kapısı kapalı.

En az direnç gösteren kapıya doğru ilerleyerek aralıktan bakıyorum ve yavaşça odaya giriyorum. Orada, yatağa yayılmış bir adam sessizce horluyor, başı kenardan sarkıyor.

Başımı Simon'a çevirip ona bir bakış attım. Bu herifi oracıkta öldürmek istediğimi biliyor. Beyninin odanın her yerinde patladığını görmek istiyorum.

Simon başını sallayarak belindeki fermuarlı kelepçeleri işaret eder ve ardından adamı gösterir.

Haklı tabii ki. Şerefsizleri buraya getirdiğimizde suikast için gönderilmiş ıslak bir ekip gibi görüneceğiz. Buradaki bağlantılarımızın hoşuna gitmez. Bahse girerim buraya yerel kartelin lütfuyla geldik. Öldürmek için yeşil ışığımız yok, sadece çıkarma için var.

Başımı sallayarak anladığımı belli ettim.

Hoşuma gitmiyor.

Ama anlıyorum.

Bana fermuarları uzatırken cebinden büyük bir koli bandı parçası daha çıkarıyor. Lanet olsun, bazen Simon'ı gerçekten seviyorum.

Rulo bantlarla uğraşmıyoruz, çok hantal. Önceden kesilmiş büyük parçalara sahip olmak zaman ve ses tasarrufu sağlıyor.

Bunun belden aşağı bir vuruş olduğunu biliyorum ama Terry'nin horlayan ağzına bandı gerdiğimiz anda alnımı onunkine çarpıyorum.

Gözlerinin açıldığını, bir an için çaprazlaştığını, sonra dehşet içinde genişlemeye başladığını izliyorum.

Simon ellerini kalın plastik bantlarla bağlarken parmağımı dudaklarıma götürerek mesajı aldığını düşünüyorum. Neyse ki terli, uyuşturulmuş sikik donunu giyiyor. Mikro siki sallanırken kışını tatil köyünde gezdirmeye çalışmak berbat olurdu.

Terry'yi tam oturma pozisyonuna çekerek, tek bir parmak şıklatmamla dikkatini çekiyorum. Simon da aynı anda boynuna bir iğne batırıyor.

Herif çok mutlu bir yere doğru kayıyor gibi görünüyor. "Biz minibüse dönene kadar iyi olacak," diye mırıldanıyor Simon.

Başımı sallayarak Terry'yi ayağa kaldırdım ve oturma odasına götürdüm. Sonra onu bir köşeye itiyorum ki aptal kıcı yere düşmesin.

Kapalı kapıya doğru ilerleyip Simon'a bakıyorum. Başını sallayınca olabildiğince yavaşça açıyorum. Bu iki puştun üzerinde silah olmamalıydı ama kokain ve başka bir sürü şey yapıyorlarsa, onlardan bir şey bekleyemezsin.

Ben içeriye bir göz atamadan kapı yavaşça açılıyor. Odanın derinliklerinden iki boğuk horultu geliyor ve sadece bu bile hızla atan kalbimi bir tik yavaşlatıyor. Eğer hâlâ yakıtları olsaydı, bu çok daha farklı olabilirdi. Kızla ilgilenmek ya da yanında götürmek gerekecekti ki ikisi de iyi seçenekler değil.

Hızlı adımlarla odaya girip Simon'dan bir parça bant alıyorum ve Jake'in uzandığı yatağın yanına gidiyorum. Simon karşıma geçip yavaşça kızın üzerine eğiliyor.

Mükemmel zamanlamanın bir yolu yok, ben de eğiliyorum ve Simon'a bakıyorum. Simon hareketimi beklediğini göstermek için gözlerini iki kez kırptırıyor.

Jake'in ağzını bantla kapattıktan sonra karnına bir yumruk indiriyorum. Ben ağzını tutarken burnundan bir ton mukus, uyuşturucu ve hava fışkırıyor.

Aynı anda Simon kızın ağzını bantlar ve önce bir elini, sonra da diğer elini fermuarlı kelepçelere geçirir.

Ben onu da kelepçelemeye fırsat bulamadan Jake bantın arkasından öğürmeye başladı. Hay sikeyim.

Pislik herif beni ölümüyle kandırmaya çalışacak.

"Boğulup ölme ihtimalin yok, sürtük," diye homurdanıyorum ağzındaki bandı söküp kusan sikiği karnına doğru yuvarlarken.

Terry'nin aksine, bu herif çırılçıplak bayılmak zorunda kaldı. Göt deliği tiksinişmiş bir Simon'la karşı karşıya olduğu için o kadar da kötü değil. Her kustuğunda Jake'in çikolata denizyıldızının Simon'a göz kırptığını hayal edebiliyorum.

Simon kızı yatağa itmeden önce homurdanarak, "Onu uyandırmanın tek yolu buydu," dedi.

"İki kızı hizmetçilerin bulması için burada mı bırakacağız?" Jake kusmayı bırakıp nefes nefese kalmaya başladığı anda soruyorum.

"Planımız bu," diyor Simon. "Onları biraz daha mutlu etmek için onlara da bir iğne yapacağız. Kötü bir erkek seçimi yaptılar diye hayatlarını tamamen mahvetmeye gerek yok."

Jake'in ağzına iki parça bant daha yapıştırdıktan sonra Simon'ın kıza yaptığı iğneyi almak için elimi uzatıyorum. "Evet, dürüst olmak gerekirse, ne tür bir pislik olduklarını bilmiyorlardı."

Jake'i boynundan vurup, onu odadan dışarı sürüklemeye başlamadan önce damarlarından geçmesi için gereken birkaç saniyeyi bekliyorum.

Simon beni durdurmadan önce Jake'in iç çamaşırını yerden aldı.

Sessizce, "Bunun için bana borçlusun." dedi.

Diz çökerek ikimiz de Jake'in beyaz, kızak izli külotunu giymesine yardım ediyoruz. "İki cumartesi bebek bakıcılığı yaparız," diye teklif ediyorum.

"Anlaştık," diyor Simon. "Tabii önce Meredith ben uyurken beni öldürmezse."

"Kardeşim," diyorum gülerek, "bana deneyeceğine söz verersen sana bir sır vereceğim." "Neymiş o?" Simon ayağa kalktığımızda soruyor.

Yavaşça duvardan aşağı yığılan Terry'yi tutmak için yanına yaklaşıp.

"Frank's Neapolitan Ice Cream," diyorum ve tüfeğimin omuz askısını ayarlıyorum. "Ne?" Simon kafası karışmış bir şekilde soruyor.

"Yarım galon al. Bir dahaki sefere Meredith'in keyfi yerinde olmadığına ona bir kase ver. Güven bana."

"Neden ona bunu vermek isteyeyim ki? Kimyasal madde dolu olduğundan hiç şüphem yok-" "Simon," diye sözünü kestim. "Güven bana. Bir kase içtikten sonra, o boku

Onun sinirlendiğini hissediyorsun. Beth mi? Sanki artık onun satıcısıyım."

Simon kıkırdarak Terry'yi kapıya doğru çekiştirir. "Sanırım bu noktada her şey onun öldürücü bakışlarına yardımcı olabilir. Televizyon izlerken çok yüksek sesle nefes alabileceğinizi biliyor muydunuz?"

"Meredith'in osuruğunun ölüm sarılması gibi hissettirebileceğini hiç düşündün mü?" Ben de sordum. "Ciğerlerini yaktığını hissedeceğin kadar sıkı sarılmış gibi mi?"

Simon'ın maskesinin arkasından gürültülü bir kıkırdama geliyor ve tam o anda aramızdaki bağın kalıcı olarak pekiştiğini hissediyorum. Gerçek kardeşler olmamız neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum ama sanırım hoşuma gidiyor.

"Hazır mısın?" Koridora açılan kapıdan geçmeye hazırlanırken Simon soruyor.

Kafamı dışarı uzatıp Mateo'ya göz kırpyorum, o dabaşıyla onaylıyor. Takip etmemizi işaret ederken bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

Koridorda ilerlemek ilk seferden çok daha farklı. Birincisi, iki kilolu, solgun, uyuşturulmuş piç kurusu bir o yana bir bu yana tökezlerken çekiştiriliyor. Diğer ise odalarından çıkan bir değil iki farklı aile var.

Mateo sert bir sesle, "Odalarınıza dönün," diye bağıyor. "Hemen odalarınıza dönün!"

Annelerden birinden dehşete kapılmış ama neyse ki boğuk bir çığlık geliyor ve iki genç kızını da odalarına çekiyor.

Bir de kendisine ne yapacağını söyleyenine gerek olmadığını düşünen aptal bir herif var. Aptal çorapları ve giydiği sandaletlerle tavus kuşu gibi dimdik durur.

Mateo mükemmel bir İngilizceyle, "İçeri gir yoksa yeni bir dize ihtiyacın olacak, göt herif," diyor. Ve yemin ederim ki, bilmesem ses tonunda bir Orta Batı tonu olduğunu söyleyebilirdim.

Mateo'nun nereden geldiği daha sonra Simon için iyi bir soru olacak.

Tavus kuşu yavaşça odasına geri dönüyor ve kapıyı çarpıyor. Evet, hâlâ aptal bir çocuk gibi bize kimin patron olduğunu göstermek zorunda.

Havuz alanına açılan cam kapıya ulaştığında Mateo donup kalıyor ve duruşundan o kapının dışındaki bir şeyin onu mutlu etmediğini anlayabiliyorum.

Mateo, İspanyol aksanının sihirli bir şekilde geri döndüğünü söyleyerek, "Artık dışarıda aileler ve güneşlenenler var," diyor.

"Siktir," dedim. "Kızgın silah taşıyıcısı var mı?" Omuzlarını silkiyor. "Henüz yok. Hazır mısın?"

Simon'ın başını sallaması ihtiyacım olan tek şeydi. "Evet, hadi yapalım şunu."

Mateo kapıyı itiyor ve biz uyuşturulmuş salaklarımızı iterken kapıyı bizim için açık tutuyor.

Ayaklarımız sümüklü böcek hızında ilerliyor.

Ama çocuklar havuzun içinde gülerек ve neşeyle çığlık atarak oynarken otuz saniyelik huzurlu bir mutluluk var.

Sonra bir kadın çığlık atıyor ve biz onun çevresine giriyoruz. "Aman Tanrım!"

Kadınların ve erkeklerin korku içinde bağırarak çocuklarını kurtarmaya koşmaları için tek gereken bu.

"Kımılда," diyorum ve Jake'i itfaiyecinin taşıyacağı şekilde omzuma atıyorum. Simon da aynı şeyi yapıyor ve yanıma geliyor.

"Hey, en azından seninkinin önünde bok lekeleri yok" diye homurdanıyorum. "Cuma günü bebek bakıcılığı yaparız," diye homurdanıyor Simon.

Güneş üzerimize vururken beton üzerinde ilerlerken, neyse ki bizi bir sonraki koridora götüren cam kapılara ulaştık.

Arkamda bir ton hareket duyuyorum ama Mateo çoktan kapıya gelmiş ve altımızı izliyor.

Kapıyı çekerek açıyor, biz içeri girene kadar bekliyor ve kapıyı kapatıp kilidi çeviriyor.

Yemin ederim bazen kendimi kutsanmış hissediyorum. İki kapı öteme baktığımda koridorda bırakılmış bir valiz görüyorum.

Yüksek sesle gülerек adımlarımı hızlandırdım ve Jake'i bagaj arabasına bıraktım. Simon'a da aynısını yapmasını işaret ederek arabanın arkasında duruyorum ve itmeye hazırlanıyorum.

Simon, Terry'yi Jake'in üzerine bırakırken, "Hayatta bana mutluluk veren küçük şeylerdir," diyor.

"Anlaştık." Mateo gülerек yanıımızdan geçip tekrar yerini alıyor.

Aşırı yüklü arabayı koridorda itmeye alışmak biraz zaman alıyor, ancak tüm ağırlığı sırtımızda taşımak zorunda kalmadan iyi zaman geçirebiliyoruz.

Biz el arabasını yüklü tekerleklerinin izin verdiği kadar hızlı iterken bu salon boş kalıyor. Mateo son cam kapıda çığlık atarak durdu ve birkaç saniye sonra kapıyı açtı.

"Acele etsek iyi olur dostlarım," diyor Mateo. "Tesisin yakında polisi arayacağına şüphe yok."

Kapıyı iterek minibüsün arkasına geçtik, kapıları açtık ve kendimiz atlamadan önce cesetleri arkaya attık.

Öndeki yolcu koltuğuna atlayan Mateo, "Çekil" demeden önce sürücünün koluna vurur.

Eğer tesise gidişin kötü olduğunu düşündüysem, dönüş yolu tam bir cehennem. Sanki buraya gelirken kaçırdığımız her çukura girmeye karar vermişiz gibi ve bazen sanki bilerek girmeye çalışıyormuşuz gibi geliyor.

Oturduğum yerden düşmemek için ayaklarımı Jake'in vücudunda sabit tutarak Simon'ın kar maskesini çıkarışını izliyorum.

Benimkini de çıkarıp derin bir oh çektim. O lanet şeyi giymek çok sıcak ve terleticiydi.

"Johnathan, uçağa binmeden önce seni uyarmam gereken bir şey var," diyor Simon şifreli bir şekilde.

"Oh?" O eski güvensizlik duygularını hissetmek istiyorum ama hissedemiyorum.

Simon beni gerçekten alt etmek istiyorsa, bunu yapmak için bolca zamanı vardı. Şimdi bunun için endişelenmenin anlamı yok.

"Amerika'ya yalnız döneceğiz." Yerdeki iki adamı işaret ediyor. "Bu ikisi sınırı geçemeyecek."

"Ah," diyorum ve Terry ile Jake'e gülümsüyorum. "Bu konuda iyiyim." Mantıklı. Bu iki piç kurusu ihtiyacımız olmayan bir yük.

Simon koltuğuna geri oturuyor ve ben düşüncelerimde sürükleniyorum. İntikam, soğuk yenen bir yemektir.

En azından öyle diyorlar. Ve haklılar da.

Kendi hayatımın içindeki bir kapıya yaklaştığımı hissediyorum, aradığım bir kapı ve nihayet kolunu buldum. Kapıyı açıp odadan çıktığımda, rüyalarımnda dolaşan bazı şeytanların ölmesine nihayet izin verebileceğim.

O kadar uzun zaman önceydi ki çoğunu hatırlamadığım bir hayatın son iki iblisi.

"JOHNATHAN," diyor Simon, aklımın daldığı yerden beni geri çekerek. "Hızlı olmamız gerekecek."

"Anlaşıldı," diyorum arka kapıyı itip açarken ve Terry'yi ayaklarından tutup dışarı sürüklerken.

Kafası betona çarptığında, gümbürtünün vücudunda yankılandığını hissediyorum.

"Bu gerçekten acı verici görünüyordu." Simon aynı şeyi Jake'e yaparken gülüyor.

İzlerken ben de gülüyorum. "Dostum, gerçekten öyle."

Cesetleri sürükleyerek küçük beyaz bir kulübeye götürüyoruz ve Mateo kapıyı bizim için açıyor.

Bedenimi içeriye sürükledikten sonra Simon'ın kendi bedenini çekmesini bekliyorum.

Sıkışık olacak. Çalışmak için sadece bir masa ve küçük bir sandalye var.

Terry'nin ayaklarını indiriyorum ve Simon'ın Jake'i masanın üzerine kaldırmasına yardım ediyorum. Terry'yi sandalyeye oturtup, Simon'ın sırt çantasından çıkardığım koli bandını her iki bedenin etrafına olabildiğince sıkı bir şekilde sarmaya başlıyorum.

"Hazır mısın?" Simon sorar.

İki adama bakarken birden kendimi Noel sabahı uyanmış ve ağacın altında yepyeni bir Harley bulmuş gibi sersemlemiş hissediyorum.

Ona gülümsedim. "Oh evet."

"Pekâlâ," diyor Simon ve sonra her iki adama da Narcan gibi bir şey olduğunu tahmin ettiğim bir şey enjekte ediyor.

Jake ve Terry neredeyse anında kendilerine gelmeye başlarlar. Anında değil ama opioidlerin sistemlerini etkilemeyi ne kadar hızlı bıraktığını görmek çok güzel.

"Bu sentetik bir bileşik," diye açıklıyor Simon. "Dışarıda bulunan bazı şeyler kadar iyi değil ama yeterli olacaktır."

Jake ve Terry'nin önünde durmak için hareket ediyorum.

Joe'nun ölmüş olması çok yazık. Tüm bunları o tamamlayabilirdi. Boyumuzdan büyük

İşlere kalkıştığımız o gece gerçek elebaşı oydu. Ayrıca ilk kaçan da oydu.

Korkakların yolunu seçen ilk kişi.

İki arkadaşımı geride bırakmak benim için affedilemez bir şey.

"Beyler," diye dudak büker Simon görüş alanlarına girerken. "Siz karşınızdaki adamı tanımıyor olabilirsiniz ama o sizi kesinlikle tanıyor. Sizi onca yer varken Meksika'da yakalamış olmamız şiirsel bir adalet. Onu en son nerede gördüğünüzü düşünürsek."

"Sup assholes," diye homurdanıyorum onlara. "Ben eski dost Johnny. Eminim beni hatırlıyorsunuzdur?"

Gözlerinde ismimi tanıdıklarını görebiliyorum, ama uyuşturucu onları biraz fazla etkilemiş de olabilir.

"Peki ya Brent ve John? Siz piçlerin peşine düştüğünüz adamlar? İki adamı boktan bir sokakta ölüme terk edip kaçtınız mı?" diye sordum. "Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Johnathan Sunderhaus artık Johnathan Swan olarak biliniyor." Simon Terry'yi terli saçlarından yakalamak için hamle yapar. Başını geriye atarak, "Bu ismi hatırladığına emin misin?" diye sorar.

Ne oluyor lan?

Asıl adımı nereden biliyordu ki? Lejyon'a girmeden önce kullandığım ismi? Bu bokun gömülü kalması gerekiyordu.

Siktir et.

Artık bir önemi yok.

Bunun benim şovum olacağını sanıyordum ama Simon'ın sergilediği haklı öfke yüzünden kendimi bir an beklerken buldum. Nereden geldiğini görmem gerek. Bu bok onun öfkesini iyice açığa çıkardı.

"Şunu anlayın, ikiniz de öleceksiniz." Simon hırlar ve Terry'nin başını Jake'in yüzüne çevirir. "İkiniz de çok yakında öleceksiniz. Cevaplamamız gereken hiçbir soru yok. Ölümle ilgili bir son oyun yok. Konuşmanıza izin verilmeyecek. İstedığınız kadar çılgılık atabilirsiniz ama tek bir kişinin bile umurunda olmayacak. Arkamdaki adam sizin ölümünüz olacak. Ve eğer benden isterse, bunu onun için memnuniyetle yaparım. Sizin ölümünüzü seve seve üstlenirim."

Silahımı kılıfından çıkarıp önce Jake'e, sonra Terry'ye bakıyorum.

"Normalde çocuklar," diyorum sırtarak, "insanlara ölmeden önce sandalyelere ve masalara bağlayarak işkence ediyorum. Üzerlerinden bir şeyler kesiyorum. Dizlerini ve dirseklerini parçalıyorum. Hatta daha önce birinin canlı canlı derisini yüzmüşlüğüme bile var."

Kıs kıs gülererek Simon'a bakıyorum, o da en az benim kadar kocaman sırıtıyor.

"Simon," diyorum ve silahını gösteriyorum. "Ben bunu alacağım. Sen de bunu al."

Simon başını sallayarak silahını kılıfından çıkarır ve Terry'nin alnına doğrultur.

Jake'i Terry'nin oturduğu yere bakmaya zorlayarak silahımı şakağına dayadım.

"Ama siz ikiniz bu onura sahip değilsiniz," diyorum ve Simon'la aynı anda tetiği çekiyorum.

Aynı anda patlayan iki tabancanın gürültülü çatırtısı kafatasımda yankılanan tatlı bir senfoni gibi.

Silahı Jake'in kafasına dayadığımda gözlerinden hayat fışkırıyor.

Sıcak ağızlığın yaktığı etin cızırtısı burnuma doluyor ve iç düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Silahımı kılıfıma sokarken, geçmiş hayatımda adım attığım kapı arkamdan çarparak kapanıyor.

"Gidelim mi?" Simon, uçağımızın kalkış için motorlarını çalıştırdığı dışarıya açılan kapıyı işaret ederken soruyor.

"Kesinlikle," diyorum ve uzun zaman önce bana sırtını dönen iki puшта sırtımı dönüyorum.

Simon ve ben uçağa doğru yürüdük.

İlk merdivene adımımı atmaya hazırlandığım anda omzumda bir el hissediyorum.

Simon'a bakmak için döndüm.

Motorların üzerinden bağılıyor. "Adı Miriam'dı. Coss ölecek. Size emir vermeyeceğim ya da sizi zorlamayacağım ama bana yardım etmenizi istiyorum."

"Ne istersen kardeşim," diye bağılıyorum. "Ne olursa olsun, sormana bile gerek yok. Ne olursa olsun orada olacağım."

BİR İŞ ŞEYİ

"Gerçekten öleceğini mi düşündün?" İnanamayarak sordum.

Sophia kendi kendine gülmeden önce bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Beni kurtarma şansın olduğunu biliyordum."

"Neden beni aramadın?" Şaşkınlıkla sordum. "Bu yüzden telefonlarımız var. Simon, acil bir durum olduğunda bizden birine hemen ulaşabilmeniz için bile ayarladı."

Sophia koluma dirsek atmadan önce şakayla karışık beni tersliyor. "Sanki sana bütün çocuklara çığ altında kalarak öldüğümü anlatma şansı verecekmişim gibi. Sen beni kurtarmaya gelmeden önce sana gösteriş yapman için kanıt vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu asla yapmam." Parmaklarımı direksiyona geçirirken sırtıyorum. Gülüyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Yalancı."

Haklı tabii ki. O mesajı kesinlikle çocuklara gösterirdim. Bu fırsatı kaçıramazdım.

Dolapta üzerine düşen kıyafetlerin altında kaldığını görmek bile beni kahkahalara boğuyor.

"Zaten bu senin hatan," diye devam ediyor söylediklerini inkâr etmeye çalışmadığımda.

"Benim hatam mı? Giysilerinden oluşan bir dağın üzerine çığ düşmesi nasıl benim hatam olabilir?"

"Çünkü çalışırken bunları benim için alıyorsun," diyor ve çalışırken derken tırnak işareti yapıyor.

"Neden tırnak işareti yapıyorsun?"

"Çünkü sen çalışırken benim için internetten açık saçık kıyafetler sipariş ediyorsun." Yine o lanet tırnak işaretleri. "Aslında bir şeyler yapıyor olman gerekirken."

"Bir şeyler yapıyorum!" Ona yüksek sesle homurdanıyorum ve lanet caddede zar zor ilerleyen bir pisliğin etrafından dolaşmak için direksiyonu kırıyorum.

Arabanın arkasından gelen gümbürtü beni inletiyor.

Yanılıyor. O kıyafetleri sipariş ederken tamamen çalışıyorum. Ama bazen ilgilendiğim şeyler arasında boş zamanlarım oluyor.

Bugünlerde uyku bana iyi gelmiyor. Zihnime onun hafifçe şişmiş karnını ve kalçalarının kalınlaşmasını düşünmek için çok fazla boş zaman veriyor. Aminin ağrıyan sikimin etrafında nasıl sıkıca kenetlendiğini ve onu unutulmanın eşiğine getirmem için bana yalvaran sesini düşünüyorum.

Ondan uzaktayken çoğu zaman kaya gibi sertleşiyorum. Ve eğer onun yanıdaysam, onu bir tezgaha, kanepeye, merdivenlere ya da herhangi bir yere fırlatıp dilimle amına girmemek imkansız.

"Evet, şu anda yaptığımız gibi mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Bunun randevu gecesi olması gerekiyordu!"

Hay
sikeyim.

İşte
burada.

Bu neşeli tavrını kaybetmesi an meselesiydi.

"Kesinlikle benim hatam değil ve biliyorsun ki düşünseydim bunu yapmazdım-" diye tartışırken sözümü kesti.

"Oh, biliyorum. Çok önemli olmasaydı bunu yapmazdın. Adam ailenin gerçekten konuşması gereken biri olmasaydı bunu yapmazdın."

Kollarını muhteşem göğüslerinin altında
kavuşturuyor. Onları bilerek yukarı itiyor, bunu
biliyorum.

"Bebeğim," diye ikna etmeye çalışıyorum onu, "bu sadece randevu gecesinde kısa bir an. Hızlıca bir şeyler bırakıp bir sonraki filmin başlaması için yolumuza devam edeceğiz."

"Oh çabuk, hmmm." Bana muzipçe sırıtıyor. "Tıpkı üç gece önce yatakta olduğu gibi."

"Seni küçük..." Direksiyonu kavrayarak, bir sonraki virajı zar zor dokunarak döndüm.
fren. "Bu... Benim hatam değildi. Nasıl olduğunu bilirsin!"

"Bir erkek öğrenci gibi sürmeyi bırak!" Sophia arabanın kolunu tutarken
ciyaklıyor. Derin nefes al.

Sadece derin nefes al.

Bagajdan gürültülü bir ses geliyor ve Sophia'nın arka koltuğa baktığını görüyorum.

Homurdanarak, "Bir erkek öğrenci gibi sürmüyorum," diyorum.

Zihnim bunun yalan olduğunu zaten biliyor. Sadece kızgınım çünkü o haklı.

"Neyin nasıl olduğunu biliyorum?" diye tatlı tatlı soruyor.

Yüzünü bana döndüğünde gözleri kahkahalarla parlıyor.

"Bir erkek bir hatunun içine girerken 'oh fuck' diye inliyorsa, hatun senin yaptığını yaparsa uzun süre dayanamaz," diye açıklıyorum.

Ve o kalçaları nasıl hareket ettireceğini ve beni nasıl kavrayacağını çok iyi biliyor.

"Gerçekten mi?" diye

sırıtıyor. Hay sikeyim.

Bir dahaki sefere bir şey yaptığımızda boku yedim. Kemiklerimde

hissedebiliyorum. Ha... evet... kemiklerimde.

"Kız kardeşine sürtüklük yapacağımı biliyorsun, değil mi?" Sophia, sözleri beynime ulaştığı anda kıs kıs gülüyor.

Kırmızı ışıktaki dururken, telefonuna her türlü korkunç şeyi yapmak istiyorum. "Ne? Neden?"

"Çünkü Simon bizi randevu gecemizde bunu yapmamız için gönderdi!" diyor ve kollarını

tekrar göğüslerinin altında kavuşturuyor.

"Bekle, bekle, bekle. Sana söyledim bebeğim, benimle olmaman gerekiyor." Başımı arabanın arkasına doğru çevirdim. "Bu bir iş meselesi."

Dürüst olacağım. Burada benimle olmamalıydı. İşlerim o kadar yoğun ki geceleri eve geç geliyor ve sabah erkenden çıkıyorum.

Benim için berbattı, Sophia için daha da berbat. Şu anda yalnız kalma havasında değil ve içinde bulunduğu durumda bana kızdığı için onu suçlayamam.

Jude Kentucky'den dönüp kışını tekrar vurdurduğundan beri iş, iş, iş. Hiç oyun zamanı yok.

Lucifer, benim sevgili ağabeyim, bir savaş yolundaydı. Her bir lanet iş ve girişim kontrol edildi ve üç kez kontrol edildi. Hiçbirinde en ufak bir aksaklık ya da sorun görülmedi. Her bir ipucu takip edildi, her bir ipucu ya da söylenti.

Bunların hiçbiri bir şeylerin gevşediği anlamına gelmiyor.

Jude'u her kim vurduysa bir profesyoneldi ve söyleyebileceğimiz kadarıyla, o rüzgarda lanet bir hayalet.

Ancak Lucifer de en az hepimiz kadar normal bir çalışma düzenine dönmemiz gerektiğini biliyor. Fırtına geçene kadar hepimiz duvardaki küçük deliklere saklanamayız.

Arabamın bagajına tıkmış olan sik surat, Jude'u vuranı bulmak için olası bir kaynak. Kızın nerede olduğunu bulamayız ama şu anda buraya nasıl geldiğini bulmak için en iyi şansımız o.

Neyse ki bagajdaki dallama Garden City Polisi'nin eski bir memuru. Bir devriye Davy Lackey.

Lackey, boktan bir polis için ne boktan bir soyadı.

Onu içki içtiği bardan çıkarmak için Sophia'yı dostça bir yüz olarak kullandım. Polisler hakkındaki bilgisi neredeyse Simon'ınki kadar iyi ve ona karşı bir üstünlüğü var. Merhum babasının soyu.

Midemin çukurunda derin bir iç çekişin oluştuğunu hissedebiliyorum. Yine de Sophia'ya katlanmak zorunda olduğumu biliyorum. Böyle şeylerde benimle birlikte olmaması gerekiyor.

Ama ona bir söz verdim ve bunu asla bozmayacağım.

Sır yok, yalan yok. Ne şimdi ne de başka zaman.

"Acıktım," diyor Sophia birdenbire.

Sanırım bu birazdan yapacağımız tartışmadan daha iyi.

"Bu bok kafalıyı bırakır bırakmaz, bebeğim, sana istediğin her şeyi getireceğim," diye söz veriyorum ona.

Başını yana eğerek biraz inliyor. "Um, hayır. Sanırım bundan çok daha erken olması gerekecek. Yani... eğer arabanın her yerine kusmamı istemiyorsan."

Kahretsin.

"Otuz dakika daha dayanamaz mısın bebeğim?"

Bana bakmak için başını çevirdi. "Hayır... Birkaç dakikadan fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Yağlı şeylere ihtiyacım var, lütfen."

Harika.

Normalde yağlı yiyeceklerden hoşlanan biri değildir ama bu hamilelik lanet olsun. Lanet olsun.

Yağlı yiyecekleri yiyecek ve sonra geçirirken hazımsızlıktan şikayet edişini dinleyeceğim.

Etrafıma bakarak homurdanıyorum, "Burger mi, kızarmış tavuk mu?" Bu soruya cevap vermesi uzun zaman alıyor.

"Ben de patates kızartması ve shake istiyorum. O yüzden burger yemek zorundayım." İç çekiyor. "Yine de patates püresi ve yeşil fasulye de istiyorum."

"Birlikte mi?" Soruyorum ve bu kombinasyondaki iğrençliği tadabiliyorum.

Hamile karnını ovuşturuyor. "Mmmhmm, ve her şeyin üzerinde sos var, hamburgerin bile."

Benimle yaşamaya başladığından beri onun için yapmaya çalıştığım tüm sağlıklı yemeklere rağmen o her şeyi et suyuna bulamak istiyor...

"Belki filminden sonra, bebeğim," diyorum ve bir sonraki fast food restoranında kenara çekiyorum. Arabaya servis için sıraya girmek üzere köşeyi döndüğümüzde küçük bir çığlık duyuyorum.

Sikeyim.

"Sessiz ol pislik, kazara diz kapağını vurmayacağım!" Bagaja doğru bağıríyorum.

"Beni duyuyor musun?"

Sessizliğı ne dediğimi ve ne demek istediğimi anladığına yoruyorum. "Ona biraz yiyecek de getirelim mi?" Sophia soruyor.

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Hayır!"

"Neden olmasın? Biraz sarhoş görünüyordu ve içtiğim zaman kusmak istemiyorsam yemeğe de ihtiyacım olduğunu deneyimlerimden biliyorum," diye açıklıyor, sanki bir fark yaratacakmış gibi.

"Ona yemek verilmeyecek Sophia," diyorum kararlı bir şekilde.

"Kokmuş bir bagaj mı istiyorsun?" diye soruyor kıs kıs gülererek. "Çünkü bu şekilde kokmuş bir bagaj elde edersin. Temizlemeyeceğim de. Kusmuk kokusunun beni kusturduğunu biliyorsun. Ve sen de benimle birlikte kusmaya sempati duymaya başladığına göre, bahse girerim o senin bagajına kusarsa sen de kusacaksın."

Şu anda, kusmuk kelimesini kaç kez söylediğini düşününce başım dönüyor.

"Hayır," diyorum tekrar kararlılıkla.

Sophia bana omuzlarını silkti. "Tamam."

"Tamam," diyorum ve önümdeki arabaları izlemeye yeniden odaklanıyorum.

"Her şey dahil iki çizburger, iki büyük boy patates kızartması, bol kremalı büyük boy muzlu milkshake ve orta boy diyet gazoz istiyorum," diyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor.

"Yani tek ihtiyacımız olan bu mu?" Ben soruyorum.

Başını bana doğru eğiyor ve homurdanıyor, "Ben de bunu istiyorum. Ne istiyorsan sipariş et."

Sikeyim.

O gecelerden biri olacağı kesin.

O küçücük sidik torbasıyla filmi tamamlamamızın imkanı yok. İlk beş dakikayı geçemez. Açılış jeneriğı bitmeden tualete gideceğimizi garanti edebilirim.

Arabalı vagonda yavaşça ilerlerken ve sonunda yemeğı alırken hayatımın en uzun beş

dakikasını geçirdim.

Geğir!

Daha poşeti açmadan ya da shake'ine bir pipet koymadan bir canavar çıkarıyor

Geçir.

İşte başlıyoruz.

"Tanrım," diye inliyor Sophia ve şişmiş karnını ovuşturuyor. "Bunu kimin daha çok çıkarması gerektiğinden emin değilim, benim mi yoksa bebeğin mi?"

Eğer bir kızımız olursa, cehenneme ka d a r şok olacağım. Bu bebek zaten onun için bir cehennem oldu.

Sadece kusma.

Sadece kusma.

Bugünlerde benim mantram bu.

Sophia'dan önce eldiven yoktu, aşk yoktu.

Şimdi öyle. Tanrım, kusmasına izin verme.

Sophia zarif bir kusucu değil. Kustuğunda bambaşka bir vahşi canavara dönüşüyor.

Bana göre, kükrediğinde sesi bir ejderha gibi çıkıyor.

Sonunda sık kafalı Lackey'i bırakmaya giderken, Sophia'nın hem hamburgerini hem de patates kızartmasını rekor sürede yemesini izlerken gülümsüyorum. Onları içine çekti ve bunu yaptığında genellikle kusmuk canavarını uzak tutuyor.

Ama tahmin ettiğim gibi, gözleri midesinden daha büyük.

"Fazladan hamburgerinizi alabilir miyim?" Gözlerimi dikip soruyorum. Vücudumuza az önce koyduğumuz tüm bu kötü şeyleri yakmak için yarın her zaman ekstra uzun egzersiz yapabilirim.

Sophia bana aptalmışım gibi bakıyor. "Uh,

hayır mı?" "Neden olmasın? Hâlâ aç

mısın?" Kaşlarımı çattım.

Emniyet kemerini çözen Sophia, arabanın arkasına geçmek için vücudunu koltukların arasına doğru itmeye başladı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Soruyorum ve onu taytının kemerinden yakalıyorum.

Kıpırdanarak arka koltuğa doğru ilerlemeye çalışıyor.

"Bırak, seni sersem!" Sophia homurdanıyor. Arkasına uzanarak elime vuruyor.

"Pantolonumu çekiştiriyorsun!"

Yolun her tarafına savrulurken arkamdan biri bana korna çalıyor. Bir elim ve gözüm onun üzerindeyken diğer elimi ve gözümü yolda tutmaya çalışıyorum.

"Siktir!" Kükredim. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Eğer bırakmazsan, arka koltuğa geçtiğimde etrafımızdaki tüm arabalar benim koca popomu görecek!" diye bağırıyor ve son bir hamle yapıp beni bırakmaya zorluyor.

O kış düşünmek istediği kadar büyük ya da solgun değil, ama zayıflığını biliyor. O kalçayı benden başka kimse göremez. Eğer denerlerse o orospu çocuğunu vururum.

Arka koltuğa yerleşiyor ve yiyecek torbasını kapmak için öne doğru eğildiğinde inliyorum.

Neyse ki kırmızı ışıktayız ve neler olduğunu görmek için arkama bakabiliyorum.

"Şimdi ne yapıyorsun?" İnliyorum.

Ve lanet olsun, cevabı duymak istemiyorum.

Ortadaki bölmeyi aşağı çekip bagaja doğru küçük dikdörtgen bir delik açarken bana cevap verme zahmetine bile girmiyor.

"Hey sen!" Sophia tatlı tatlı söylüyor. "Acıktıysan yemeğim var. Ve bak... kocamın ağzına tıktığı tıkaç çoktan çıktı."

Bagajdaki adamdan bir mırıltı duyabiliyorum.

Ve değer verdiğim her şey üzerine yemin ederim ki, sağlıklı olsun ya da olmasın, hamile karımın canına okuyacağım.

"Tabii," diyor adama. "Bir saniye izin ver."

İkinci hamburgeri açıp kolunu delikten içeri sokuyor ve orada bırakıyor.

Kadın onu beslerken adamın aniden vahşileştiğini hayal ettiğimde aklımdan her türlü korkunç görüntü geçiyor. Kadının parmaklarını kemirebilir. Her yere kan bulaşırdı ve şimdi kan görünce gerçekten midesi bulanıyor.

Kan ve kusmuk.

Şimdi öleceğim.

Bir başka mırıltıdan sonra bagajdaki adama "Elbette bir içki alabilirsin," diyor.

"Ciddi olamazsın Sophia," diye çıkışıyorum ona.

Sophia arkasını dönerken, "Bir daha benimle bu tonda konuşursan sana ne kadar ciddi olabileceğimi gösteririm," diyor.

Konsoldaki bardak tutucusundan orta boy diyet gazozu almak için tekrar ön koltukların arasına eğiliyor.

Deliğe geri dönerek, pipetli bardağı içine yerleştirir.

Ve önümüzdeki iki ay boyunca onu bir yerde yatağa zincirlemekten başka bir şey istemiyorum.

Işık yeşile döndüğünde iç çekiyorum, başımı sallıyorum ve gaza basıyorum.

Arkamda olup biten aptallığı görmezden gelerek yola odaklanmaya çalışıyorum. Sadece beş dakika daha ve sonra bagajdaki pislikten kurtulabilirim.

Ve belki, sadece belki, bunun olduğunu unutmaya çalışın.

O şerefsiz benim yemek istediğim hamburgeri yedirirken onlardan sadece sessizlik geliyor.

Umarım adamlar ona işkence ederler.

Tam deponun otoparkına girdiğimizde Sophia'nın nefes nefese kaldığını duyuyorum ve bu neredeyse kalbimin durmasına neden oluyor.

"Az önce gözüne kızartma mı soktum?" diye ciyaklıyor.

"Sophia," diye hırladım. "Biz buradayız. Hayvanları beslemeyi bırak ve normal davran."

"Tamam!" Sophia bana ters ters baktı ve kolçağı yerine çarptı. "Sadece nazik olmaya çalışıyordum."

Zamanın yarısında sorun da bu zaten. Her

zaman iyi olmaya çalışıyor.

Her zaman insanlara, çocuklara ve hayvanlara bakmaya çalışıyorum.

Eve evcil hayvan olarak yavru bir keçi getirmeye çalıştığında ayağımı yere vurmak zorunda kaldım.

Bazen sorgulama alanı olarak kullandığımız eski sac dükkânının etrafında dolanırken, Gabriel'in Johnathan'la birlikte dışarıda durduğunu görünce içimden kanlı bir çığlık atıyorum. İkisi de benim gelmemi bekliyordu.

Arabayı durduruyorum ve Sophia arabanın arka kapısını açarken iki adam da yorgun bir şekilde bana bakıyor. Dışarı çıkıyor, ön kapıya doğru ilerliyor, içeri giriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Kapımı açmadan önce ona "Seni seviyorum bebeğim," diyorum.

"Şimdi yavru bir Vietnam göbekli domuzu istiyorum," diyor ölü bir sakinlikle.

Hay sikeyim.

Bu noktada ona söyleyecek sözüm bile yok.

Yavaşça arabadan iniyorum ve mümkün olduğunca sakin bir şekilde kapıyı kapatıyorum.

Gabriel yanıma geliyor ve elimi tutuyor. "Bu ne lan kardeşim?" "Sen söyle,

Meghan hamile bir deli mi?" Ben soruyorum.

"I..." Gabriel başını sallar. "Hiçbir şey söylemiyorum. Söylediğimi bir şekilde anlar."

Johnathan ikimize de kıs kıs gülüyor, huysuz herifin teki.

Arabanın bagajına doğru ilerleyip kilidi açtım ve kapağı kaldırdım.

Hay sikeyim.

Bagajın içinde birlikte yaşadığım delinin kanıtı var. Johnathan soruyor,

"Neden burnuna patates kızartması sokmuş?"

BANA SÖZ VER

James midesini tutarak, "Eğer taco olmasaydı, başka bir şey olurdu," diye inliyor.

"Şimdi, James," diyor Lucifer neşeyle, "eviniz için bir aşçı tutmayı teklif ettim."

James yüzünü buruşturur ve sandalyesinde dik oturmaya çalışır. "Sophia bunu teklif etsem bile çok kızardı."

James'in sandalyesinde nasıl yuvarlandığını ve dik durmaya çalıştığını görünce gülmek için kendimi zor tutuyorum. Büyük ihtimalle Sophia ve onun mutfaktaki maceraları yüzünden yine yemekten zehirlenmiştir.

Bundan zevk almadığımı söyleyemem. Piç kurusu çektiği acının her anını hak ediyor. Doğuştan şakacı ve şu anda karmasıyla yüzleşiyor olması beni o kadar mutlu ediyor ki eğilip sırtına sert bir tokat atıyorum.

"Bana iyi görünüyorsun kardeşim," diye kıs kıs gülüyorum.

James sandalyesinden fırlamadan önce yüksek sesle yutkunur. Alnı ter içinde, vahşi gözlerinde panik var.

Kapıya doğru dengesiz birkaç adım atıyor.

"Vıcık vıcık, tereyağlı krepleri ve az pişmiş domuz pastırmasını unutma," diye omzumun üzerinden bağıriyorum.

Başını sallayan Lucifer kıkırdar. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

"Evet," diyorum sırtarak. "Sanki o herif daha önce hepimize kazık atmamış gibi."

"Sophia'nın mutfak becerileriyle onu öldürmemesi bir mucize olacak." Lucifer önce iç çekti

ofisinin penceresinden dışarı bakıyordu. "Yaptığı yemekler yüzünden nasıl hiç hastalanmadığını anlamıyorum."

"Demir gibi bir midesi var, orası kesin," diyorum ve bu düşünce karşısında omuzlarımı silkiyorum. "Belki de ısırıldıklarında ölmek için zehirli yılan yiyen hayvanlar gibi bir tolerans geliştirmiştir."

Lucifer bana dönerek, "Belki," diyor. "Meghan nasıl?"

"Gerçekten iyi. Öyle olmasa bile kendini bir ev kadar büyük sanıyor. Her zaman meyve ve yoğurtlu mısır gevreği aşeriyor ve çok fazla sabah bulantısı yaşamadı."

"İkiniz de hâlâ bebeğin cinsiyetini öğrenmeyi reddediyor musunuz?" Lucifer sanki anlayamıyormuş gibi sorar. "Azıcık bile merak etmiyor musunuz?"

Ona gülümsüyorum. "Hayır. Sürprizi bozanı vurmam için bana söz verdirdi."

bizi ayağımızdan vurdu."

Ve eminim ki yapacağım. Sürprizi bozmaya çalışanların kim olduğu umurumda değil, onları vuracağım.

Meghan sürpriz yapmak istiyor ve bence kız da olsa erkek de olsa harika olacak. Bilmemekle ilgili tek sorun mavi mi yoksa pembe mi alacağım.

"En azından ikiniz de isimler üzerinde anlaştınız mı?" Lucifer sorar.

"Evet, kısmen. Neyi seçmek istediğimizi biliyoruz ama bu sadece o ana bağlı," diye yanıtlıyorum.

Ve seçim yapamamanın onu en az cinsiyeti bilmek istememek kadar çıldırttığını görebiliyorum.

Lucifer, tıpkı kardeşim Simon gibi, mutlakiyet ister. Her şeyi olduğu gibi kabul etmekten hoşlanmazlar.

Ben mi?

Ne olacağı umurumda bile değil. On ayak parmağı, on el parmağı ve sağlıklı bir bebeğin ihtiyacı olan diğer her şey olursa mutlu olacağım. Çocuğumun kız ya da erkek olması umurumda değil.

Kıçımı supermax'e gönderdiklerinde bir daha asla gün ışığını görmemem gerekiyordu. Orada çürüyüp ölmem gerekiyordu. Bir evim, karım ve çocuklarım olmayacaktı. Tüm bu seçenekler benim için masanın dışındaydı. Nehrin yukarısına gönderildim çünkü en sert, en acımasız bendim.

Kırılmayan.

Bu benim için yeni bir hayat ve ne yapmamız gerektiğiyle ilgili geleneksel saçmalıkların hiçbiri umurumda değil. Meghan henüz cinsiyeti öğrenmek istemiyorsa ben de istemiyorum. Bebeğin adını henüz seçmedik mi? Kimin umurunda?

Hayatımda umurumda olan tek şey o ve karnındaki küçük sincap.

"Senden nefret ediyorum," diye inliyor James ofise geri döndüğünde, solgun ve bok gibi görünüyor.

"Yemek yapmasına izin vermemeliydim," diyorum. "Yemek pişiremeyecek değilsin ya." "Siktir git," diye homurdanıyor James sandalyesine yığılırken. "Hâlâ onunla konuşmaya çalışıyorum.

bir keçi yavrusu ya da Vietnam göbekli domuzu almaktan daha iyi." Ne Lucifer ne de ben gülmekten kendimizi alamıyoruz.

"Dostum, onu bir iş için getirdin," diyorum. "Ne bekliyordun ki?"

"Randevu gecesi idi dostum," diye homurdandı James bana. "Onun nasıl olduğunu bilirsin." Doğru.

Meghan için randevu gecesi oldukça önemli bir şey. Randevu gecesi etrafta dolasam, sırtını ve ayak parmaklarını ovmasam ertesi gün boyunca pis pis bakarlar.

Sandalyemden kalkıp kalçamdaki silahı ayarlıyorum ve esnerken kollarımı uzatıyorum. "Lafı açılmışken, ben gidiyorum. Meghan bu akşam yeni süper kahraman filmini izlemek istiyor."

Lucifer, "Salı günü James ve senin İtalyanlarla bir toplantınız olduğunu unutmayın," diyor. "Phoenix'te satışa çıkardıkları iki ofis binasıyla ilgili teklifi duymak istiyorum."

Lucifer'a başımı sallıyorum. "Yapacağım. Buraya uçup bize hediyelerini verecekleri için mutluyum.

kıçımızın oraya gelip onlara bakmasını istemeden önce."

"Katılıyorum," diyor Lucifer. "Simon binaların iyi göründüğünü söylüyor, ancak fiyat noktalarını ve bizden tam olarak ne istediklerini görmemiz gerekiyor."

"MEGHAN?" Garajımıza bitişik mutfak kapısından içeri girerken evin içine doğru bağıriyorum.

Üst katta bir kapı çarptı.

Yüzümü buruşturarak, hangi odada olduğunu zaten biliyorum. Ve ondan aldığım yankılanan sessizlikle, nasıl bir ruh hali içinde olduğunu biliyorum.

Sikeyim.

Aptal moda dergileri ve onların güzellik saçmalıkları.

Silahımı cüzdanım ve anahtarlarımla birlikte mutfak tezgâhının üzerine bırakıp odanın içinde oraya buraya dağılmış küçük dağınıklığa bakıyorum. Artık resmen bir aileyiz. Bunu gösteren her şeyimiz var. Yaşadığımız ev bizim gibi kokuyor, bizim gibi görünüyor ve bizim gibi hissediyor.

Merdivenlere doğru ilerliyorum, ikişer ikişer çıkıyorum ve giderken paltomu çıkarıyorum. Paltomu tırabzanın üzerine bırakarak koridordan banyoya doğru yürüyorum.

Kapıyı çalıyorum ve "İçeri girebilir miyim?" diye soruyorum. "Hayır," diyor Meghan sessizce.

"Neden olmasın?"

Yani eğer orada görmemeyi tercih edeceğim bir şey yapıyorsa, benim için sorun yok. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

"İğrencim," diyor üzgün bir şekilde kapıdan.

"İğrenç, nasıl?"

Yine üzerine mi kustu?

"Git buradan," diyor ve ne demek istediğini şimdi anlıyorum. "Kilidi açmam gerekiyor mu?"

"Seni yumruklayacağım," diye tersliyor.

Kapının önünde çömelıyorum. "Konuştuğumuz gibi topluyorum."

"Sakın buna cüret etme!" diye bağıriyor ve kilidi yerinde tutmak için kapıya doğru ilerlediğini duyabiliyorum.

"Elektrikli testeremi garajdan alabilirim," diye homurdanıyorum kolu biraz sallarken.

Aslında maymuncuklarım yanımda değil. Mutfak tezgahındaki cüzdanımdalar.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Meghan kapının arkasından.

Kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve onun için üzülüyorum. Hamile kaldığından beri görünüşündeki değişimden endişe ediyordu. Kiloları ve kalçasındaki izler için endişeleniyordu.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça kapıyı açıyorum. Başımı odadan içeri sokup ona bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

Bornozuyla aynanın önünde durmuş, suratını asıyor ve vücudunu benden uzak tutuyor. İçeri girip kollarımı ona doladım. "Ne oldu, bebeğim?"

Hamileliğine göre sağlıklı bir kiloda. Utanacak bir şeyi yok. Kahretsin, bazı günler bunu biliyor. Evde tayt ve atlet giyiyor. E ğ i l i p vücuduyla benimle alay ediyor.

Ama bazı günler hiç önemli değil.

"Oompa Loompa'ya benziyorum," diye sızlanıyor. "Evin içinde paytak paytak yürürken tek ihtiyacım olan yeşil bir saç."

Kahkahalarımı tutmaya çalışmak çok zor. Yani çok zor. Karşılaştırma yaparken bir tarafımı kırmamaya çalışıyorum. Paytak yürüyüş konusunda haklı. Bacaklarının arasında bowling topu taşıyormuş gibi yürüyor.

"Bebeğim, sen bir Oompa Loompa değilsin," diyorum ve yavaşça yuvarlak karnını ovmaya başlıyorum. "Az önce öyle olmadığımı söyledin," diye mızızlanıyor. "Öyle görünmediğimden değil."

Evet, bu konuda kazananı olmayan bir durum. Susma zamanı.

Böyle zamanlarda yardımcı olan tek bir şey vardır.

Ellerimi yavaşça sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum ve başparmaklarımı her zaman şikayet ettiği ağrıyan bölgelere bastırmaya başlıyorum. Oradaki kasların bir ağaçtaki çuvallar gibi neredeyse düğümlendiğini hissedebiliyorum. Bu onun için en kötü noktalardan biri. Bebeği taşımaktan kaynaklanan tüm ağırlık belini mahvediyor.

Başparmaklarımı yavaş daireler çizerek hareket ettiriyor, başının tepesini nazikçe öpüyorum. "Özür dilerim bebeğim. Yorgun ve ağırlı olduğunu biliyorum. Seninle yer değiştirebilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım."

Başını göğsüme yaslayıp inliyor.

Gerçekten düğümlenmiş kaslardan birine vurduğumda sesi küçük bir solukla çıkıyor. "Biliyorum ve bu seni benim kitabımda çok seksi yapıyor. Çünkü gerçekten ciddisin. Elinden gelse acımı ve rahatsızlığımı alır ve onunla birlikte acı çekersin."

Kıkırdayarak, "Sence ben seksi miyim?" diye sordum.

"Duh." Gülüyor. "Ne de olsa senin bebeğini doğuracağım." "Kahretsin, bunu duymak çok seksi," diye homurdanıyorum. O da bunu biliyor.

Söz konusu kendisi olduğunda üreme eğilimim olduğunu yüzde yüz biliyor. Tanıştığımız günden beri var. Kalın sikimi içine sokup onu hamile bırakma düşüncesi bile beni yarı sertleştiriyor.

Çoğu gün tek düşündüğüm şey bu.

Kahretsin, gün boyunca ondan uzak olmak beni öldürüyor.

Kalçaları yavaşça küçük daireler çizerek dönmeye başladı ve kıcını sikime doğru sertçe itti.

"Gabe?" diye soruyor sessizce.

"Evet, bebeğim?" diye soruyorum ve onu kucağıma alıp yatağına götürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"O şeyi yapar mısın bebeğim?" diye inledikten sonra sessizce "Lütfen?" diye fısıldıyor.

Kahretsin, sadece istese tüm dünyayı yakabilirdim. Bunu yapmak için her şeyi yaparım.

Karım mutlu.

Ellerimi kalçalarına dolayarak masaj yapmayı bırakıyorum ve ellerimi yavaş daireler çizerek ovuyorum.

Şu anda ne istediğini biliyorum. Benden ne istediğini biliyorum. Eğer acı çekmiyor olsaydı, bu gerçek bir ihtiyaç olmasaydı, muhtemelen bunu yapmadan önce onu biraz kızdırırdım. Onu biraz yalvartırdım. Ama şimdi değil. Onu biraz rahatlatabilecekken olmaz.

Ellerimi bornozunun içine sokarak yavaşça karnının etrafından ayırıyorum ve yumuşak, pürüzsüz tenini hissediyorum.

Sonra bornozu tamamen açıp seksi hamile karnını gösteriyorum.

Bebeğinin yumrularını genişleyen daireler çizerek okşarken cildinin ne kadar yumuşak olduğuna hayret ediyorum. Her zaman losyon sürdüğünü, zorlukla oluşmaya başlayan çatlaklar için endişelendiğini biliyorum. Ama vücudundaki tüm derinin bu kadar yumuşak olması beni hala şaşırtıyor.

Sanki ipekten yapılmış gibi.

Ellerim nihayet karnının alt kısmına ulaştığında, çok dikkatli bir şekilde bebeği yukarı kaldırmaya başlıyorum. Onu değil, üzerindeki fazla ağırlığı kaldırıyorum.

Sikimi dar amına soktuğumda çıkardığı iniltiyi anında çıkarıyor. "Kahretsin..." diye tıslıyor tatlı bir salıvermeyle, ben üzerine baskı yapan tüm ağırlığı tutarken Sırtının alt kısmı.

Sessizce kıkırdayarak, "Bu iyi geldi mi bebeğim?" diye sordum.

"Mmm, neredeyse bana verdiğin orgazmlar kadar iyi, Gabe," diye mutlulukla iç geçiriyor.

Gülerek başımı sallıyorum, kollarımı tamamen sabit tutmaya dikkat ediyorum.

"Bundan şüpheliyim, bebeğim."

"Muhtemelen haklısın." İç geçiriyor. "Onu nasıl bu kadar uzun süre ayakta tutabiliyorsun ve böyle durmaktan hiç yorulmuyorsun?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşünürken dürüst olmaya karar veriyorum.

"Çıkardığın sesler... ve sikime yasladığın sulu kığın beni tatmin ediyor."

"Aman Tanrım." Meghan kıkırdıyor. "Sen ve kığım. Sanki benden daha çok seviyorsun."

"Şey, o seksi dar taytları giydiğinde... Demek istediğim, hangisinin

Birini daha çok seviyorum."

"Tanrım, sen bir sapıksın," diyor göbeğini büyük ellerime sığdırmak için biraz kıpırdanmadan önce.

"Doğru," diye itiraf ediyorum. "Ama sen beni seviyorsun, bu yüzden ben senin sapığınım."

"Çok doğru." İç çekiyor. "Yine de kığımı sikmene izin vermeyeceğim."

"Yalancı, yük treni gibi gelmen benim kadar senin de hoşuna gitti." Sırıtiyorum ve aynadan onun yüzüne bakıyorum. "Komşuları uyandırdın."

Utançtan pancar gibi kızardı ama gözlerinde bir parıltı görüyorum. "Ben yapmadım!"

"Mmmhmm," diye homurdanıyorum bariz bir inançsızlıkla.

"Her neyse." Kığını büyüyen ereksiyonuma sürüyor. "Bunu yakın zamanda bir daha yapmayacağız. Oliver yakında çıkacak."

"Rose olduğunu sanıyordum?"

"O dündü," diyor Meghan küçük bir omuz silkmeye. "Bugün Winston'ı düşünüyorum."
"Rose'u hâlâ seviyorum," diyorum kıkırdarak.

"Hayatta olmaz. Kız olmaz. Seni küçük parmağına dolayacak ve ben kıskanacağım. Koca bir karpuz gibi bir oğlan olacak."

Gülüyorum, hangi şekilde olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Sadece çocuğumun mutlu ve sağlıklı olmasını istiyorum.

"Tatlım?" Meghan bana bakmak için başını çevirdi. "Öyle mi?"

"Yatak odasına gitmemiz gerekiyor," diyor kesin bir inançla. "Yani hemen şimdi."

"Oh," diyorum ve dikkatlice ama hızlıca bornozunu çıkarıyorum. Onu yan çevirip kollarımın arasına alırken sırtıyorum, "Seni küçük fişek, üzerinde külot yok."

Gözlerimin içine bakarak sırtıyor ve "Benim de orada hiç saçım yok" diyor.

Başımı sallayarak onu dikkatlice yatağa yatırırken gülüyorum. "Yaparsan beni durduracak değilsin ya."

Yatağın üzerinde geriye doğru kayarak, kışının kenardan zar zor sarktığı yere gelir.

Ve yemin ederim Pavlov'un köpeği gibiyim. Açılmış kalçalarına ve çıplak amına bir baktım ve ağzımın suyu akmaya başladı.

Sikeyim.

Feromonlarında bir şey olmalı. Beni çekim gücünün derinliklerine sürükleyen bir şey. Ne olursa olsun, karşı konulmaz bir şekilde ona çekiliyorum. Buna karşı koyamıyorum ve denemek bile istemiyorum.

Bu, bir ayının kendisini vahşi doğadan uzaklaştırmaya çalışması gibi olurdu.

Kalçalarının arasına diz çöküp, lezzetli amını uzun uzun yalıyorum.

Tatlılığı aletimin bacaklarımın arasında sert bir ağrıya zonklamasına neden oluyor. Pantolonum dikiş yerlerinden patlamasını engellemek için zorlanıyor.

Ona kolay davranmıyorum. Dilimin her bir hareketi ya da kısırtısı baskı ile sertleşiyor. Sonunda sikimi içine soktuğumda patlamaya hazır olmasını istiyorum.

Bacaklarını başıma dolayarak kendini ağzıma doğru itiyor. Ve dilim klitorisine her değdiğinde nefesi kesiliyor.

O küçük nefesler beni çok iyi bir şekilde beceriyor.

Hevesimin beni yenmesini engellemek için elimden geleni yaparak hırlıyorum ve onu daha da sert yalıyorum. Onu ısıрма dürtüsüne direniyorum.

Kalçaları kafatasımın etrafını daha da sıkıyor ve neredeyse oraya vardığını hissedebiliyorum.

Şimdi onu boşaltmak çok kolay olacaktı. Dudaklarımı onun küçük klitorisinin etrafına dolamak ve sertçe emmek çok kolaydı.

Ama içimdeki bencil piçin önce onun içine gömülmeye ihtiyacı var.

Onun küçük amcığının sikimin etrafında hissetmeliyim.

Benim için gelirken her küçük seğirmeyi, her küçük sıkımayı hissetmek istiyorum.

Bir kolumla bacaklarını tutarak aşağı uzanıyorum ve kemerimi hızla çözüyorum. İçine girmek için beklemek çok acı verici olmaya başlamıştı.

Yerden kalkarken, Meghan'la tanışmadan önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Hiçbir zaman. Onunla bir olmak için derin bir acı. Bedenlerimizi etten bir bükülme ile birleştirmek ve gerçek

lanet olası aşk.

Sikimi serbest bırakmak dünyadaki en kolay şey değil. Önce düğmeleri sonra fermuarı açmak zorunda kalmak berbat bir şey.

"Ah bebeğim," diye mırıldanıyor Meghan, gözleri sertçe sikime bakıyor. "Çok sert ve acı verici görünüyor."

"Daha iyi hissettirmenin tek bir yolu var," diyorum, pantolonumu bacaklarımdan aşağı itip ayakkabıları tekmeleyerek.

Üzerimde lanet bir elbise gömleği var ve düğmeler lanet kuşlar için. Kravatı boynumdan sıyrıp atıyorum, gömleği tutup parçalıyorum. Gömleği vücudumdan çıkarırken düğmeler yatak odasında uçuşuyor.

Kıyafetlerimden dolayı yaşadığım hayal kırıklığına yüksek sesle gülen Meghan, "Kaç tane gömleğini böyle mahvettin?" diye takılıyor.

Sikimi yumrukluyorum, iki vuruş yapıyorum ve başından ağır bir damla prekum çıktığını hissediyorum.

Sorusu karşısında omuzlarımı silkerek "Hiçbir fikrim yok" diyorum.

Ayağa kalkıp sulu kışını yavaşça bana doğru çevirmesini dikkatle izliyorum.

Diz çökme pozisyonuna geldiğinde, yaklaşıyorum ve sikimi dar girişine doğru yerleştiriyorum. Kendimi kayganlaştırmak için horozumun tepesini dolgun kedi dudaklarının her yerine sürüyorum.

"Sikime ihtiyacın var mı bebeğim?" Tacı dudaklarının arasına iterken soruyorum. Orada bırakarak alışmasına izin verdim.

Benimle ilgili hiçbir şey küçük değil ve onun küçük amcığının alışması gerekiyor. Onun narin etini parçalamak istemiyorum.

Sırtını kamburlaştırarak yavaş ama sert hamlelerle beni itiyor. Beni çok istiyor ve yavaş tempomdan duyduğu hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Ben biraz daha derine iterken, "Sadece bir kez tereddüt etmeden sikini içime sokmanı istiyorum," diye homurdanıyor. "Bir keresinde seni yağlayacağız ve sen beni kıracaksın."

Meghan'ın ağzından çıkan kirli şeyler her zaman kanımı kaynatıyor. Bazen düpedüz pisleşiyor.

Kalçalarını ellerimle tutarak, kendi itişine karşı itiyorum. Onun ihtiyacı olduğu kadar benim de tamamen içinde olmam gerekiyor.

"Siktir," diye homurdandım.

Bu lanet olası yavaş gelişme her zaman taşaklarımın patlamak için can atmasına neden oluyor.

"İşte bu, bebeğim," diye inliyor Meghan. "Beni o koca sikinle doldur. Beni ikiye bölsen bile umurumda değil."

Kasıklarım kışına dayanmış bir şekilde sonuna kadar iterek, o sulu ete hafif bir tokat atıyorum.

Yüksek sesle gıcırdayan Meghan, sadece onu geri çekmem için ileri doğru hareket ediyor. Onu zonklayan aletimin üzerine kazığa oturtuyorum.

Ağır taşaklarım ağrıyor. Sikim onun sıcak merkezinde o kadar sıkışmış hissediyor ki akıl sağlığımı zar zor koruyabiliyorum.

Onu, daha önce olduğu gibi dövüp boyun eğdirmekten başka bir şey istemiyorum.

Hamile. Ama elimden geldiğince kendimi dizginliyorum.

Çocuğumuzu incitmek istemem mümkün değil.

"Doğum yaptıktan sonra beni iyi ve sert bir şekilde becereceğine söz ver," diye homurdanıyor Meghan beni daha derine götürürken.

Göbeği benim ölçülerime göre ayarlanıyor.

"Söz ver bebeğim," diye inliyorum hızımı artırırken.

Sözleri kafamda çınlarken kendimi kontrol etmek zor, ama bir şekilde yapıyorum.

Her itiş beni daha da yaklaştırıyor.

"Beni tekrar hamile bırakacağına söz ver," diyor. "Hemen." Sikimi sertçe bastırırken orgazmının yaklaştığını hissedebiliyorum. Amı sırlıslam olmuştu.

"Söz ver," diye homurdanıyorum, kalçalarım onun sulu kıcına çarpıyor. "Söz ver bana-" diye başladı ama sözünü kestim.

"Seni her lanet günün her lanet saatinde sikeceğime söz veriyorum," diye hırıliyorum sırtına doğru eğilirken.

"Evet," diye inliyor, coşkuyla başını geriye atıyor. "Seni içimde istiyorum. Her zaman."

"Söz veriyorum döllerimle dolup taşacaksın," diye homurdanıyorum, kalçalarını sıkıca kavrayarak

"Her zaman tıka basa dolu hissedeceksin."

Başını yatağa gömerken, aniden serbest bırakıldığını haykırdı. Ben sert ve derin bir şekilde iterken küçük bedeni altımda titriyor.

Orgazmı boyunca pompalıyorum, ondan bir tane daha çıkarmaya kararlıyım. Ta ki kalçaları bana doğru dönmeye başlayıp beni derinlere çekene kadar.

Aniden ve çok az bir uyarıyla patladım. Ruhumun özünü onun içine boşaltıyorum. Kendimi kontrol edemeyerek hızlı ve sert bir şekilde ittim.

Omurgamda şimşekler çakıyor ve aletimden fırlıyordu. Sonunda bittiğinde, neredeyse onun üstüne yığılıyorum.

Sert ve hızlı nefes alarak onu dikkatlice yan tarafına çektim ve yatağa bıraktım. Sikim hala onun sağılan amının derinliklerinde gömülü.

"Kahretsin," diye homurdandım, "bunu bilerek yaptın."

"Ne yaptın?" diye soruyor, sözcükleri yavaş ve gevşek.

"Kalçalarıyla lanet olası şey," diye homurdanıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. "Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Oops," diye kıkırdıyor Meghan. "Sanırım patronun kim olduğunu göstermek için beni tekrar becermen gerekecek."

BAŞLANGIÇ

AMANDA

Elimde tabancam, etrafımda beliren hedeflere ateş ederek ilerlerken kendimi John Wick gibi hissediyorum.

Hedefler teker teker düşüp bir çırpıda geri dönerken ya da bir su patlamasıyla patlarken Oscar'ın arkamdan, "Doğanın ucubesi," diye homurdandığını duyuyorum.

Atışlarımın ne kadar isabetli olduğundan bahsetmiyor. Elbette, hedeflerimi onları devirecek kadar iyi vuruyorum, ama her atış ölümcül değil.

Hiçbir şekilde doğal bir nişancı değilim ve kimse beni Annie Oakley ile karıştırmaz. Bu noktaya gelmek için onunla neredeyse her gün haftalarca antrenman yapmak gerekti.

Tabancayla tüfekten daha iyi olduğum gerçeğinden bahsediyor. Görünüşe göre bu normal değil.

Çoğu insan tam tersidir. Hedefle aralarında daha fazla mesafe olan bir tüfekte daha iyiler. Ağırlık ya da onun gibi bir şey.

En azından Oscar'ın birkaç hafta önce söylediğini düşündüğüm şey buydu. Bilmem gerekmeyen şeyleri ayarlama konusunda iyi oldum.

Onunla haftalar geçirmek zorunda kaldığım için adamın bir bilgi pınarı olduğunu keşfettim. Bazıları faydalı, ama bana anlattıklarının yarısının beynimde yer kaplamasına ihtiyacım yok.

Hepsi için yeterli yer yok.

Kullanmayı sevdiğim silahın şu anda piyasadaki en popüler silahlardan biri olduğunu bilmeme gerek yok. FBI bile yeni ajanlarını geri tepmemesi nedeniyle bu silahla eğitiyor.

Tek bilmem gereken, seçtiğim 9 mm'nin benim için işe yaraması. Popüler olup olmaması umurumda değil.

Ama bu Oscar'ın işi. Bilgisini aktarmaya o kadar hevesli ki, beni eğitmeye ve her konuda bilgilendirmeye çalışıyor.

Nasıl yürüdüğüm, nasıl giyindiğim, duruşum ve kullandığım araba hakkında dersler aldım. Bir keresinde öğle yemeği yerken bana muzumu yanlış soyduğumu söyleme cüretini gösterdi.

Eminim bundan kurtulabileceğini düşünseydi, çömelmem gerektiğinde beni bir ağacın arkasından takip eder ve bana yaprakların üzerine bir hanımefendi gibi işemek için en iyi tekniği anlatmaya çalışırdı.

Sürekli saçmalaması çok sinir bozucu ama biraz da gurur verici.

Kendi kafasına, kendi deneyimlerine ve yıllar içinde edindiği bilgiğe o kadar dalmış olabilir ki, bu tabancayla neden tüfekten da ha iyi olduğumu gerçekten göremiyor.

Çünkü hedeflerimle biraz daha yakın ve kişisel olmayı seviyorum. Tek gördüğü, bunun önceki tüm deneyimleriyle çeliştiği.

Ancak son haftalarda bana yüklediği tüm bilgi ve ilginin ne anlama geldiğini anlamaya başladım.

Bana ve başarıma yatırım yaptı.

Sonunda kışımı buraya getirecek kadar cesaretimi topladığımda James'in bana kötü bir şaka yaptığından emindim.

Kapıyı açtığında kirli kot pantolonu, çamurlu çizmeleri ve kafasında aşağıya doğru çekilmiş yıpranmış şapkasıyla Oscar'a bir kez baktım ve kuyruğumu kıstırmaya hazırdım. James'in ona yaptığım her türlü yanlışın bedelini bana ödettiğine ikna olmuştum.

Ama ben kaçamadan Oscar o derin, hışırtılı sesiyle bana bağırdı. "Neden bu kadar uzun sürdü, kızım? Seni uzun zamandır bekliyordum."

Yaşlı, boz ve istediğini elde etmeye alışkın olan Oscar bana kaçma şansı vermedi. Adam resmen kalmam için beni zorladı.

Bana yaptırdığı ilk şey oturup onunla öğle yemeği yemek oldu. Bana ters ters bakıyor ve ev yapımı biberinin çok baharatlı olduğundan şikayet etmem için adeta meydan okuyordu.

Bunun ilk sınav olduğunu biliyordum ve neredeyse başarısız oluyordum.

Belki başka biri olsaydı, siktir et der ve çeker giderdim. Bunların hiçbirini ben istemedim ki.

Bu gerçekten her neyse.

Ama Oscar'ın soluk mavi gözlerindeki meydan okumada içime işleyen bir şey vardı. İnatla, kendimi onun kâsesini bitirmeye zorladım. Beni yenmesine izin vermeyi reddediyordum.

Üç bardak su içmeme aldırış etmedi. Sürekli burnumu silmek zorunda kalmamı da umursamadı, gözlerim o kadar çok sulanıyordu ki neredeyse ağlayacaktım.

Geçmişimi araştırdı, hakkımda her şeyi bilmek istiyordu. Ayrıcalıklı yetiştirilme tarzımdan ne etkilendi ne de etkilenmedi.

James'i nasıl tanıdığımı anlattığımda sadece homurdandı ve konuyu kapattı. Ona söylediklerimi başını sallayarak kabul etti.

Gözlerinde ne bir merhamet parıltısı ne de garip, rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Ya bana ne olduğunu bilmiyordu ya da biliyordu ve umursamıyordu. Bu onu rahatsız etmedi.

Ve sanırım o zaman onunla gerçekten rahat hissetmeye başladım.

Beth, Sophia ve ben Ruslardan kurtarıldığımızdan beri insanlar bana daha farklı bakıyor.

Sanki ben bir ucubeymişim gibi.

Çoğu zaman bana nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Ya çok yumuşak davranıyorlar, Beth'in kocası Johnathan gibi bana çocuk eldivenleriyle yaklaşıyorlar. Ya da o kadar soğuk ve kibarlar ki, kendi annem gibi düpedüz kabalar.

Yaşadığımız onca şeyden sonra Beth ve Sophia'nın istisna olacağını düşünebilirsiniz. Onlar benim en iyi arkadaşlarım. Birbirimizi anaokulundan beri tanıyoruz. Birbirimizin en derin, en karanlık sırlarını biliyoruz.

Travmayı birlikte atlattık. Bana tam olarak ne olduğunu biliyorlar.

Ama artık onlar bile bana farklı davranıyor. Sanki benim yanımda asla tam olarak rahatlayamayacaklarmış gibi davranıyorlar.

Onları sinirlendirdim.

Her an patlayacağımdan korkuyorlar. Ve ben bundan bıktım.

Su dolu bir süt sürahisine on dördüncü atışı yaptıktan sonra şarjörümü bırakıp yenisini takıyorum. Oscar bana günlerce alıştırma yaptırdıktan sonra bu eylem artık o kadar içgüdüsel ki düşünmeme bile gerek kalmıyor.

"Aferin kızım," diye onaylarcasına homurdandı Oscar, hızlı yeniden doldurma işlemini kusursuzca gerçekleştirdiğim için mutluydu.

İlerleyerek ormanın derinliklerine doğru yürüyorum, sonunda etrafımda beliren her hedefi vurmaya kararlıyım.

Oscar'a vereceğim, o çılgın bir dahi.

Evinin etrafındaki bu ormanı her türlü şey için bir eğitim alanı olarak düzenlemiş.

Şimdiye kadar, beni tasarladığı atış parkuruna yapıştırdı, ancak patlayıcılara adanmış bütün bir alana sahip olduğunu biliyorum.

Ve içinde oynamak için sabırsızlanıyorum.

Bir şeyleri havaya uçurma düşüncesi bile içimi heyecanla dolduruyor.

Bir şeyleri yok etmek istiyorum. Kötü bir şey.

Derimin altında sürünen, aç ve huzursuz bir ihtiyaç bu.

Solumda, yaprakların arasından fırlayan bir hedef belirdiğinde, hemen ona iki kurşun sıkıyorum.

Kendimi biraz kaptırdım.

"Sana cephaneyi boşa harcama konusunda ne demiştin?!" Oscar arkamdan kabaca bağırıyor.

Haklı olduğunu biliyorum, ama bu beni bir sonraki hedefe ateş ederken dişlerimi sıkırmaktan alıkoymuyor. Kendimi tutmaya zorluyorum.

Başlangıçta Oscar beni şımarttı ve parçalara ayrılan kadar hedeflere ateş etmeme izin verdi.

Ama asla yeterli olmadı.

Hiçbir şey kalmayana kadar her hedefe ateş etmek istedim.

Var olan her şeyi havaya uçurmanın son derece katartik bir yanı var. Bu tür bir güce sahip olmanın son derece tatmin edici bir yanı var.

Oscar bana bu dürtüye kapılmam için üç gün verdi ve sonra kendisine çok fazla iş yarattığımdan şikayet ederek beni durmaya zorladı.

Botlarımın altında yapraklar ve dallar kırılırken, hedef üstüne hedef düşürürken kaç mermim kaldığını zihnimden sayıyorum.

Bir sonraki hızlı yeniden doldurmayı başaramazsam, son iki hedefi vurmak için yeterli zamanım olmayacak.

Saymaya o kadar odaklanıyorum ki, diğer her şeyi unutuyorum.

Daha önce olduğu gibi, on dördüncü atışımı yaptığımda şarjörümü bırakıp yenisini takıyorum.

Ama tam sondan ikinci hedefe ateş etmek üzereyken, bir çift el beni kalçalarımın yakalıyor.

Bu dünyada kesinlikle nefret ettiğim ve tiksindiğim bir şey varsa, o da izinsiz dokunulmaktır.

Buna dayanamıyorum.

Beni duvara toslatıyor ve tüm sistemimin altüst olmasına neden oluyor. Sinapslarım çatırdıyor, çatırdıyor ve patlıyor ve genellikle ne yaptığımı bilmeden saldırıyorum.

Keskin bir nefes çekerek öne doğru sarsılıyorum, bedenimi ellerden kurtarıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Tabanca bir anda havaya kalktı ve bana dokunmaya cüret edenin alnına dayandı.

İçgüdülerim bana, şahsıma yönelik tehdidi ortadan kaldırmam için bağıırıyordu. Onlar sana zarar vermeden sen onlara zarar ver.

Parmağım tetiği çekmek için kaşınırken Oscar sakince bana bakıyor.

"Ne oluyor lan?!" Bir saniye sonra bağıırıyorum, beynim sonunda her şeyi kavlıyor.

Silahı yana doğru sallayarak uzağa doğru ateş ediyorum.

Kahretsin. Umarım masum birine çarpmaz.

James ve Sophia o yönde yaşıyor.

"Siktir!" Tekrar bağıırıyorum ve kafamı sertçe sallayarak

temizlemeye çalışıyorum. Oscar kıpırdamıyor, yerinde duruyor.

Hâlâ işime burnunu sokarken, benimle gurur duyuyormuş gibi sırıtıyor. "Geçtin."

Damarlarımdaki öfke aniden kabarıyor, silahı geri çekiyorum ve alnına sertçe bastırıyorum. O kadar sert ki, geri adım atmak zorunda kaldı.

Nefes nefese, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, "Ne demek geçtim?" diye soruyorum.

O küçük küçük parçalara ayrılan kadar tetiği çekme dürtüsü şakaklarımın arkasına vuruyor ve bununla savaşmak için sahip olduğum tüm irade gücünü kullanıyorum.

İçimde bir yerlerde, Oscar'ın düşman olmadığını biliyorum. Bana zarar vermek niyetinde değil. Üzgün olmadığım zamanlarda, ona biraz düşkün bile olabilirim.

Ama o bana dokundu. Beni uyarmadan dokundu. İznim olmadan bana dokundu.

Aptal sırıtışı daha da genişleyen ve gözleri parlayan Oscar tekrarlıyor, "Geçtin kızım. İçinde olduğunu biliyordum. Şimdi kışını kaldır da eve git."

Oscar o kadar sakin, o kadar gururlu ve mutlu ki, bu beni şaşırtıyor.

Donuk mavi gözlerine bakıyorum, kelimenin tam anlamıyla onu öldürmenin eşiğindeyim ve o bir gram bile korkmadan bana bakmaya devam ediyor.

Zerre kadar şüphe ya da güvensizlik olmadan.

Ona bir ders vermek için neredeyse tetiği

çekecektim. Ama ölü adamlar ders almaz.

Oscar bunu bana kendisi söyledi. İstenmeyen bilgelik külçelerinden biri.

Başımı tekrar sallayarak, kendimi silahımı indirmeye zorladım.

Vücudum nihayet tehlikenin geçtiğini anladığında üzerime soğuk bir uyuşukluk çöküyor. İçimdeki yoğun korku ve öfke geçici olarak sönüyor.

Ama geri dönecek.

Her zaman geri gelir.

"Bu kadar mı?" Zihnim az önce olanları anlamaya çalışırken soruyorum.

İçimdeki her şey karmakarışık oldu. Sakinliğimi kaybettim. Ulaşması aylar süren bir sakinlik.

Ve önceki deneyimlerimden biliyorum ki uykusuz uzun bir gece olacak.

Oscar hırıltılı bir sesle, "Ne? Katılım ödülü falan mı bekliyorsun?" diye homurdanıyor.

Muhtemelen benim kadar eski olan soluk kırmızı tişörtünün cebine uzanarak bir paket sigara çıkardı. Yaşlı herif paketten bir sigara çıkarırken bana sırtıtmaya cüret ediyor.

Düşüncelerim her yöne savrulurken onun ışıldamasını ve bir kanser bulutunu içine çekmesini izliyorum.

"Hayır," diyorum nefes verirken, duman bulutunu kibarca yana üfleyerek. "Aptal bir ödül beklemiyorum."

"Güzel." Oscar sigarasından sert bir nefes daha çekti, kiraz rengi solmakta olan güneş ışığında parlıyordu. "Çünkü bir tane bile alamayacaksın. Şimdi kışını kaldırıp git buradan. Hava kararmadan önce yapmam gereken işler var."

Etrafımda bir adım atıyor ve neredeyse onu durdurmak için tutuyorum. O kadar berbat durumdayım.

Kendimi tutup, "Neredeyse seni öldürüyordum! Ne oluyor Oscar? Bu lanet bir test miydi?"

Oscar durur ama arkasını dönmez. Sadece uzun bir süre duraklıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, ve sen yapmadın."

Nutkum tutulmuş ve kafam hâlâ çok karışık bir halde, bana sırtını dönerek uzaklaşmasını izliyorum. Kıkırdıyor. "Benden hoşlandığını biliyordum."

Tekrar söylüyorum, onu vurmak istiyorum.

Ne oluyor lan? Cidden, ne oluyor lan? Bu ne biçim bir oyun böyle?

Birkaç ağacın arkasında kaybolduğunda hayal kırıklığı içinde hırlayarak dönüyorum ve öfkeyle patikadan yukarı, arabama doğru yürüyorum. Araba yoluna çıkan küçük çim tepeyi aştığımda, uzakta karanlık bir şey görüyorum.

Gözlerimi kısarak birkaç saniye ufka bakıyorum ve sonunda neye baktığımı fark ediyorum.

Yüzündeki ukala sırtışı buradan göremiyorum ama James kolunu kaldırıp bana el sallarken orada olduğunu biliyorum. Onu görmemi istiyordu.

O ve diğer elinde şüpheli bir şekilde tüfeğe benzeyen şey.

İçimde kalan azıcık sıcaklık anında buharlaşıyor, yerini buz gibi bir farkındalık alıyor.

Orta parmağımla el sallayarak arabama doğru yürüyorum ve kapıyı çekip açıyorum.

Aptal bir salak gibi silahımı yolcu koltuğuna fırlatıp motoru çalıştırmak için düğmeye basıyorum.

Sonra garaj yolundan çıkıyorum, her yere çakıl taşları saçıyorum.

Kenara çekmeden önce yolun birkaç mil yukarısına çıktım.

James'in dürbünüyle beni buraya kadar göremeyeceğini umarak arabamdan

tökezleyerek çıkıyorum ve çimlerin üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kamburlaşarak Oscar'ın bana yedirdiği öğle yemeğini kustum. Domates çorbası ve ızgara peynirle tüm yeşili kırmızıya boyadım.

Bedenim, midemde hiçbir şey kalmadığında bile, sanki ruhumu kismaya çalışıyormuş gibi kabarıyor ve kabarıyor.

Neredeyse ölüyordum ve tehlikede olduğumu bile

bilmiyordum. Bu düşünce beni tekrar iki büklüm etti, acı içinde

kıvrandım.

Uyuşturulmuş korumam yok olurken gözlerim yaşlarla doluyor. Bastırılmış duygularım şimdi yalnız olduğum ve etrafımda kimse olmadığı için intikamla geri geliyor.

"Ne yapıyorum ben?" Kendi kendime

inliyorum. Tekrar tekrar.

Kollarımı kendime dolayarak ileri geri sallanmaya başladım.

Kendimi yatıştırıyorum.

Sanki dünya etrafımda dönüyor, kontrolden çıkmış ve ben zar zor tutunuyormuşum gibi geliyor.

Kontrolü nasıl geri alacağımı bilmiyorum.

Kontrole sahip olduğuma dair aptalca yanılsamayı nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum.

Keşke her şey dursa. Daha önce olduğum kıza geri dönebilseydim. Korunduğuna inanacak kadar cahil ve saf olan kıza.

Başına gerçekten kötü bir şey gelmeyeceğine inanan kız.

Filmlerdeki gibi, biri ya da bir şey onu durdurmadan önce. Bu değil... kimsesi olmayan kırık kaltak. Kendisi bile olmayan.

Topuklarıma yaslanıp başımı arkaya atıyorum ve alacakaranlık gökyüzüne doğru "Siktir!" diye bağıyorum. Ciğerlerimi boşaltıyorum.

Keşke tüm bu acıyı boşaltabilsem.

Ama sadece daha fazla zonkluyor ve gözlerime daha fazla yaş

getiriyor. Yukarı uzanıp saçımı tutuyorum ve çekiştiriyorum.

Kafa derime batan acı, içimde çalkalanan acının bir kısmını köreltiliyor ve milyonuncu kez daha sert çekebilmek için saçlarımı bu kadar kısa kestirmemiş olmayı diliyorum.

Kendimi kaybetmemle ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama yaklaşan bir arabanın belirgin sesini duyar duymaz sanki içimde bir şalter atıyor.

Tüm kargaşa anında kapanır.

Duyguların bunu yapmasının doğal veya sağlıklı olmadığını biliyorum, ancak şu anda hayatta kalabilmemin tek yolu bu, bu yüzden olmasına izin veriyorum.

Fevkalade berbat durumda olabilirim, ama biri benim dağıldığımı görürse lanetlenirim.

Bir daha asla başka birinin beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

Kollarımı kendime dolayarak, parçalanmış gururumu üzerime örtüyorum ve burnumu koluma siliyorum.

Yaklaşan araba yavaşlıyor ve arkamda duracağını hissediyorum.

Öfkeyle gözlerimi silerek birkaç derin nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum.

Bir arabanın kapısı açılıp kapanıyor, sonra arkamdan ayak sesleri geliyor.

Kaslarım geriliyor, omzumun üzerinden bakıyorum ve şu anda görmek istediğim son kişiyi görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" James endişeli olmaktan çok meraklı bir ses tonuyla soruyor.

İçimden inleyerek son bir derin nefes alıyorum ve yerden kalkıyorum. Ayaklarımı sağlam bir şekilde altıma alıp, yüz hatlarımı sabitliyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum.

James'e soğuk, etkilenmemiş bakışlar atıyorum ve tek kaşımı hafifçe kaldırıyorum. "Her şey yolunda."

James bunu eğlenceli bulmuş gibi bana sırtıyor. "Emin misin? Çünkü yemin ederim yaralı bir hayvanın acı çekiyormuş gibi çığlık attığını duydum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kendimi onun yanında hep yaparken bulduğum bir şey. Onunla ayda bir kereden fazla muhatap olmaya devam edersem bir ton pahalı diş ameliyatı yaptırmam gerekecek.

Herkesin içinde, annem, Beth, Sophia, hatta Oscar bile, James bana bakıyor ve sanki maskemin içini görüyormuş gibi benimle konuşuyor.

Ve bu beni kızdırıyor.

Neden o? Neden beni görebilen tek kişi o? Neden blöfümü hep o görüyor?

Neredeyse bana herkes gibi davranmasını dileyecektim. Keşke beni çok zorlamaktan korksaydı.

Ama o çok ukala bir pislik.

Sophia'nın onda ne bulduğunu gerçekten bilmiyorum. Daha bezden yeni çıkmış yetişkin bir çocuk.

Daha iyi birini hak ediyor. Daha olgun ve onun seviyesinde birini.

Sanırım bu zıt kutupların birbirini çekmesi gibi bir şey.

"Evet, eminim," diyorum dişlerimin arasından, sonra işaret edercesine çimenlere baktığında neredeyse bir azı dişimi kıracaktım. "Burada hayvan yok. Sadece onun öğle yemeğiyle kavgaya eden ben varım. Yemek kazandı."

Sırtışı bir an için daha da büyüyor ve yemin ederim bir yumruk daha atmak istiyor ama ona bakışlarındaki bir şey kendini tutmasını sağlıyor olmalı.

Omuzlarını silkerek, "Sen öyle diyorsan öyledir," der.

Yorgunluk iliklerime kadar işliyor, başımı sallıyorum ve ileriye doğru yürüyüp şoför kapısına yöneliyorum.

Ama James önüme geçiyor, ona yeterince yaklaştığım anda yolumu kesiyor.

"Ne?" Sinirle ona çıkıştım.

Neden hâlâ beni rahatsız ediyor? Tüm o aptal ağlamalardan sonra yorgunum ve laf dalaşına girecek havada değilim.

Esprisi kaçan James, "Oscar geçtiğini söyledi" demeden önce anlamlı bir şekilde bana bakıyor.

Ukala, olgunlaşmamış James beni çok sinirlendiriyor. Ciddi, saçmalamayan James ödümü koparıyor.

Laptop olayı sırasında bana bakışını asla unutmayacağım. Beni öldürüp öldürmemeyi düşünüyormuş gibi baktı.

Gözlerindeki o bakışı bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım ama işte orada. Sadece taklit etmeyi umabileceğim soğuk, vahşi bir hesaplamayla bana geri yansıyor.

Ve bu sefer onu kızdıracak bir şey bile yapmadım... En azından benim bildiğim kadarıyla.

Yutkunma dürtüsüne karşı koyuyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Evet... Komik olan şu ki, sınava gireceğimi bile bilmiyordum. Biraz önceden haber verselerdi iyi olurdu, böylece en azından ders çalışabilirdim."

James'in dudakları sanki eğlenerek kıvrılmak istermiş gibi seğiriyor. "Ne? Sürprizi mahvetmek mi? Bunun eğlencesi nerede?"

Gözlerimi deviriyorum ama "Açıkçası bunu yapabileceğini düşünmemiştim" dediği anda duruyorum. "Neyi yapamayacağımı?" Alay ediyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Buraya kadar gelebildin mi?" diyor soğukkanlılıkla ve sinir bozucu bir gizemle.

Ona ters ters baktım. "Neden beni test ediyorsun ki? Neden beni Oscar'a gönderdin? Tüm bunların aptalca amacı ne?"

James asla mizah olarak kabul edilemeyecek bir şeyle dolu bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Neden geldin?"

Bilmediğimi söylemek dilimin ucunda ama bu yalan olur.

Açıkçası tüm bu şeylerin ne olduğunu bilmiyorum. Neden yaptıklarını. Neden bu kadar gizemli davranıp benimle dalga geçiyorlar.

Ama neden geldiğimi biliyorum.

O ilk gün neden buraya gelip Oscar'ın kapısını çaldım? Çünkü teklifi

James yaptığı anda fark ettim.

Güç teklifi.

Belki de boktan hayatım üzerinde daha fazla kontrol sahibi olma şansı.

James'in kimin için çalıştığını biliyorum. Hatta onun ve Johnathan'ın kullandıkları süslü arabaları ve oturdukları büyük evleri kazanmak için ne yaptıklarına dair çok iyi bir fikrim var.

Araştırmamı yapıyordum.

Yine de paraya ihtiyacım yok. Hiçbir zaman paraya ihtiyacım olmadı.

Ama benim gibi bir kadının erişemeyeceği kaynaklara ve bağlantılara ihtiyacım var.

Benimki gibi ilgi alanları olan başka insanlar bulmanın ne kadar zor olduğunu bilerseniz şaşırırsınız. Hiç de filmlerdeki gibi değil. Annemin şöhreti ve bağlantıları olsa bile.

Aksine, para ve şöhret işi daha da zorlaştırıyor.

Kimse şımarık zengin bir kızla oynamak istemez. Özellikle de benim yaşadığım şeyleri yaşamış biriyle.

Yüzümdeki cevabı okuyan James'in ifadesi yeniden soğuk ve duygusuz bir hal alıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yakında seni arayacaklar."

"Oh?" Sahte bir ilgiyle soruyorum ve başımı biraz yana eğiyorum.

James tepkime sırttı. "Evet, seni uyarmak isterdim ama sanırım geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtin."

Anında doğruluyorum, omurgam sertleşiyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Beni tehdit mi ediyor?

Gözlerimin içine sertçe bakarak, "Bu, kalbimin iyiliğinden dolayı sana bir başlangıç vereceğim anlamına geliyor" dedi.

Nabzım hızlanıyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor. Tam olarak ne ima ettiğini biliyorum ama bunu yüksek sesle söylemesini istiyorum. "Önceden başlamak mı?"

Keskin bir baş sallaması var. "Şehirden ayrılmak için. Bu gece senin." Neden şimdi kaçayım ki? Bu başka bir sınav mı?

Gözlerimi kısarak ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum ama onun bu haline alışık değilim. Her zaman şakalar yapan, şakacı, olgunlaşmamış adama alışkınım. Karşımda duran, ölümcül derecede ciddi görünen soğuk adama değil.

"Sence kaçmalı mıyım?" Kafam karışmış ve biraz da korkmuş bir şekilde sordum. Bir şekilde her şeyi berbat mı ettim?

James kahkahalara boğulur. O kadar çok güler ki iki büklüm olur ve karnını tutar.

Yanaklarım hararetle yanıyor ve dişlerimi birbirine geçiriyorum. Bana şaka mı yapıyor?

Bunların hepsi bir şaka mı? Bir araya getirdiği küçük bir oyun mu?

Sakince bunun aptalca bir şaka olduğunu ve bir enayi gibi kandığımı itiraf etmesini bekliyorum. Ama kahkahası durmuyor.

Hayır, durmadan devam ediyor. Sinirimi bozuyor.

Birkaç uzun dakikadan sonra James doğrulur ve kendini toparlayarak gözlerini siler.

Sonra tekrarlıyor, "Sence kaçmalı mıyım?" ve daha fazla kahkaha patlatıyor.

Bacağını tokatladığında, tedirginliğim daha da artıyor.

Bunu çok komik buluyor ve hâlâ sadece benimle dalga geçtiğini kabul etmedi.

Eğer bu bir eşek şakası olsaydı, biliyorum ki bana üstünlük taslardı. Ama öyle değil.

James başını sallayarak benden uzaklaşıyor ve arabasına doğru yürüyor. Yol boyunca kıkırdadı.

Arabasının kapısını açtığında duraklıyor ve bana bakıyor. Gözleri hâlâ gülmekten parlıyordu. "Bu iyiydi."

Direksiyonun arkasına geçip kapıyı çarparak kapatıyor. Arka lambaları yanıp sönerken gözlerimi yakıyor ve refleks olarak kolumu kaldırıyorum.

Hava neredeyse tamamen karardı.

Farları yanıp sönene kadar arabasının yolda hızla ilerleyişini izliyorum.

Sonra yolun kenarında tek başıma durduğumu fark edince tüylerim diken diken oluyor ve aceleyle kendi arabama biniyorum.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime fısıldıyorum ve motorumu çalıştırıyorum.

Direksiyonu sıkıca kavrayıp gaza basıyorum ve beni medeniyete götürecek caddeye ulaşana kadar karanlık arka yolun kıvrımlarında manevra yapıyorum.

Akıl sağlığıma kavuşmak için yarışıyor muşum gibi araba kullanıyorum.

Ancak şehrin kendisi beni sadece daha fazla kafa karışıklığı ve endişe ile dolduruyor.

Taşınmalıydım. Zaten 'kurtarmadan' sonra planım buydu. Terapistim bunun için çok uğraştı. Annem bile destekledi. Bana tatilini bedava kullanmayı teklif etti.

Ayaklarımın üzerinde durana kadar evler dünyanın dört bir yanına dağıldı.

Ama ben yapmadım.

Terapistim, daha doğrusu eski terapistim, bir tür cezalandırma oburu olduğum için kaldığıma inanıyor. Olanlar için cezalandırılmam gerektiğine inandığım için kendimi cezalandırıyorum.

Bütün kabuklarımı deşiyorum ve iyileşmelerine izin vermiyorum.

Ve kabul ediyorum, buna neden inandıklarını anlayabiliyorum. Ama kalmamın nedeni bu değil.

Uykuya daldığımda soğuk terler dökerek uyanmaktan hoşlanmıyorum. Ya da beyaz bir minibüs gördüğümde panik atak geçirmekten.

Kaçırıldığımız bölgenin yakınından geçerek kendime eziyet etmekten de hoşlanmıyorum.

Mümkün olsa o bölgeden tamamen uzak dururdum.

Dürüst olmak gerekirse bunların hepsi olmadan da yapabilirim. Eğer tüm bunları ortadan kaldıracak bir hap ya da sihirli bir değnek olsaydı, gözümü kırpmadan kullanırdım.

Ama yok. Ve

kaçmayı

reddediyorum.

Yaşadığım tek yerden sürülmeyeceğim.

Bana yapılanlar yüzünden bu dünyada gerçekten önemseydiğim iki kişiden uzaklaşmaya zorlanmayacağım.

Neden yapayım ki? Haksızlığa uğrayan benim, lanet olsun.

Bu işte parmağı olan, bana zarar veren, Beth'e zarar veren, Sophia'ya zarar veren ve Lindsey'i öldüren şerefsizler kaçmalı.

Burası benim şehrim. Benim evim.

Bunu da benden almalarına izin vermeyeceğim.

Şehir merkezindeki ana caddeye çıktığımda gözlerim hemen tüm bar ve kulüpleri tarıyor. Şu anda ölü, kalabalık için çok erken, ama bu hatırlamamı engellemiyor.

Her gecenin beklenti ve heyecan dolu olduğu zamanların nasıl olduğunu hatırlamak. Kiminle karşılaşacağımı tam olarak bilmemenin heyecanını. Her şeyin olabileceği heyecanı.

Sarhoş olup dans etmek. Kimin yatağında uyanacağımı bilmeden.

James'le araları bozulmadan önce Sophia'yla bir kez kulübe gitmeyi denemiştim. Tam bir felaketle sonuçlandı.

Bu kadar çok insanın bu kadar küçük bir alana sıkışmasını kaldıramazdım. Çok fazla kötü anıyı hatırlattı.

Ve beni kızdıran erkekler bile değildi.

Bütün kadınlardı.

Yine bir sürü kadınla çevrili olmak.

Titreyerek, gaz pedalını yere vurma ve kırmızı ışıktaki dürtüsüyle savaşıyorum.

Parmaklarım direksiyonumda yeni oluklar açıyor, bir şekilde kimseyi ezmeden eve varıyorum.

Ama řu anda hissetmek istemediđim duygular ve řeyler derimin altında sűrűnűyor.

Serbest bırakılmak için
yalvarıyor. Bir şeyler ısırarak
için yalvarıyor.

Arabamın kapısını çarparak kapattım ve asansörü atlayıp merdivenlere yöneldim. Uzun yürüyüşün bu istenmeyen gerginliğin bir kısmını yok edeceğini umuyorum.

En üst kata ulaştığımda, bitkin, nefes nefese, terli bir karmaşa içindeyim.

Ama hala bir şeyleri kırmak istiyorum.

Çatı katımın kapısının kilidini açmak için şifreyi giriyorum, içeri koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıp soyunmaya başladım.

Son zamanlarda geliştirdiğim bir alışkanlık. Her ne sebeple olursa olsun, evde yalnızken kendi tenimde olmak daha iyi hissettiriyor.

Gömleğimi yerdeki diğerlerinin yanına fırlattıktan sonra kot pantolonumun düğmesini ilikleyip aşağı itiyorum.

Bacaklarımdan kalkıp mutfığıma doğru yürüyorum ve tüm bıçaklarımı çıkarmaya başlıyorum. Onları bıraktırdım ama suda paslanmaları riskini almak istemiyorum.

Bıçakları çıkardıktan sonra tezgahın üzerine bıraktığım yarısı boş viski şişesini alıp banyoya giriyorum.

Duşu açıp, bir erkeğin taşaklarını yakacak kadar sıcak olana kadar sıcaklığı yükseltiyorum.

Sonra şişemden derin bir yudum alıp spreyin altına giriyorum. Uzun bir gece olacağını biliyordum.

ÇENEM titriyor, dişlerim takırdıyor.

Görmezden gelerek tekrar uyumaya çalışıyorum. Ama nafile.

Birkaç saniye sonra dünya tekrar titriyor. Dikkatimi istiyor.

Beynim zonkluyor, başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyorum. Muhtemelen dün gece içtiğim kadar içmemeliydim.

Ama tüm bu duyguları durdurmanın tek yolu buydu.

Telefonumdan uzaklaşıp kollarımı ve bacaklarımı uzatıyorum. Umarım beni rahatsız eden her kimse siktirip gitmeye karar verir.

Ama vızıltı, gitmeyen sinir bozucu bir sinek gibi devam ediyor. Sinirim her geçen saniye artıyor, sonunda kendimi tutamayıp telefonumu alıyorum.

"Ne?!" diye mırıldandım.

Saati kontrol etmek için gözlerimi açtığımda parlak güneş ışığı tarafından saldırıya uğruyorum.

Tam gözlerimi sert bakışlara karşı sımsıkı kapatmışken, hattan soğuk ve duygusuz bir ses geliyor. "Bayan Brower."

"Evet?" Homurdanıyorum.

Eğer bir tele pazarlamacıysa, yaşadığı yeri bulup telefonunu kışına sokacağım.

Hattın diğer ucundaki ses daha soğuk ve keskin bir hal alıyor. "Bugün Harper Enterprises ile bir görüşme yapacağınızı bildirmek için arıyorum."

Kanım anında donuyor.

Matthew Harper'daki gibi Harper Girişimcilik mi? Matthew Harper mı?

Doğrulup üzerimi örtmek için çarşafımı almaya çalışıyorum ama bir noktada lanet şeyi tekmelemiş olmalıyım. "Öyle miyim?"

Sorumu duymazdan gelerek, "Bilgileri şimdi size gönderiyorum" dedi.

Tanımadığım bir kişiden gelen, saat ve adres içeren bir kısa mesaj ekranımda beliriyor.

Şöyle bir baktım ve "Kiminle konuşuyorum?" diye sordum.

Sorum yine görmezden gelindi. "Bu Bay Harper'ın kendisiyle resmi bir görüşme olacak. Uygun kıyafetlerle gelmenizi şiddetle tavsiye ederim."

Şeytanın kendisiyle bir röportaj. Harika. "Ne için-"

Daha sözümü bitiremeden hat kesiliyor. Ne kadar kaba.

Tedirgin, öfkeyle telefonuma bakıyorum. Sonra geri aramaya karar verdim.

Hat, cıvıllı cıvıllı bir kadın tarafından cevaplanmadan önce birkaç kez çalıyor. "Garden City Kriz Temizleme Uzmanları. Siz uğraşmayın diye biz dünyanın pisliğiyle uğraşıyoruz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ne oluyor lan?

Bağlantıyı kesip mesaja bakıyorum. Aynı numaradan ama büyük ihtimalle sahte.

Bu bir tür şaka mıydı?

Yoksa James'in beni uyardığı arama mıydı?

Biraz daha bilgi faydalı olurdu.

Bir tür tuzağa düşüp düşmediğimi bilmek istiyorum. Özellikle de son zamanlardaki faaliyetlerim göz önüne alındığında.

Lafı açılmışken.

Yataktan düşmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapıp dün gece nelere baktığımı iki kez kontrol ediyorum.

Her şey hala orada, ancak elektronik tabloma kopyalamaya çalıştığımda düzensiz bir karmaşa haline geldi.

Üzerinde çalışmak için parmaklarım kaşınıyor. Her şeyi düzenlemek ve temizlemek için. Bu projem son birkaç aydır tam bir takıntı haline geldi.

Olduğu gibi bırakmak çok yanlış geliyor.

Ama üzerinde çalışmaya başlarsam tavşan deliğine düşeceğimi ve saatlerce çıkamayacağımı biliyorum.

Projemde daha fazla ilerleme kaydetme ihtiyacı ile bir saat sonrası için uygunsuz bir şekilde planlanan 'görüşmem' arasında kaldığımda, ekrandaki isimlere bakıyorum.

"Sizin için sonra döneceğim, pislikler," diye homurdanıyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

Yataktan kayarak çıkıyorum, banyoya giriyorum ve sabah ihtiyaçlarımı karşılıyorum.

Dışlerimi fırçalarken, telefon konuşmasını kafamda tekrar ediyorum.

Matthew Harper'ın kendisiyle resmi bir görüşmem var.

Ve rolümü oynamalıyım.

Lavaboya tükürdükten sonra diş fırçamı duruluyorum ve düzeliyorum. Gözlerim aynamla buluşuyor ve küçük bir şaşkınlık hissediyorum.

Ne zaman aynaya baksam sanki bir yabancı bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Artık kendimi zor tanıyorum.

Aynayı yumruklama dürtüsüne karşı koyuyorum, çünkü kanlı parmak eklemlerim mülakatım sırasında muhtemelen kötü görünecek, makyaj çantamı alıyorum ve işe koyuluyorum.

En son ne zaman birini etkilemek için makyaj yaptığımı hatırlamıyorum.

Eskiden makyajsız asla yakalanmazdım. Yüzümü tamamen kapatmadan evden çıkmazdım.

Geceyi bir erkekle geçirseydim içinde uyurdum.

Artık eşyalarımın çoğunun son kullanma tarihi çoktan geçti ve muhtemelen çöpe atılmaları gerekiyor. Ama elden bir şey gelmiyor.

Göz kalemimi iyice keskinleştirirsem ve görüşme biter bitmez hepsini yıkarsam enfeksiyon kapmayacağımı düşünüyorum.

Makyaj çantamdan şişeleri kaptığım gibi, tüm küçük eylemler bisiklete binmek gibi aklıma geliyor. Kapatma, kontürleme ve vurgulamadan sonra gözlerime çizgi çekiyorum, kirpiklerime biraz maskara sürüyorum ve bitti diyorum.

Makyaj çantasını çöpe atıp saatimi kontrol ediyorum ve dolabıma yöneliyorum.

İnsan cehenneme plansız bir yolculuk yaparken ne giyer?

Şeytan mı?

Sanırım oynamak istediğim role göre değişiyor.

Annem modaya bir sanat olarak bakar. Giydiklerinizin bir şekilde içinizdeki insan tipini yansıttığını düşünür.

Bence bu saçmalık.

Kıyafet, başkalarını kandırmak için giydiğimiz bir kostümden başka bir şey değildir. Bizi görmelerini istediğimiz gibi görmelerini umuyoruz.

Gerçekte olduğumuz gibi değil.

Bir askıdan diğerine geçerken ne giyeceğimi düşünüyorum. Tatlı mı görünmek istiyorum?

Masum mu?

Yoksa işi sağlama alıp sıkıcı profesyonel rotayı mı izleyelim?

Her yere kıyafet atıyorum, karar veremiyorum. Makyaj malzemelerim gibi, dolabıma da aylardır dokunmadım.

Arkaya doğru itmek, neredeyse zamanda geriye gitmek gibi.

Bir zamanlar olduğum aptal kızın bir yansıması.

Sadece insanların onun seksi ve güzel olduğunu düşünmesini önemseyen bir kız. Şimdi bunların yarısını giysem ölürdüm.

Ve neden pembeye bu kadar takıntılı olduğumu kesinlikle bilmiyorum.

Hayal kırıklığına uğrayarak ve zaman kaybettiğimi bilerek, siktir et demek üzereyim ve yerden aldığım ilk şeyi giyiyorum.

Ama dolabımın en arkasında, kelimenin tam anlamıyla duvara yaslanmış halde, sonunda işe yarayabilecek bir kıyafetle karşılaştım.

Dolaptan uzaklaşarak kıyafeti vücudumun önünde tutuyorum ve aynaya bakıyorum. Nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Bu mükemmel.

Birinin benden giymemi bekleyeceği son şey. Ama kesinlikle kırmızı ruja ihtiyacım olacak.

Eski, terk edilmiş bir depoya benzeyen bir yere yanaştığımda lastiklerimin altındaki çakıllar çatırdıyor.

GPS bana "Varış noktanıza ulaştınız." diyor.

Ne oluyor lan? Ön camıma bakarken düşünüyorum.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyorum ve telefonumu elime alıyorum. Haritayı ve adresi iki kez kontrol ediyorum.

İkisine göre de tam olarak olmam gereken yerdeyim.

Ön camdan tekrar bakarken, ciddi ciddi gitmeyi düşünüyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bu işte bir terslik olduğunu düşünüyorum. Bu bir tuzak olmalı.

Başka bir açıklaması yok... Tabii bu başka bir test değilse.

Sikeyim.

Eğer bu bir testse, Matthew Harper ve ortakları hastadır.

En son lanet olası bir depoda bulunduğumda, en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmadan önce iradem dışında tutuluyordum.

Bunu herkes gibi onlar da biliyor.

Gözlerimi depoya dikmiş, kulaklarımı dikmiş, bir yaşam belirtisi arıyorum. Hiçbir şey kıpırdamayınca bakışlarımı çakıllı otoparkın üzerinde gezdiriyorum. Boştu ama çakıllarda arkaya doğru giden izler vardı.

Etrafta diğer depolar dışında hiçbir şey yok. Hepsi terk edilmiş ve çok daha kötü durumda görünüyor. Camları kırık ve duvarlarına eski grafitiler çizilmiş.

Bir noktada, sağ tarafımdaki binanın önündeki varilin içinde bir ateş yandı.

Her şeyi daha uzun süre düşündükçe daha az mantıklı geliyor. O kadar yer varken neden burası?

Gitmeliyim.

Akıllı bir kadın böyle yapardı.

Ama merakım beni yenmeye başladı.

Buraya gönderilmemin bir sebebi var.

Bunun arkasında bir anlam olmalı.

Korku filmlerindeki aptal sürtükler gibi davrandığımın farkında olarak, son sinirlerimi de kaybetmeden çantamı kapıp arabamdan iniyorum.

Giydiğim topuklu ayakkabılarla binaya yürümek zor ama bileğimi kırmadan kapıya ulaşmayı başarıyorum.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmek ise bambaşka bir iş.

Kapıya bakarken, kapıyı çalmalı mıyım yoksa iterek mi açmalıyım emin olamıyorum. Dikkatle dinlediğimde, hâlâ hiçbir yaşam sesi duymuyorum.

Şüphe beni rahatsız ediyor.

Muhtemelen burada kimse yoktur.

Hayal kırıklığı içinde nefesimi tutarak kapıya birkaç kez vuruyorum.

Sonra telefonumun ekranına bakıp saati kontrol ediyorum, uzun süre bekleyeceğimi varsayıyorum. Ama kapı aniden açıldı.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeliyorum ve neredeyse kırımın üzerine düşerek kendimi utandırıyorum. "Geç kaldın," diye alay ediyor gözlüklü bir adam.

Dudaklarım dişlerimin arasından çekiliyor, alayına karşılık veriyorum. Ama ben ona karşılık veremedim, "Beni takip et" diye emrediyor. Adam arkasını dönüyor ve kapı arkasından çarpıyor.

Şerefsiz herif benim için kapıyı açma zahmetine bile katlanmadı.

Sinirle hırlayarak arabama son bir kez baktıktan sonra kapıyı çekip açıyorum ve peşinden gidiyorum.

Arkasına bakmadan ya da beni beklemeden koridorda hızlı adımlarla yürüyor.

Söylediklerini yapacağıma kesin gözüyle bakıyor.

Yetişmeye çalışırken topuklarım hızla beton zemine vuruyor.

Kabalığı beni çok rahatsız ediyor.

Neden terk edilmiş bir depoda, pahalı bir takım elbise giymiş halde takıldığını merak etmek yerine, kafasının arkasına hançer gibi bakıyorum.

Bıçaklarımdan birini omurgasına saplamak istedim.

Koridorun sonuna geldiğimizde o kadar sinirlenmişim ki beni büyük ve açık bir odaya götürdüğünü fark etmem birkaç saniyemi alıyor.

Bu deponun ihtişamlı günlerinde muhtemelen faaliyetlerinin çoğunu gerçekleştirdiği oda. Ve biz yalnız değiliz.

Odanın ortasında bir adamın ağzı kapatılmış ve sandalyeye bağlanmıştı. Topuklarıma basarak, neredeyse komik bir çığlık atarak duruyorum.

Gözlüklü adam sanki önemli bir şey değilmiş gibi elleri ve ağzı bağlı adamın yanından geçip gidiyor. Zavallı adama yan gözle bile bakmıyor.

Kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor ve kafam biraz bulanıklaşıyor. Ne haltlar dönüyor?

Neyin içine girdim ben?

"Bayan Bower," diye seslendi biri, "sonunda bize katılmanız ne güzel."

Gözlerimi sandalyedeki adamdan, şu anda bağlarına karşı mücadele eden ve yardım istemek için gözlerini kullanan adamdan ayırarak yeni sesin kaynağını arıyorum

Ses.

Takım elbiseli başka bir adam gölgelerden çıkıp ışığa doğru adım atıyor. Ama bu adam kesinlikle diğerine benzemiyor...

Hayır, gözlerim yeni adamın yüzünü gördüğü anda kim olduğunu anlıyorum. Matthew Harper.

Lucifer olarak da bilinir.

Ve tüm söylentiler doğru.

O gerçekten gördüğüm en güzel adam.

Ama onun güzelliği insanın içini ısıtan bir güzellik değil. Hayır, o kadar keskin, o kadar güçlü ki, insanın midesine inen bir yumruk gibi.

Midem sıkışıyor ve ayaklarım diğer yöne doğru koşmak için kaşınıyor.

Bu bir hataydı. Büyük bir hata.

Bu saçmalığı asla kabul etmemeliydim.

James'e asla güvenmemeliydim! Muhtemelen benden kurtulmak için bunu bilerek yaptı.

Benden hoşlanmadığını hep biliyordum ve bu da bunu kanıtlıyor.

Buz mavisi gözleriyle sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana bakan Lucifer gülümsüyor.

Arkasındaki gölgelerde bir masayı işaret ederek, "Lütfen oturun ve başlayalım" diyor.

Sandalyedeki adamın yanından sanki orada değilmiş gibi geçip gitmemi mi bekliyor?

Bağlı adama bakıyorum. Ona baktığımı fark ettiği anda tekrar debelenmeye başlıyor.

Aşağı yukarı zıplayıp tıracına karşı çığlık atarken, sandalye onunla birlikte biraz hareket ediyor ama tam olarak teslim olmuyor.

"Size bunun bir hata olduğunu söylemiştim," diye homurdanıyor gözlüklü adam, oturmam gereken masanın üzerine bir dosya bırakırken. "Bu büyük bir zaman, para ve emek kaybı." Uzanarak gözlüklerini biraz kaldırıyor ve burnunun kenarını ovuşturuyor. "Ve ondan kurtulmak için daha da fazla zaman, para ve çaba gerekecek."

Gözlüklerini yerine bırakıp bana dik dik bakıyor.

Ondan kurtulmak mı?

Lucifer başını eğiyor ve dudaklarındaki gülümseme keskin bir eğlenceyle bükülüyor. "Şimdi, şimdi, Simon, aceleci davranmayalım. Daha görüşmeye bile başlamadık. Kıza bir şans ver."

Kız mı?

Bu bariz hakaret karşısında tüylerim diken diken oldu.

Simon alayla homurdanıyor. "James yanıliyordu, her zaman olduğu gibi. Burada olmamalıydı ve benim de yapacak işlerim var."

"Öyle mi?" Lucifer küçük, bilmiş bir gülümsemeyle sorar.

Simon cevap vermeden önce bana bir bakış daha fırlatıyor, "Aile işi."

Lucifer'in gözleri eğlenceyle parlıyor. "Yani sevgili kız kardeşim onu alışverişe götürmeni mi istiyor?"

Simon'ın yüzü kararır ve Lucifer güler.

Onlar birbirlerine odaklanmışken, küçük bir adım geri atarak şansımı denemeye karar veriyorum. Belki onlar fark etmeden kaçabilirim...

Ben hareket ederken iki adam da bana dikkat etmiyor ama sandalyedeki salak bunu mahvediyor. Bana bağırarak sandalyesinde tekrar debelenmeye başladı.

Sanki onu kurtarabilirmişim gibi!

Lucifer'ın dikkati tekrar bana yöneliyor. Masayı işaret etti ve gergin bir gülümsemeyle, "Bayan Bower, lütfen oturun," dedi.

Sikeyim.

Mantıken bana söyleneni yapmamın en iyisi olduğunu biliyorum ama içimden bir ses o koltuğa oturmanın benim için iyi sonuçlanmayacağını söylüyor.

Bunu açıklayamam.

Ama bu lanet bir tuzak gibi hissettiriyor.

Öğrendiğim bir şey varsa, Oscar'ın bizzat kafama kazıdığı bir şey varsa, o da içgüdülerime güvenmem gerektiğidir.

Ve içgüdülerim bunu yapmamam gerektiğini haykırıyor. Tereddüt ediyorum ve Lucifer derin bir iç çekiyor. Simon sırtıyor. "Sana söylemiştim."

Buz gibi gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken Lucifer isteksizce, "Evet, sanırım bir kez daha haklısın," diye kabul ediyor.

Söylendiği gibi bu görüşme için en iyi şekilde giyindim; annemin tasarladığı dar siyah bir elbise, şeffaf siyah çoraplar ve siyah ince topuklu ayakkabılar giymeyi tercih ettim.

Kısa saçlarım geriye doğru taranmış ve dudaklarım kırmızıya boyanmış halde, süper modellerle birlikte bir koşu yolunda yürümeye hazırım. Bu kadar kadınsı ya da seksi görünmeyeli aylar oldu.

Ama Lucifer'ın bakışları o kadar soğuk ki kendimi titrerken ve yetersiz hissederken buluyorum. Belli ki etkilenmemiş.

Lucifer üzüntüyle başını sallıyor. "Ne büyük kayıp."

"Gerçekten de," diye onaylıyor Simon. "Nasıl devam edelim?"

Lucifer masaya yaslanır ve yüz ifadesi düşünceli bir hal alır.

O bana bakmaya devam ederken, benimle ne yapacağını düşünürken, kendimi kurtarmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum.

Ama ne?

Yaparsam da lanetlenirim, yapmazsam da lanetlenirim.

Kalbim hızla atıyor ve kulaklarımda o kadar sert çarpıyor ki hayatımın son saniyelerinin geçtiğini duyabiliyorum.

Avuçlarımda bile terledi. Henüz ölmeye hazır değilim, lanet olsun.

Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz.

Bunu yapabilirim, kendime söylüyorum. Bu bok tamamen normalmiş gibi davranabilirim. Bu aptal kertenkele beyin içgüdülerini geride bırakabilirim.

Bir adım öne çıkıyorum ve Lucifer'ın gözleri ilgiyle parlıyor.

Bir tane daha aldığımda masadan doğruldu. "Ah, belki de yargılamakta acele ettik Simon."

Simon bana öyle pis bir bakış atıyor ki, sırf ona inat birkaç adım daha atıyorum. Masaya doğru yürümem onu o kadar kızdırdı ki, "Belki... ama

Dosyasını incelediğimde, bunun en cesur olduğu an olduğuna inanıyorum."

Lucifer ona kaşlarını çatmak için başını çevirir. "Ne demek istiyorsun?"

Simon tokatladığı dosyayı açarak bir gösteri yapar. "Bütün raporlar burada. Seni teşvik ettiğim gibi, onları inceleme zahmetine katlansaydın, sen de aynı görüşü paylaşırdın."

"Bu ne görüşü olabilir ki?" Sesim biraz fazla yüksek çıktığı için soruyorum.

O pislüğün beni etkilemesine izin vermemeliyim, özellikle de şu anda, ama elimde değil. Bu durum beni çok korkutuyor.

Ve artık korktuğumda, şiddete başvurma eğilimindeyim.

Kapıyı açtığı andan beri bana ters davranıyor. Kendini beğenmiş, edepsiz tavırlarında yüzüne yumruk atma isteği uyandıran bir şeyler var.

Gözlüklerini kırmak istiyorum.

Kahretsin, burnunu kırmak istiyorum.

Simon bana sırttıktan sonra dosyadaki kâğıtları karıştırmaya başladı. "Tüm bu ifadelerin doğruluğunu bizzat teyit ettim. En yakın arkadaşlarının bile onun hakkında söyleyecek çok az iyi şeyi vardı. Eğer Rus müzayedesi sırasında histerik bir şekilde ağlamıyorsa, maskaralıklarıyla onları gereksiz yere tehlikeye atıyordu."

Lucifer'in kaşları çatılıyor ve beni savunmak için, "Şey... koşullar göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durum," diyor.

Simon gözlerini devirir. "İyi. Koşullar göz önüne alındığında, korunaklı, şımarık, küçük bir velet olduğu düşünüldüğünde, davranışı anlaşılabilir. Ama ya o zamandan beri?"

Lucifer iç çeker ve eliyle sinirli bir hareket yapar. "Oyun oynamayı bırak da söyle şunu. O zamandan beri ne yapıyor?"

Simon gözlerimin içine bakarak soğuk bir şekilde şöyle diyor: "Garden City'nin polis veri tabanındaki tüm güvenlik açıklarını kullanmanın ve iç kayıtlarına erişmenin yanı sıra mı? Şu anda FBI'nın özel ağına sızmaya çalıştığına inanıyorum... Elbette başarısız olacak."

"Yani senin paran için koşturuyor mu?" Lucifer gülüyor. "Ondan bu kadar hoşlanmamana şaşmamalı."

Simon başını sertçe sallar. "Hayır. Yakınından bile geçemez. Yöntemleri zayıf ve özensiz. Tüm teknikleri muhtemelen 4chan'den öğrenilmiş, kafasıyla kıcını ayırt edemeyen hacker özentileri tarafından paylaşılmış. O, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Ama onu eğitebilirsin, değil mi?" Lucifer kaşlarını çatar. "Ne de olsa eski Şef'in kayıtlarına erişim sağlamamızın sebebi o..."

Simon Lucifer'a ters ters bakar. "Az önce ne dediğimi duymadın mı? O yürüyen bir felaket."

İkisinin sanki ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşması beni o kadar kızdırıyor ki kanımın kaynamaya başladığını hissedebiliyorum.

Ellerimi yumruk yaparak, tamamen birbirlerine odaklanmalarını izliyorum. Sanki önemsizmişim gibi beni görmezden geliyorlar. Sanki beni buraya onlar davet etmemiş gibi...

Sanki beni bu berbat duruma sokmamışlar gibi. Bu saçmalığın amacı ne?

Neden beni bu bok çukuruna srkledin?

Neden beni bu duruma
soktun? Beni yıkmak için
mi?

Güvenimi tamamen sarsmak için mi?

Beni korkutmak için mi?

Tüm bunlar başka bir berbat test mi?

Sandalyeye bağlanmış adama öfkeli bir bakış fırlatıyorum. Ona
olan ilgimi fark eden gözleri ona yardım etmem için yalvarıyor.

Simon ve Lucifer'a dönüp bakıyorum. Benim hakkımdaki tartışmaya o kadar dalmışlar ki
varlığını tamamen unutmuşlar.

Ne ironi ama.

Öfke patlamamın beni alt etmesine izin vererek, bağlı adama doğru
yürüyorum. Ben yaklaşırken adamın gözlerinde umut parlıyor.

Nefes alışının hızlanmasını, burun deliklerinin açılmasını izliyorum.

Göğsü inip kalkıyor, yana doğru gergin bir bakış fırlatıyor, sonra hızla bana dönüyor.

Konuşamıyor ama ne istediği belli. Gözleri bana yalvarmasa bile.

Onun merhamet meleği olabilirdim. Ona küçük bir şans

verebilirdim... "Kim bu pislik?" Sesimi yükselterek soruyorum.

Oda sessizleşiyor ve adamın gözlerindeki umudun sönüşünü izliyorum.

Başını ileri geri sallıyor ve eminim ki ağzından çıkan homurtu pek de hoş değil.

Yavaşça sandalyenin etrafında dolaşıyor, tüm küçük detayları inceliyorum.

Kıyafetlerini. Temizliği. Görünür dövmelelerinin olmaması. Onu tanımlayabilecek
herhangi bir şey arıyorum ama her şey tamamen normal.

Haki şort ve açık mavi bir polo giyen ortalama bir orta sınıf vatandaşı gibi giyinmiş.

Onu sadece görünüşünden tanımanın bir yolu yok.

Ama onda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var. Sanki onu daha önce görmüşüm
gibi... Ki bu hiç mantıklı değil. Ben onun gibi pisliklerle takılmam.

Cevap alamayınca masaya doğru bir bakış fırlattım. "Eee?" Lucifer

eğleniyormuş gibi sırıtıyor ama Simon'ın yüzü kıpkırmızı. Sinirli ve

sabırsız bir şekilde adamın önünde duruyorum.

Bana ters ters bakıyor ve ben de bundan duyduğum küçük sevinç

kıvılcımını görmezden gelmeye çalışıyorum. Gücü elinde tutan kişi

olmakla ilgili kesinlikle... bir şeyler var. Ona istediğim her şeyi

yapabilirim ve o beni durduramaz...

Öne doğru uzanarak, ağzının üzerine yapıştırılmış koli bandının köşesini yakaladım ve
yırttım.

Ka

pal "Siktir!" diye bağırıyor bağlı adam acı içinde.

1. Küçük bir adım geri atıyorum ve nemli koli bandını fırlatıp atıyorum.

"Sen de kimsin lan?" Elimi elbiseme silerken tekrarlıyorum.

Yüzü neredeyse Simon'un ki kadar kızarmış olan adam oflayarak bana baktı.

bana cevap vermek istemiyor.

İç çekerek başımı

sallıyorum.

Muhtemelen özgür kalmak için tek şansım benim, ama eğer bir moron olmak istiyorsa elimden bir şey gelmez.

"Martin" diye homurdandığımda, buradan siktir olup gitmeye hazır bir şekilde arkamı dönmeye başladım.

Gözlerimi devirerek, "Öyle mi? Martin mi? Bu kadar mı?"

Bu adamdan bilgi alma havasında değilim.

Ama röportajım sırasında burada olmasının bir nedeni olmalı. Bunun kasıtlı olarak ayarlanmamış olmasına imkan yok.

"Martin Sudinski," dedi adam daha yüksek sesle. "Garden City Polis Departmanı'ndan Teğmen Martin Sudinski. Ve ben buradan çıktığımda boku yedin!"

"Ne?" Nefes nefese kaldım ama o kadar şaşırmış ve nefessiz kalmıştım ki muhtemelen bunu duyan tek kişi bendim.

"Bu sefer boku yedin Lucifer. Boku yedin!" Martin kükrer ve sandalyesine doğru debelenir, boynundaki tüm damarlar dışarı fırlar. "Bu pislik yanına kalmayacak!"

Elimi ağzıma kapatıyorum ve sendeleyerek bir adım geri çekiliyorum.

Ağızındaki tıkaç gittiği için öfkelenen Martin, bağlarına karşı savaşıyor. Sandalyeyi bir o yana bir bu yana sallıyor.

Dehşet içinde birkaç saniye onu izledikten sonra Simon ve Lucifer'la yüzleşmek için dönüyorum.

"Lanet olası bir polisi mi kaçırdın?" Sesim her kelimedede daha da yükseliyor. "Ve onu bir sandalyeye mi bağladınız? Aklınızı mı kaçırdınız siz?!"

Lucifer bir an bana baktı.

Öyle ağır bir bakış ki, ruhumu tarttığını hissedebiliyorum. Sonra gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Öyle görünüyor." Etrafımdaki dünya dönüyor ve eğiliyor gibi görünüyor.

Bu bir kabus mu?

Bu lanet bir kabus olmalı. Bu gerçek olamaz.

"Kıçını Gen Pop'taki en büyük, en sert orospu çocuklarının arasına atmalarını bizzat sağlayacağım! Ve sen yeni erkek arkadaşlarınla tanışırken, ben ve çocuklar da o güzel karını ziyaret edeceğiz!" Martin bağırıyor.

Tüm vücut ağırlığını öne doğru atarken sandalyeyi yere sabitleyen cıvatalar protesto amacıyla gıcırıyor.

Nefesimi kontrol altına almak için mücadele ediyorum. Hiperventilasyon ve bayılmanın eşiğinde.

"Bu şehirde yaptığın pek çok şey yanına kâr kaldı Lucifer, ama bu yanına kâr kalmayacak!" diye bağırان adam üzerime tükürük sıçratıyor.

Tükürük bir buzlu su sıçraması da olabilirdi, beni o ana geri getirdi.

Her şey aniden kristal berraklığında netleşiyor ve sonunda polisin söylediği her kelimeyi algılıyorum.

Göğsünü saran koli bandına karşı kendini zorlayan polisin kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere takılıyor. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, beni çözeceksin."

"Bununla hiçbir ilgim olmadığını biliyorsun," diye geveledikten sonra hızlıca bir göz attım

Lucifer ve Simon'a.

Lucifer sanki bunların hiçbirisi umurunda değilmış gibi kayıtsız bir ifadeyle beni izliyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sıkılmış görünüyor.

Ancak Simon, contayı patlatmaya hazır görünüyor. O kadar kızgın ki takım elbisesinin içinde titriyor.

"Evet, evet, önemli değil. Sadece çöz beni!" Martin talep ediyor ve sandalyesinde bir ileri bir geri sallanıyor.

Dudağımı ısıtıyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Onu çözersem Lucifer ve Simon muhtemelen ikimizi de öldürür. Aslında, neden henüz öldürmediklerini bilmiyorum.

Ama onu çözmezsem suç ortağı olurum. Lanet bir polisin kaçırılıp öldürülmesine suç ortağı olurum.

Hayatım bitecek. Tamamen mahvolacak.

Eğer yakalanırsam, hayatımın geri kalanını hapiste geçireceğim. Yakalanmazsam, hayatımın geri kalanını omzumun üzerinden bakarak geçireceğim.

Etrafıma bakınıp başka bir çıkış yolu arıyorum. Metal bir tepsi arka duvara doğru itilmiş ve üzerinde birkaç şey varmış gibi görünüyor. Ama ona doğru yürümek hiç şüphesiz bir ölüm tuzağı. Tepsie ulaşabilirim ama geri dönebileceğimin garantisi yok.

Sandalyedeki polis ve gölgeler içindeki masa dışında oda tamamen boş. "Çöz beni, kaltak!" Martin kükrüyor, üzerime daha fazla tükürük püskürtüyor.

Dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"İğrenç," diye mızızlanıyorum ve tükürüğünü silmek için bir gösteri yapıyorum.

"Söyle, püskürtme şunu." Martin'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Ben de ona ters ters baktım. "Bu elbise tasarımcı işi ve muhtemelen senin bir yılda kazandığından daha pahalı."

Martin'in ifadesi o kadar komik ki gülebilirim.

Ama bu gülünecek bir durum değil.

Bu ciddi bir ölüm kalım meselesi.

"Sen-" diye hüngür hüngür ağlamaya başladı, sonra yüzü yine domatese döndü. "Elbisen sikimde bile değil! Çöz beni, lanet olası!"

Burnumu kırıştırarak yüzümü buruşturuyorum. "Sadece üzerime tükürmeyi kesersen."

Polis o kadar inanmaz ki Lucifer ve Simon'a inanamayarak bakar.

Gözleri "Bu pilice inanabiliyor musun?" diyordu.

"Tükürmek sağlığa zararlıdır, her türlü kötü hastalığı yayar," diye belirtiyorum uzanıp elbisemin eteğini kalçamdan yukarı kaydırırken. "Bildiğim kadarıyla sende cinsel yolla bulaşan hastalıklar olabilir, uçuk falan gibi. Uçuk istemiyorum."

"Bende uçuk yok!" Martin bana bağıırıyor.

Kalçamın iç tarafına bağladığım küçük bıçağı kınından çıkararak dudak büküyorum. "Bunu bilmek güzel. Peki ya bel soğukluğu?"

Martin'in çenesi sıkışıyor ve gözleri bıçağıma kilitleniyor. "Bende bel soğukluğu da yok. Hiçbir bokum yok," diye dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Gerçekten mi?" Diye soruyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Peki ya alkış?" Bıçağı hafifçe sallayarak bir gösteri yapıyorum ve gözlerinin onu takip etmesini izliyorum. "Bu da aynı lanet şey!" diye itiraz ediyor.

Kaşlarımı çattım.

"Ciddi misin?" "Evet!"

diye bağırıyor.

Başımı sallıyorum. "Tamamen farklı olduklarına eminim. Büyükbabam bir keresinde, denizaşırı bir ülkedeyken alkışlanmıştı. Belsoğukluğu hakkında hiçbir şey söylemedi."

Martin bana hançer gibi bakıyor ve ellerini boynuma doladığını hayal ettiğini biliyorum.

Sandalyeye bantlanmış olmaları çok kötü. Sikik bir bok yapamıyor.

"Doğru söylüyor. Belsoğukluğu ve alkış aynı şeydir," diye araya giriyor Simon ve beni şaşkına çeviriyor.

Simon'a baktığımda beni öfkeden çok ilgiyle izlediğini görüyorum. "Oh?" Simon başını sallıyor ve sonra bariz bir tiksintiyle titriyor. "Gonore aynı zamanda damla olarak da bilinir." "Damla mı?!" Tekrarlıyorum ve neredeyse öğürüyorum. Beynim aklıma en kötü görüntüyü getiriyor.

"Kulağa son derece

iğrenç geliyor."

"Öyle," diye onaylıyor

Simon.

Garip ama küçük bir an yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Bende o boktan hiçbir şey yok!" Martin avazı çıktığı kadar bağırıyor ve her şeyi

mahvediyor. "Ve sevişmiyoruz! Tükürükten alamazsın!"

Kaşlarımı çatarak dikkatimi tekrar ona yönelttim.

"Çöz beni, seni çılgın kaltak!" Martin daha fazla tükürük püskürterek

talep ediyor. Ve bu bardağı taşıran son damla oldu.

Çıgıllıkları yüzünden başım çatlayacak gibi oluyor ve o lanet olası şişko dudaklarının beni ıslatmasından bıktım.

Başımı sallayarak yaklaştım ve çömelip bacaklarını sandalyeye bağlayan koli bandını kesmeye başlamak için pozisyon aldım.

Bağırıp çağırdıktan sonra oflayıp puflayan Martin beni dikkatle izliyor. "'Bout fucking time."

Bu kadar yakından onun pis nefesinin kokusunu alabiliyorum

ve bu midemi bulandırıyor. "Evet," diye kabul ediyorum.

"Evet, öyle."

Düşündüğümde bile daha hızlı hareket ederek saldırdım. Bıçağımı kasıklarının etine sapladım.

Bıçak kolayca kayıyor. Neredeyse çok kolay. Şortunun kumaşından etine doğru kayıyor.

Misilleme olarak vurulmayı bekleyerek geri çekildim. Beynim bir an için onun

tamamen çaresiz olduğunu ve hiçbir şey yapamayacağını unutuyor.

Ama o sadece bana bakıyor.

Gözler geniş ve anlamsız. Sonra acı

vurur.

Başını geriye atarak korkunç bir uluma sesi çıkardı.

Kemiklerimin iliklerine kadar hissettiğim bir
uluma.

Sert beton zeminde k1ç1m1n üzerine düşerken, muhtemelen aynı şekilde ona
bakıyorum.

bana bakma şekli.

Az önce ne yaptığımı tam olarak anlayamadım.

Martin yumruklarını sıkarak bir o yana bir bu yana sallanıyor ama bu hareket daha fazla acı veriyor olmalı ki bir uluma daha çıkarıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, soğuk terler döküyorum, onu izliyorum. Kıvrınmasını, kıvrınmasını ve acı çekmesini izliyorum.

Düşüncelerim karmakarışık.

Uluması kesilen Martin derin bir nefes alır ve sonra bağırır. "Seni kaltak! Seni lanet orospu!"

Daha önce kimseyi incitmedim.

Siktir, kaçırılma olayına kadar hiç kavga etmemiştim.

Küçükken, belki sekiz ya da on yaşındaydım, emin değilim, okuldaki başka bir kız bana kızmış ve beni dövmekle tehdit etmişti. Bana doğru yaklaştığında hissettiğim paniği çok net hatırlıyorum. Kalbimin çok hızlı attığını, kusmak istediğimi ve kalp krizi geçirip yere yığılacağımdan korktuğumu hatırlıyorum.

Düzgün düşünemiyordum ve donup kaldım.

Bana zarar vereceği korkusuyla felç oldum. Karşı koymaya zorlanmaktan ve ona acı çektirmekten korkuyorum.

Neyse ki bir öğretmen yanımıza geldi ve buna bir son verdi.

Ama bana zarar verseydi ne olurdu asla bilemeyeceğim.

Bana gerçekten vurmuş olsaydı ne yapardım asla bilemeyeceğim. Tüm bu durum bende öyle bir iz bıraktı ki, o günden sonra kelimelerimle savaşmayı öğrendim. Bir daha böyle bir duruma düşmemek için statümü ve arkadaşlarımı kullanmayı öğrendim.

Ucuz atlattığım şeyler oldu. Bazıları gerçekten çok yakındı ama nasıl kaçılacağını da öğrendim. Kaçmayı.

Yapamayana kadar...

Okuldaki o gün gibi, felç oldum. Savaş ya da kaç duygum o kadar baskın ki düşünemiyorum. Harekete geçemiyorum.

Verdiğim tepkiye bakarak beni incitenin o olduğunu sanırsın.

Sanırım bir şeyi yapmayı düşünmek ve onu gerçekten yapmak tamamen farklı iki şey. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu belirsizlik değildi.

Martin sonunda kendine bakar ve feryat eder, "Beni sikimden bıçakladın! Sik!"

Bununla ilgili bir şey, bu belirli kelimeler ve onun bunun için ağlaması, üzerime garip bir histeri gelmesine neden oluyor.

Ben daha yutkunamadan kahkahalar içimden fışkırıyor.

"Bu kadar komik olan ne?! Bu kadar komik olan ne?!" Martin biraz daha feryat ediyor. "Seni deli orospu! Bunun için seni öldüreceğim!"

İçimden daha fazla kahkaha fışkırıyor, sanki hıçkırıyormuşum gibi. "Öldürecek misin beni? Sandalyeye bağlı olan sen olduğun halde beni öldürecek misin?"

"Evet! Siktir!" Martin kanlı kasıklarına bakıyor ve kızarmış yüzü anında soluyor. "Tanrım, beni mahvettin. Beni çok fena mahvettin."

Ses tonundaki değişiklik beni kendime getirecek kadar ayılttı.

"Dostum," diye uzun uzun mırıldanıyor, "en azından şu lanet bıçağı çıkar!"

Kolları, etraflarına sarılan banda karşı zorlanarak bıçağa uzanmak için elinden geleni yapıyor ama olmuyor.

Onun çırpınışını izlerken içimi garip bir sakinlik kaplıyor. Sonra kendimi "Tamam." derken duyuyorum.

Avuçlarımı soğuk zemine vurarak kendimi yukarı itiyorum. Muhtemelen odadaki herkese çakmışımdır ama adab-ı muaşeret umurumda değil.

Şu anda değil.

Önemli olan tek şey Martin.

Ve derimin altında sürünen ihtiyaç. Şimdiye kadar hiç kimseyi incitmemiştim.

Ama dürtülerim vardı.

Bana musallat olan şiddetli dürtüler.

Savaşığım şiddetli dürtüler.

Teslim olursam ne olacağından korkuyorum.

Ona doğru adım attığımda Martin'in çenesi yukarı kalkıyor ve yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama gözlerinde korku parlıyor.

Hata yaptığını biliyor. İkimiz de biliyoruz.

"Boş ver. Benden uzak dur!" diye haykırıyor ve tükürüyor. "Sakın bana dokunma, seni deli orospu!"

Dışlerimi gösterdim. "Ama Martin, çok kibarca sordun..."

Aşağı uzanıp bıçağın sapını tuttum.

Bıçak metal sandalyeyi delmediği için etinden dışarı doğru kayıyor.

Şortunda açtığım delikten hemen kan akıyor ve verdiğim hasarı gizliyor.

Parmakları bıçağın sapını sıkıca kavriyor, gerçekten hiç siki kaldı mı bilmiyorum.

Ama öğrenmek istiyorum.

İçimden gelen dürtüye boyun eğerek kolumu aşağı indiriyorum ve bıçağı tekrar kasıklarına gömüyorum.

Bıçağı o kadar sert indiriyorum ki sandalyenin metaline çarpıyor ve koluma titreşimler gönderiyor.

"Siktir!" Martin bozuk bir plak gibi tekrar tekrar kükrüyor.

Çığlıklarından kulaklarım çınlarken, üstün bir tatmin duygusuyla nefes nefese kalıyorum.

Ve bunu tekrar yapma ihtiyacı.

Bıçağı geri çekip yere vurdum. Tekrar ve tekrar. Çığlıklarının ritmine uyarak.

Yarattığım çığlıklar.

Bıçağa karşı etin kalın, etli direncini her hissettiğimde, bu hissin tadını çıkarıyorum. Son birkaç aydır acı çektiğim bu korkunç kaşınıtı sonunda kaşınıyor.

Sonunda Zen yerimi buldum.

Aylardır peşinde olduğum huzur. Ve tek gereken bu orospu çocuğunu sikinden bıçaklamaktı. Sidik ve bok kokusu burnuma çarpıyor ama durmuyorum. Kolum o kadar yorulana kadar durmuyorum ki zar zor hareket ettirebiliyorum.

Bedenimin fiziksel sınırlamaları beni dizginliyor, bıçağı son bir kez çekiyorum ve topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum.

Öyle tuhaf bir kafa yapısıdayım, öyle coşkulu bir sersemlik içindeyim ki, görüşümün tekrar odaklanması birkaç saniye alıyor.

Tam olarak ne yaptığımı görmek için.

Martin'in muhtemelen hiç siki kalmamıştır. Ya da taşakları. Ya da kalçası.

Kalçaları... Bana tüm bu direnci veren şey kalçalarındaki kaslar olmalıydı. Bana yıkımın içgüdüsel tatminini verdi.

Kalçalarından aşağısı kanlı, boklu, lime lime olmuş.

Artık çılgılık atmıyor, ciğerlerinde sıvı varmış gibi yüksek hırıltılı sesler çıkarıyor. Başını öne düşmüş, tüm vücudu şiddetle titriyor.

Acaba şoka mı giriyor? Çoktan değilse bile yaklaşmış olmalı.

Vücudum hâlâ endorfinin etkisiyle uğuldarken, başını güçsüzce kaldırmadan önce ona ne kadar, dakikalarca mı yoksa saniyelerce mi baktığımdan emin değilim.

İşkence görmüş ve acı dolu gözlerle "Neden?" diye sorar.

Onu ilk bıçakladığımdan beri bu soruyu bekliyordum ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Eğer cevap verebilirim.

Pek çok neden var, pek çok geçerli neden.

Tam adını ve unvanını söylediği anda onu nereden tanıdığımı anladım.

Listemdeki isimlerden biri. Karakolda Ruslara yardım ve yataklık eden şerefsizlerden biri. Pazara ya da adam kaçırma olaylarına doğrudan karışmamış olabilir, sadece biraz daha fazla para için göz yummuş olabilir ama yaptıkları beni etkiledi.

Arkadaşlarımı etkiledi.

Lindsey öldü. Lanet olası ölü. Asla geri gelmeyecek.

Bunu durdurabilirdi. Onu korumak için yemin ettiği görevini yapabilirdi. Beni korumak için.

Ama muhtemelen kadınlar umurunda bile değildir.

Lucifer'ı tehdit etme şeklinden belliydi. Yozlaşmış polis arkadaşlarıyla karısını ziyaret etmekle tehdit etti.

Ve onu serbest bırakmam için beni zorlayabileceğini

düşündü. Neden? Lanet bir elbise giydiğim için mi?

Hayatını ayrıcalıklar ve bağlantılarla sürdürdüğü için, onu gördüğüm anda fark ettiğim şeyi anlayamayacak kadar aptal.

O çoktan ölmüştü.

Ona anlatabilirdim. Her kelimeyi söylemek için zaman ayırabilirdim. Hepsini yüksek sesle söylemek için. Ama açıkçası, o lanet nefese değmez.

Yine de tamamen acımasız değilim.

Islak bıçağı daha sıkı kavıyorum, kolumdaki kaslar protesto çığlıkları atıyor, ona gülümsüyorum ve nedenini söylüyorum. "Çünkü bana kaltak dedin."

Bu aptal bahanenin kafasına dank etmesine izin verdim. Sözlerimi çiğnemesine, kızmasına ve kafasının karışmasına izin verdim.

Sonra ikimizin de acısına son verdim.

Öne atılıp bıçağı boğazına gömdüm.

Gözleri şokla irileşir, dudaklarını oynatarak konuşmaya çalışır. Ama ağzından çıkan tek şey kan kabarcıkları ve tükürüktür.

Doğrulurken, bıçağımda boğulup ölmesini izliyorum.

Gözlerindeki ışığın sönüşünü izliyorum ve Lindsey'nin yüzünü görüyorum. Gözlerinin karardığı anı görüyorum.

Soğuk üzerime çöktü. Soğuk ve uyuşukluk.

Ve biraz hasta hissediyorum.

Onu öldürmek, bıçaklamak kadar tatmin edici değildi. Ama bu bir merhametti. Muhtemelen hak etmediği bir merhamet.

Birisi alkışlamaya başlar. Yavaş, minnettar bir alkış.

Lucifer'in alkışladığını görmek için gözlerimi Martin'in boş bakışlarından ayırıyorum. "İyi işti." Lucifer sırtıyor.

Bu sırtıma o kadar korkunç ki, ruhumun bedenimi terk ettiğini hissediyorum.

Beni hayatta tutması için bir sebep yok. Özellikle de az önce yaptığım şeyden sonra.

"Biraz... incelikten yoksundu ve tam olarak planladığımız şey değildi, ama yine de iyi iş çıkardı." Lucifer sırtışını Simon'a çeviriyor. "Sence de öyle değil mi?"

Simon'ın çenesi geriliyor ve ben yine onun bok listesinde olmalıyım çünkü "O tamamen aklını kaçırmış" diyor.

Lucifer'in sırtışı daha da büyür. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Simon burnunu çeker ve bir şeyler söylemek için ağzını açar ama hemen dudaklarını birbirine bastırır.

Lucifer bana dönerek, "İşe alındınız Bayan Bower," diyor.

Şok içinde ona göz kırpmıyorum. Onu doğru duymuş olmamın imkânı yok.

Yine de Lucifer başını hafifçe eğerek, "Sanırım hemen başlayabilirsiniz, değil mi?" diye sorar.

Nutkum tutuldu, tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamak oldu.

Ne için işe alındığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanırım bunu kesin ölüme tercih ederim.

Lucifer ellerini birbirine vurur. "Mükemmel. Simon, evrak işlerini toparla."

Simon gözlüklerinin üzerinden Lucifer'a bakıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben buna tamamen karşıyım. Hâlâ bunun bir hata olduğunu düşünüyorum."

Lucifer gözlerini devirir. "Not edildi." Sonra masaya doğru ilerler. "Bayan Bower, lütfen. Maaş ve sosyal haklar gibi birkaç sıkıcı ayrıntıyı konuşmamız gerekiyor."

Bir kez daha, masaya yaklaşmam isteniyor.

Yine de bu sefer herhangi bir uyarı zili duymuyorum ya da herhangi

bir endiŖe hissetmiyorum. Hiç dūŖünmeden ileriye doęru
yürüyorum.

Ama sonra duruyorum.

Lucifer hemen bana kaşlarını çatıyor ve ben kendimi bunu görmezden gelmeye zorluyorum.

Arkamı dönerek Martin'in cansız bedenine doğru yürüyorum ve bıçağımı boğazından çekip çıkarıyorum. "Neredeyse unuttuyordum," diyorum utangaç bir tavırla bıçağı elbiseme silerken.

Lucifer güler.

Simon nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

Bıçağı olabildiğince temizledikten sonra tekrar kalçamdaki kılıfına sokuyorum ve masaya doğru yürüyorum.

Lucifer sandalyeyi benim için çekiyor ve Simon kâğıtları masanın üzerinde kaydırmaya başlıyor. Tam yerime oturduğum sırada büyük bir patlama sesi odada yankılanıyor.

Herkes gerilir.

Lucifer ve Simon dönüp koridora bakıyorlar, ben de onlarla birlikte bakıyorum. James tepinerek odaya girdi. "Üzgünüm geciktim. "Evrakları almak için çok zaman harcadım.

."

Martin'den geriye kalanlara bakan James aniden durur. "Şey... kahretsin."

James'in tepkisini yakından izlerken daha da gerildiğimi hissediyorum.

Korku, gerçek korku, damarlarımda pompalanıyor.

Sanki sonunda benim küçük kirli sırrımı görüyormuş gibi ve ne yapacağına dair hiçbir fikrim yok.

tepki ver.

Çıldıracak mı?

Beni Sophia'dan uzak mı tutacak?

Kafama bir kurşun sıkacak mı?

James Martin'e, Martin'in ezilmiş kasıklarına o kadar uzun süre bakıyor ki, avuçlarım terliyor ve kalp krizi geçireceğimden korkuyorum.

Ama sonra Lucifer'a dönüp, "Bütün eğlenceyi hep kaçırıyorum," diye sızlanıyor. İçimi saf bir rahatlama kapladı.

Lucifer sırıtıyor. "Senin için bekleyebildiğimiz kadar bekledik."

James başını sallar ve sonra farkına vararak inler. "Lanet olsun. Sanırım artık o keçiye ihtiyacımız yok, ha? Küçük piç şu anda arabamda, emniyet kemerlerini çiğniyor."

Lucifer bir an için parmaklarını düşünceli bir şekilde masaya vurur. "Biraz geç oldu ama bunu gerçekten düzgün bir şekilde yapmalıyız."

Lucifer bana bakıyor ve tuhaf bir şekilde gülümsüyor. "Devam et ve içeri getir."

GÖZ ATIN: EDEN'E SAHIP OLMAK

Kendimi tatsız bir şey görmeye hazırlayarak derin bir nefes alıyorum ve ofise giriyorum.

Teknik olarak iki odalı bir süit olan Rodney, ofisinin ön tarafını küçük bir bar ve birkaç büyük beyaz deri kanepenin bulunduğu bir salon alanı olarak tasarladı. Dansçıları ve sunucuları 'rahatlamak' istediklerinde bu alanı kullanmaları için sık sık teşvik ediyor.

Bu ofise bir kez, ilk mülakatım sırasında gelmişim ve o zamandan beri bir daha gitmedim. Hatırladıkça biraz ürperiyor, boş odaya bakıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Lütfen bunu yapmayın..." Rodney diğer odadan inliyor. "Ona geri ödeyeceğim, yemin ederim!"

Biri dilini tıkırdatıyor. "Ağızındakini tükürmekle ilgili ne demiştim Rodney?"

Hiçbir müşteriyi rahatsız etmek istemiyoruz. Bu iş için kötü olur." "Ben para için iyiyim! Sadece toparlanmak için birkaç haftaya ihtiyacım var!"

"Daha önce de açıkladığım gibi, bunun için artık çok geç." "Lütfen..."

"Böyle devam edersen, seni depoya götürmek zorunda kalacağız. Ve eğer seni depoya götürürsek, bu bütün gece sürecektir bir olaya dönüşecek. Bu işi bitirmek istemez misin?"

Rodney yine inliyor ve ses o kadar rahatsız edici ki kendimi ona doğru yürürken buluyorum. Merakım beni yeniyor.

Nasıl olur da sesi böyle çıkabilirdi? "Sana bir soru sordum, Rodney."

"Ow! Siktir. Siktir. Siktir. Evet! Yani, hayır! Hayır! Hayır! Bunu istemiyorum!"

Ofise açılan kapıya ulaşmak üzereyken Rodney'nin masasında oturduğunu ve etrafında üç adamın dikildiğini görüyorum.

Haftalardır fotoğraflarından yüzlerini ezberlediğim üç adam. Onları canlı olarak hiç görmemiş olmama rağmen isimleri hemen aklıma geliyor. Uriel, Nathaniel ve Jude.

Kahretsin.

Eğer ben onları görebiliyorsam onların da beni görebileceğini fark ederek hızlı adımlarla kenara çekiliyorum. Kendimi duvara yapıştırıp nefesimi tutuyorum.

"Hangisi?" diye soruyor birisi, tüm bu durumdan sıkılmış bir sesle. "Burası mı, depo

mu?"

"Buradayım!" Rodney
haykırıyor. "İyi seçim."

Kimse varlığımdan söz etmediğinde, ortalığın temiz olduğunu ve fark edilmediğimi varsayıyorum.

Başımı eğerek odaya bakıyorum.

Uriel Rodney'nin ağzına bir tomar bez tıkıyor, sonra da yanağını okşuyor. "Hadi şu işi bitirelim."

Bu adamları gözetlemenin muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olduğu aklımdan çıkmıyor. Belli ki her ne olacaksa kötü olacak ve ben de kendimi buna ortak ediyorum.

Ama risk almaya değer.

Bu, herhangi bir erkekle etkileşime girmek zorunda kalmadan özgürlüğe giden biletim olabilir.

Jude bana doğru dönüyor ve benim dikkatim onun yüzüne kayıyor.

Farklı görünüyor. O kadar farklı ki ilk başta onu tanıyamadım.

İncelediğim fotoğraflarda temiz traşlıydı ve zayıf, aç bir görünümü vardı.

Şimdi her nasılsa darmadağınık görünüyor. Yorgun ve görünüşü umurunda değilmiş gibi.

Amcama rapor edebilmek için tüm yeni küçük değişiklikleri ezberlemeye o kadar odaklandım ki, büyük resmi göremiyorum.

Jude'un elinde ne tuttuğunu göremiyorum.

Uriel'e başını sallayan Jude, Rodney'ye sol tarafından yaklaşıp. "Şimdi uslu bir çocuk ol ve kıpırdama. Güven bana, kaçırmamı istemezsin..."

Uriel aniden Rodney'i arkadan yakalar, böylece hareket edemez.

İfadesi değişmeyen Jude kollarını kaldırıyor ve iki eliyle bir et satırı tutuyor. Satır ışıktaki parlarken, kalbim atışlarımın ortasında donuyor.

Sonra Jude kollarını indirerek satırı Rodney'nin sağ bileğine indirir. Rodney ağzındaki tıkaçın arkasından çığlık atıyor.

Ve neredeyse onunla birlikte çığlık atacaktım.

Ama sanki biri karnıma yumruk atmış ve tüm havamı söndürmüş gibi hissediyorum.

"Oops..." Jude, Rodney'nin bileğine saplanmış satıra duygusuzca bakarak şöyle diyor.

"Oops?" Nathaniel sorar.

Jude'un yüzünde çocuksu bir gülümseme belirliyor ve duygusuz maskesini kırıyor.

"Görünüşe göre pratik yapmıyorum."

Rodney'nin çok fazla çırpınmasını engellemeye çalışan Uriel homurdanıyor, "Ne oluyor lan? Sonuna kadar gitmedi mi?"

Jude kıkırdar. "Korkarım ki hayır."

"Siktir," diye inliyor Uriel. "Tekrar yap. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum. Bu herif sidik gibi kokuyor ve o kadar terli ki ellerimden kayıp duruyor."

Yüzü hastalıklı bir neşeyle aydınlanan Jude, satırı ileri geri oynatarak serbest bırakmaya çalışıyor.

O ses... metalin kemiğe sürtünme sesi benim felaketim.

Midem protesto için isyan ediyor, her yere kusmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum.

Ne yazık ki, bu hareket anında Jude'un dikkatini çeker.

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve yemin ederim ki yaklaşan ölümümün soğuk öpücüğünü hissediyorum. İncelediğim tüm resimler arasında beni en çok onunki rahatsız etti.

Beni o kadar kötü etkiledi ki, her gün onunla ilgili kabuslar görüyorum.

Neden tüm erkekler arasında en korkutucu bulduğum kişi o bilmiyorum.

Belki de gözleridir... bir şekilde hem vahşi hem de hesapçı bir şeyle yanan o yoğun gözler.

Şu anda içimi yakan o gözler.

Jude sonunda satırı sert bir çekişle ve bir kan kavisiyle serbest bırakıyor. Ama tekrar indirip indirmediğini görmek için etrafta dolaşmıyorum.

Tökezleyerek kapıdan uzaklaştım, midem bulanıyordu, kaçmaya çalıştım.

Öldüm ben.

Çok ölü.

Jude'un elinde o kanlı satırla hemen arkamda olmasından korkarak kapıdan çıkarken tökezliyorum.

O kadar panikledim, o kadar perişan oldum ki doğru düzgün düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim buradan siktir olup gitmem gerektiği. Ölemem, henüz değil.

Abel'ın bana ihtiyacı var.

Aptal topuklu ayakkabılarım sağ olsun, kalbim bacaklarımın beni taşıyabileceğinden daha hızlı atıyor, koridorda tökezliyorum.

Sonuna geldiğimde neredeyse ayak bileklerimi büküp kıracaktım.

Yakalanmadan dolabımdaki tüm eşyalarımı almak için kulübün diğer ucuna geçemeyeceğimi bildiğimden, en yakın acil çıkışa doğru ilerliyorum.

Kapıyı açmak için metal çubuğa bastığım anda tepemde bir alarm çalmaya başlıyor. Birisi yakın zamanda tamir etmiş olmalı...

Kahretsin.

Şansıma ve aptalca kararlarıma lanet ederek dışarı çıktım.

Kulübün arkasındaki sokak karanlık ve ışıksız. Uzun komşu binaların gölgeleri ay ışığının çoğunu engelliyor.

Sokağa doğru ilerlemeye başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Kulübün önüne çıkıp fark edilme riskini almak istemiyorum.

Sokağı birkaç blok takip etmeye karar vererek elimi duvara vuruyorum. Bu aptal topuklularla tökezlemeye ve sendelemeye devam ederken onu bir çapa olarak kullanıyorum.

Topuklu ayakkabılar kesinlikle gecenin bir yarısı karanlık sokaklarda koşmak için yapılmamıştı.

Kırık parke taşındaki küçük bir delik neredeyse bileğimi koparacakken, topuklu ayakkabıların gitmesi gerektiğine karar veriyorum. Bu aptal ayakkabılar yüzünden ölmeyi reddediyorum.

Kulübün yanındaki binaya yaslanarak aşağı uzandım ve topuğu kaydırarak çıkardım. Sanki kader bu gece gerçekten uğraşmak istediği kişinin ben olduğuma karar vermiş gibi.

Kulübün arka kapısı açılırken ayakkabımı kaydırdım.

Dehşet içinde donup kalarak kapıya doğru baktığımda, açık kapı aralığında duran bir adam görüyorum. Silueti arkasında parlayan ışıkla aydınlanmıştı.

Buradan yüzünü göremiyorum.

Ama önemli değil.

Sahip olduğum her küçük içgüdü onun olduğunu biliyor. Jude

olduğunu biliyor. Ve beni gördüğü anda anlıyor.

Etrafımdaki hava boğucu bir ağırlıkla yoğunlaşıyor. "İşte

buradasın..." diyor uğursuzca yürümeye başlarken.

Kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verince, sokak tekrar tamamen

karanlığa gömülüyor. Gözlerim zorlanıyor ama bir bok göremiyorum.

Umutsuz bir durum. Umutsuz olduğunu biliyorum ama savaşmadan

ölemem. En azından kendimi kurtarmaya çalışmalıyım.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak kaçmaya çalıştım. Tek topukla.

Ama iki topukla koşmaya çalışmaktan daha kötü.

Daha da yavaşım ve her adımda kendimi incitiyorum. Yaralı bir hayvan gibi

topallıyorum. Tam arkamda olduğunu hissetmeden önce belki altı ya da yedi

adım atabildim.

"Nereye koşuyorsun meleğim?" diye ağır ağır nefes alıyor beni tutarken. "Cennet diğer tarafta."

"Hayır!" Beni kalçalarımın tutup duvara fırlatmaya çalışırken bağıriyorum.

Doğuştan gelen, vahşi bir hayatta kalma arzusu beni ele geçiriyor, onunla

savaşmak için elimden geleni yapıyorum.

Tekmeliyor, vuruyor ve çirpiniyorum, beni tuzağa düşürmek için mücadele ederken saf, vahşi bir içgüdü'nün yaratığıyım.

Her iki bileğimi de sıkıca kavrayıp ağırlığıyla beni ezmeden önce en az iki iyi vuruş yapıyorum.

Beni tuğlaya yasladı.

Kaburgalarım sıkıştı, zar zor hareket edebiliyor ve

nefes alabiliyorum. Ama bu şekilde dışarı çıkmayı

reddediyorum.

Bir adam tarafından alt

edildi. Tekrar.

Kalçalarımı bükme ve dizlerimi bacaklarına sıkıştırmak onu kımılatmadığında, ağızma en yakın ne varsa ısırmaya başvuruyorum.

"Kahretsin!" diye homurdanıyor, ben umutsuzca dişlerimi gömleğin kumaşından

geçirmeye çalışırken.

Bileklerimden birini serbest bırakarak beni saçlarımdan yakaladı ve omzundan çekmeye çalıştı.

Ama tek yaptığı peruğumu çıkarmak.

Peruğu tiksintiyle fırlatıp atıyor, saçlarımla tutup yumrukluyor ve başımı ensemden geriye doğru çekiyor. "Keser misin şunu!"

"Bırakın beni!" Yüzüne karşı

bağırıyorum. "Hayır," diye
hırlayarak karşılık veriyor.

Karanlığa alışmaya çalışan gözlerime dolan yaşlarla ona bakıyorum.

Aptalca yakışıklı yüzüne bakıyorum.

İçten içe onu bu yüzden bu kadar korkutucu bulduğumu biliyorum.

İnsanları incittiği ve öldürdüğü için değil. Ama ondan etkilendiğim için.

Bir şekilde içinde zar zor tuttuğu o karanlık şeye çekiliyor. Gözlerine her baktığımda içinde gizlendiğini gördüğüm karanlık şey.

Bu çok saçma. Hiç mantıklı değil.

Ondan tamamen iğrenmeliyim. Babamın ölümünde ve hayatımın mahvolmasında parmağı vardı.

Ama amcamın evinde onun yüzünü gördüğüm an, tarif edilemez bir çekim hissettim, tarif edilemez bir çekim.

Hem de aptalca bir resimle.

Ve şimdi bile, o beni öldürmek üzereyken, bunu hissediyorum. Öldüğünü sandığım içimdeki kıvılcım canlı ve iyi durumda. Isı ve enerji ile uğulduyor.

Ölmek üzereyim ve bir yanımda heyecanlı.

Bu beni o kadar kızdırdı ki, tek elim boşken yapabileceğim tek şeyi yaptım. Suratına bir tokat attım.

Ona öyle sert bir tokat attım ki kafası yana kayd.

Avucum acıyor, kolumu geri çekiyorum, tekrar yapmaya hazırım. Tüm yakışıklıları tokatlamaya hazırım.

Ama o daha hızlı.

Saçımı bırakarak bileğimi yakalıyor ve tuğlaya çarpıyor. Acı kolumda aşağı yukarı titreşirken haykırıyorum.

"Lanet olsun," diye hırlıyor, yüz ifadesi öfke dolu. "Keser misin şunu? Seni incitmek istemiyorum."

Ona bir an bile inanmadan başımı ileri geri sallıyorum ve kalçalarımı onunkilere doğru itiyorum. Onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Hayır! Bırak beni!"

Kalçalarını geri iterek kıcımlı duvara sürüyor. "Hayır'ın hangi kısmını anlamıyorsun?"

"Beni bırakmanın neresini anlamıyorsun!" Ben de hemen karşılık verdim. Ve sonunda fark ettim.

Sert bir şeyin karnımı dürttüğünü fark ettim... Tanrım. Şu anda tahrik mi oluyor?

O olamaz.

BİZİ DURDUR

Cidden, bizi takip edin ve Simon'ımız olun.

Facebook okuyucu grubumuza katılın ve kitap sevgisini ve aptalca memleri paylaşan iki binden fazla diğer okuyucuyla sohbet edin.

Facebook okuyucu grubu: Izzy's Sweeties ve Sean's Side Chicks: <https://www.facebook.com/groups/IzzysSweeties>

Instagram adresimiz: <https://www.instagram.com/seanandizzy/>

Tiktok Izsweet: <https://www.tiktok.com/@izsweet>

Bir sonraki sürümümüzü asla kaçırmayın.

Bizi Facebook'ta takip edin: <https://www.facebook.com/authorizzysweet/>
<https://www.facebook.com/authorseanmoriarty/>

Bizi Amazon'da takip edin: [amazon.com/author/izzysweet](https://www.amazon.com/author/izzysweet)
[amazon.com/author/seanmoriarty](https://www.amazon.com/author/seanmoriarty)

Bizi Bookbub'da takip edin: <https://www.bookbub.com/authors/izzy-sweet>

Spam içermeyen posta listemize katılın. Asla spam yok, söz veriyorum. Sadece yeni bir sürümümüz veya satışıımız olduğunda e-posta alın:
<https://dl.bookfunnel.com/bbfg23ehl8>

AYRICA IZZY VE SEAN TARAFINDAN

The Un-Series

Willing

Disciples Crossover

Broken Wings: Kraliyet Piçleri MC

(Jude ve Simon ile birlikte)

Müritler

Lily'yi Elde Tutmak (Lucifer & Lily)

Amy'yi Çalmak (Andrew & Amy)

Beth'i Satın Almak (Johnathan &
Beth)

Breaking Meredith (Simon & Meredith)

Taking Meghan (Gabriel & Meghan)

Trapping Sophia (James & Sophia) Çok

Yakında: Jude & Eden

Müritler: Karanlık Bir Aşk Romanı

Havariler Kısa Öyküler: Cilt 1

Havariler Kısa Hikayeler: Cilt 2

Çarpan Kalpler Serisi Çarpan

Azrail (Chase & Avery) Çarpan

İblis (Brett & Mandy) Çarpan Ayı
(Max & Grace)

Breaking Beast (Alexander ve Christy)

Çarpan Kalpler Paketi

İntikam Meleği (Emmett & Bree)

Aşk Teklifi (Zoe & Bryce)

Sean Moriarty tarafından

Gettin' Lucky

Gettin' Dirty

Yıldız Katılımlı Seri

Özlem Maul

Ehlileştirme

Ryock

Izzy Sweet

tarafından Üvey

Kardeş Kedi Balığı

